

ΠΑΝΘΕΩΝ

ΕΒΔΟΜΙΑΙΔΙΑΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΣΥΝΤΑΞΙΣ

ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ ΜΠΕΝΙΖΕΛΟΥ 1, Β

ΔΡΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 18

ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 28-333

ΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩΠΗ ΛΙΡ. 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ ΔΟΛ. 6

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΣΥΝΤΗΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΚΩΣΤΗΣ ΒΕΛΜΥΡΑΣ

Απαραίτητο
συμπλήρωμα
των κορψών κυριών είναι Πουδρά
ρέμα ή άρωμα
ΜΑΤΙΝΕΕ
νότης, διάρκεια εξαιρετική
προσώπων **“ΟΡΙΣΤΟΣ”**
ΠΕΡΙΚΛΕΥΣ 31 ΑΘΗΝΑΙ
ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΦΟΡΕΜΑ
κερδίζετε αν βάψετε μόνη σας ένα περσινό
με τις Γερμανικές Βαφές **ΑΡΤΙ**
καίνοια κάθε παλιό φόρεμα το μεταβάλλουν
καινούργιο. Δεν είναι ρεκλάμα· είναι πραγ-
ματικότητα. Δοκιμάσατε για να πεισθήτε. Αι Βαφαί
ΑΡΤΙ πωλούνται στα Φαρμακεία & Εμπορικά
Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
Ιατρός
Μεταδοτικών και δερματικών Νοσημάτων
“Οδός Μάγερ 23α—Τηλ. 25-532
Ιδιαίτερον διαμέρισμα δι’ έκαστον ασθενή

“Εάν θέλετε να έχετε
ωραίο κέντρισμα
καθ’ όλην την ημέραν
χωρίς να λερώσετε
τα μαλλιά σας

FIXATEUR NIVOUR
ARGENTIN

Χρησιμοποιείτε μόνον το
FIXATEUR NIVOUR
ARGENTIN
Πωλείται παντού
ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ

ΑΔΥΝΑΤΟΝ ΝΑ ΕΧΕΤΕ ΚΑΛΟΠΛΥΜ-
ΜΕΝΑ ΡΟΥΧΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΥΛΑΚΙ

ΝΤΕΣΤΡΕ

Ζητήσατε από τον παντοπώλην σας και προσέχετε
την Μάρκην

ΝΤΕΣΤΡΕ

STE AME DES USINES DESTREEE

ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΑΡΩΜΑ

Ἡ Μόδα ἀπαιτεῖ ἐκάστοτε ὅπως τὸ ἄρωμα ἐναρμονίζεται μετὰ τὴν ἐποχὴν. Δι' ἐφέτος ὡς ἄρωμα τῆς μόδος ἀνεδείχθη τὸ ΜΑΤΙΝΞΕ. Τὸ ἄρωμα τοῦτο ἔχει μεγάλην ἐπιτυχίαν καλαισθη-
τον εὐωδίαν δροσερῶν ἀνθέων, εἶνε πολὺ εὐχά-
ριστον καὶ μεγάλης διαρκείας. Τὸ ἄρωμα ΜΑ
ΤΙΝΞΕ πωλεῖται εἰς ἐσφραγισμένα φιαλίδια
πολυτελῆ πρὸς δρ. 57 ἕκαστον καὶ εἰς χύμα πρὸς
δρ. 2 τὸ γραμμάριον. ΜΟΝΟΝ εἰς τὸ Μυροπώ-
λειον «ΑΡΙΣΤΟΣ» ὁδὸς Περικλέους 31.

Μήν αποφασίσετε να φωτογραφισθίτε
πριν έπισκεφθίτε το άτελιέ του μοναδι-
κού καλλιτέχνη φωτογράφου

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΠΙΤΛΙΓΓΕΡ

Κολοκοτρώνη 57 Ἀθηναί
Ειδικότης εἰς τὰς μεγεθύνσεις
Ἀπόδοσις φυσιογνωμίας τελεία
Κομμώσεις δωρεάν

Τῆς τῆς μαχίας
τῆς Σαμυδοῦ
TETE·NOIR

 διότι πρέπει να γνωρίζετε, ότι
 κάθε σαπούνι είναι έπιβλαβές. Λοι-
 σθε μιὰ φορά τὴν ἐβδομάδα μὲ Σα-
 πουνὰν «TÊTE-NOIRE» (Tèt-νουάρ)
 θὰ διατηρήσετε τὰ μαλλιά σας
 ραΐα, ὑγιή καὶ χάρις στὸ Cheveclat (ἔλ. τὴ σκόνη ποὺ πε-
 ριέχεται στὸ μικρὸ ἐσώκλειστο φακελλάκι) γυαλιστερά σὰν μετὰ
 Τὸ Σαμπουνὰν «Tèt-νουάρ» εἶναι ἀποτέλεσμα ἐπιστημονικῆς
 ρας δεκαετηρίδων. Δὲν περιέχει χρωστικὰς οὔτε ἄλλας
 βλαβεῖς οὐσίες. Ἐάν θέλετε νὰ διατηρήσετε ἢ νὰ ἐπανακτή-
 τὸ ἀρχικὸ ἔξανθὸ χρώμα, τότε ζητήσατε τὸν πράσινο φακελλά-
 κιο μὲ τὴν ἐπιγραφή: Shamprodor-TÊTE-NOIRE. Ἡ τακτικὴ χρῆ-
 θὰ ἐπαναφέρει τὸ ὥμοφο ἀνοικτὸ χρώμα τῶν μαλλιῶν

SHAMPODOR SHAMPOSA
Για ξανθά Για σκούρα
ΔΡΧΜ. 12,50
TETE-NOIRE
avec chevéclat

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΣ, Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ, ΕΡΜΟΥ-ΝΙΚΗΣ 10 ΤΗΛ. 251
ΑΛΛΗ

Μάτια πού λάμπουν σὰν ἄστρ
λη ἄλυσκα, πρὸσωπο ροδόκρino, β
ρίδες σὰν κρόσια μετὰξιν, ἀπο
χρησιμοποιοῦσαι διαρκῶς

“ΤΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ
ΤΑ ΝΙΤ

Καὶ ἰδοὺ ὁ λόγος: ΜΟΝΗ Αἴτια
 ΡΑΤΟΣ εἶναι τὸ ὅτι δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ
 τῶν φθειρομένων κυττάρων τοῦ σώματος
 μόνον εἰς τὴν ἐπιδερμίδα, λέγουσι οἱ
 λόγοι.

Και ἀπὸ τῆς ὀρχῆς αὐτῆς ἀναχωροῦν
ταιρεία καλλυντικῶν «TANIT» παρασκευά-
σασιν τὸ περίφημον τονωτικὸν ζωϊκὸν ἐλα-
κυττάρων ΒΙΟΝΑΛ, ὅλα τῆς τὰ καλλυντικῶν
ΠΟΥΔΡΑΝ (εἰς 9 ἀποχρώσεις, ὥστε νὰ
ζεταί σὲ κάθε ἀπόχρωσιν δέρματος), ΡΙΜ-
ΜΠΡΥΝΕΤ-ΚΡΑΓΙΟΝ ΧΕΙΛΕΩΝ, ΡΙΜ-
ΒΛΕΦΑΡΙΝΗΝ «TANIT», ποῦ σὰς
ΔΙΑΡΚΗ ΩΡΑΙΟΤΗΤΑ, ΝΕΑΝΙΚΗ
Τὰ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ «TANIT» πωλοῦνται
ὅλα τὰ καλὰ Φαρμακεία καὶ τὰ Κατο-
εἶδων Πολυτελείας.

ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ "ΤΑ"

TZQN

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΑΠΗ!

Στο αστυνομικό κρατητήριο που πριν δυό
ώρες τώρα, είναι κλεισμένος ο Φρέντερικ Λάντον, δέν σή-
κωσε ούτε γιά μιá στιγμή τó κεφάλι ν' αντικρύση τούς
συγκρατούμένους του, δέν άφησε νά ξεφύγη άπ' τά χείλη
Καθισμένος, τόν
το

Καθισμένοι παραμικρός στεναγμός.
τους άγκωνες πήνω σ' ένα χαμηλό, ξύλινο, παγκάκι, με
κρατημένο στις παλάμες του, φαίνεται σά νάχη χάση την
αίσθηση τόπου και χρόνου, σά νάχη μαρμαρώση στη θέ-
ση αυτή.

Εν τούτοις, ἂν μπορούσε κανείς νὰ διακρίνῃ τὴν ἔκφρα-
ση τοῦ θλιμμένου προσώπου του, νὰ δῇ τὸ βούρκαμα τῶν
στοχῶν αὐτοῦ νέος, μὲ τὴν ἀφογῆ ἐνδυμασία καὶ τὴν εὐγε-
νική μορφή, ὡς φρικτὰ, κυριολεκτικὰ
δὲν ἤθελε νὰ ἐμπιστευθῇ σὲ κανένα καὶ πρὸ
πάντων οὐ αὐτοῦς, τοῦ κοινοῦς λωποδύτες,
ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους ἀπὸ μιὰ σκληρὴ
ὁ πόλεμος

τὸ πόνος τοῦ αὐτοῦ ὅμως δὲν εἶναι γιὰ
 οὐτὲ γιὰ τὴ διαπόμπησιν τοῦ δυνάμει
 ποῦ θ' ἀκολουθοῦσε φυσιολογικῶς, τὴν πρᾶ-
 ξιν γιὰ τὴν ὁποία αὐτὸς, ὁ γιὼς τοῦ πολυ-
 εκατομμυριοῦς βιομηχανοῦ Νάθαν Λάν-
 τόν, ἐξῆρθη στὴ φυλακὴ.
 Ὅλος ὁ σπαραγμὸς τῆς καρδιάς του, τὸ
 φρικτὸ ψυχικὸ του μαρτύριον ἦταν
 γιὰ κείνην τὴ Νόρμα Μπένσον τὴν
 ἀγαπημένην του.
 Τὴ θά-

...μένην του.
 λαν, μενάντην αὐτὴ ἡ φτωχοῦ.
 ἀγανὲς Παρίσι, μέσα στὸ
 στήν τσέπη, χωρὶς πεντάρα
 κόσμημα ἀξίας, μὲ τὴν πώληση τοῦ ὁποῖου
 θὰ μπορούσε νὰ ζήσει, ὥσπου νὰ κατάρθουν
 αὐτοὶ νὰ εἰδοποιήσῃ κάποια θεία του· ποὺ
 ταξίδευε στὴν Ἑλλάδα—ἰὰ τοῦ δανεῖσθαι μερι-
 κὰ χρήματα;
 Ὡ, ὦ, ὦ,
 τῆς

...όσον είχε τουλάχιστον κατορθώσει να
μείνει γι' αχρήτη, πρὶν τὸν πιάσουν, θὰ δεχόταν μὲ τὸ χα-
μόγελο στὰ χεῖλη, κάθε ἐξευτελισμό, γιατί ὡς πράξη πο-
τήρια κάνει, ὅσο κι' ἂν ᾔταν κολάσιμη, εἶχαν ὅς τόσο ἐλο-
ύτοιας εἶχε εὐγενικά: Τὴ συντήρηση ἑκείνης, γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς
γῆς περιπέτεια. Τώρα ὅμως, πῶς μπορούσε ἰδανί ἡ ψυχὴ
διὰ τὴν τύχη της καὶ πρὸ παντός γιὰ τὴν ἀφοσίωσή της.

...αυτή τόσο... και βοήθεια δεν μπορούσαν να περιμ
έκλεινης, στο πουθενά. Ο πατέρας του, όπως κι' ο πατέρα
ρίοι, αγγέλλοντας τους γάμους των άντι άλλης απαντήσ
ως τηλεγράφησαν στις Τράπεζες που τους είχαν ανοίξ
πιστώσεις να μη τους δώσουν ούτε μια πεντάρα.
Ετσι, οι δύο νέοι κληρονόμοι έφεραν
τους έφερνε δυο νέους κληρονόμους

...Παρίσι, μαζί μ' άλλους περιηγητές απ' τη Νέα Υόρκη, αγαπήθηκαν και μια φεγγαρόλουστη βραδιά καλοκαίριου ένωσαν τα χείλη τους σε φίλημα σε μια ρομαντική γωνιά του δάσους της Βουλώνης κι ύστερα ταίριαξαν στην άχρηστη να ρωτήσουν κανένα, έμειναν απέξω τους δυο πρώτοι Γαλλικοί πρωτεύουσες.

...πρώτους μήνες, με τα λίγα χρήματα που ε
...μερικὴν μαζὶ τοὺς, δάνεια ἀπὸ γνωστοὺς καὶ τ
...πείσμα καὶ μετὰ τὴν κοσμημάτων, τοὺς πέρασαν χαρούμεν
...τῶν δικῶν τοὺς θὰ ὑποχωροῦσε.
...ἐρωτικὴ μέθη ποὺ ἔδενε τίς νεανικὲς τοὺς καρδ
...ἐλαβαν ὅπ' ὅψει τὴν πείσμα τῆς ἀντιζηλίας ποὺ χῶ
...τοὺς γονεῖς τοὺς, μεγαλοβιομηχάνους εἰδῶν «ἐμαγ
...Οὐκ ἔλαβαν ὅμως ἀνταγωνιστές.
...πλοῦσια θεία τὰ

ΠΑΝΘΕΟΝ

τὴν Ἑλλάδα,
 χάρις νὰ λάβῃ γνώση διὰ
 οἱ δὲ νέοι ἦσαν ἀπένταροι, τὰ πράγματα ἀλλάξαν ὀψη.
 Ὁ ξενοδόχος ἔπαψε νὰ τοὺς σερίβηρ φαγητὸ καὶ μὲ
 τρόπον τοῦτο εἰδοποίησε ὅτι ἔπρεπε ἢ νὰ
 πλύνουν ἀφίνοντας τίς ἀποσκευὰς τῶν.

Μιά έπλοκεψη του νέου στην πρεσβεία, όπου παρεκάλεσε τον πρεσβευτή να τον ένασχύση, έμεινε άκαρποφόρητη.
—Ο πατέρας σας, είναι ανένδοτος του είπε και μάς έχει πληροφορήσει να φανούμε σκληροί και ανένδοτοι. κι' έμεις χτύπησε φιλικά το νέο στον ώμο ό πρεσβευτής και σκόβοντας στ' αυτό του του είπε:

—Είστε, αγαπητέ μου, κι' οι δυο ανήλικοι κι' έτσι κινδυνεύεται σέ λίγο και νά συλληφθῇτε τῇ ἐπεμβάσει μου ἀπ' τὴν ἀστυνομία καὶ νά σᾶς πᾶνε στοὺς γονεῖς σας. Τὸ καλὸ ποὺ σᾶς θέλω, ὑποχωρεῖστε. Ἀρκετὰ γλεντήσατε τὴν ἀγάπη σας... Τὸ διαζύγιο, θᾶνοι εὐκόλο.. Σᾶς δὶνω 24 ὥρες καὶρὸ γιὰ νὰ σκεφθῇτε.

Πῶς ὁ Φρέντερικ Λάντον συ-
κρατήθηκε καὶ δὲν ἑρράπισε τὸν
πρεσβευτὴ, εἶναι θαῦμα. Τὸν ἔ-
βρισε καὶ ἔφυγε μὲ τὴν καρδιὰ βα-
ρεὶα μέχρι θανάτου.

Τὸ προηγούμενὸ βράδυ εἶχε
προσποιηθῇ τὸν ἀδιάθετο γιὰ νὰ
μφορέσῃ νὰ δειπνήσῃ καλὰ ἡ γυ-
ναικοῦλα του, καὶ σήμερα δὲ ἔμε-
νε στὴν τσέπη του τίποτε γιὰ τὴν
μεσημβρινὸν γεῦμα. Τὶ θὰ ἔκανε;
Πῶς θὰ τᾶφερνε βόλτα, ὥσπου νὰ
εἰδοποιήσῃ τὴ θεία του, ποῦ ὅ-
πως μ' ἓνα γράμμα της, ποῦ μό-
λις εἶχε λάβει χθὲς, τοῦ γνῶριζε
εἶχε ἔγκατασταθῇ στὸ ξενοδοχεῖ-
ο τῆς Μεγάλης Βρετανίας;

Με την έλπιδα, πώς ίσως στο
μεγάλα κοσμικά κέντρα μπορούσε
να βρή κάποιο συμπατριώτη γνώ-
ριμο, άρχισε να πλανιέται σ' αυ-
τά, άποφασισμένος να ζητήσει δό-
ναιο, άφροντας τη ντροπή στη

πάντα. "Αν ήταν μόνος, σε παρόμοια περίπτωση ο Φρέντερικ Λάντον, δέ θα τόν έμελλε διόλου. Θά ζητούσε μια οποιαδήποτε εργασία, όσο κι 'αν ήταν εξευτελιστική, θά κέρδιζε τη ζωή του. Τώρα όμως; Καθώς γυρίζοντας στ' διάφορα κέντρα, έκανε τις σκέψεις αυτές, διέκρινε σ' έν τραπεζάκι τ' αρέστα από ένα χιλιόφραγκο.

—“Αν μπορούσα να τὰ πάρω, διαλογίστηκε, ασφάλι-
ξη διατροφή μας ώστε να γράψω και να πάρω απάντη-
ση απ’τὴ θεία Κάθριν.

Πηλαιοί, ὅταν ἔβλεπον ἕνα γειτονικό ρολοὶ σήμα-
 τρεις μετὰ τὸ μεσημέρι. Ὁ Φρέντερικ Λάντον ἀνασκήρτη-
 σεν, ἀφῆσεν τὴν Νόρμα στὸ ξενοδοχεῖο νηστική κι' ὁλ-
 μόναχ' ἀπ' τὸ πρωτὶ, καὶ ἀσφαλῶς τώρα θ' ἀγωνιοῦσε γιὰ
 τὴν ἀνεξήγητη ἀργοπορία του.

—Καθόμενη μου γυναικούλα, αναστάναξε. Ένας Θεός δ
ρει τι μπορεί να σκέπτεται. Διόλου άπίθανο και να
στεύη πώς την έγκατέλειψε. Πρέπει να γυρίσω...

Νά γυρίση; Ένας λόγος ήταν αυτός. Άλλά πώς πήγαινε μ' άδεια χέρια; Κάθε διαταγμός του τώρα όπογ-
ρισε. "Απλώσε το χέρι, πήρε τα χρήματα, πήδησε σ' έ-
ταξί και διάταξε τό σωφρέν νά τόν φέρη στο έξοδο
πού έμενε. Μόλις όμως πατούσε τό πόδι του στο έξοδο
χείο, ένας πόλισμαν πού πήδησε από ένα άλλο ταξί, τ
έπιασε και τόν έφερε στη φυλακή όπου τώρα άγωνιού-
"Οστόσο ή άγωνία του δεν κράτησε πολύ. Η Νόρμα,
είχε μιá φωνή σπάνια, μόλις έμαθε τούς λόγους της φυ-
κισής του, ζήτησε δουλειά σέ ένα μιούζικ χωλ και 3 ώρ
μετά τή σύλληψη του, τοú έστειλε χρήματα κι' ένα δικη-
ρο, νά αναλάβη τήν υπεράσπισή του.

Η ΑΤΣΑΛΕΝΙΑ ΛΕΠΙΔΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Οι πέντε ανώτεροι αστυνομικοί της Σκώτλαντ Γιάρντ ήταν συγκεντρωμένοι στην τραπεζαρία του Ντικ και έπεριμεναν άτυπομονα την έκθεση του Ι. ατροδικαστού, πουχε κληθή, έπειγόντως. Ο γιατρός δεν άργησε να τους συναντήσει.

—Από μία πρόχειρη εξέταση που έκανα, τούς είπε, εξακρίβωσα ότι ο θάνατος του συνέβη πριν από πολλές ώρες. Ο άνθρωπος αυτός ή έστραγγαλίστηκε ή το έσπασαν τον τράχηλο. Τη λεπτή, κοφτερή, την άτσαλένια λεπίδα, του την έμπεξαν στην καρδιά άφοι τον έσκότωσαν.

—Όσον κυρίαρχος και άν ήταν το έαυτού του, ο Ντικ, ανατρίχιασε άθελά του. Είχε περάσει τη νύχτα του μέσα σ' αυτό το δωμάτιο δίπλα στον δολοφονημένο Λίβιν.

—Δέν παρατήρησε κανένα ίχνος πάλης μέσα στο δωμάτιο; έρώτησε το Μαρτέν, ένας από τους αστυνομικούς διευθυντές.

—Ούτε το παραμικρό ίχνος, δέν υπήρχε, άπάντησε ο Ντικ. Γι' αυτό και νομίζω, όπως κι' ο γιατρός, ότι ο δυστυχής αυτός άνθρωπος κατελήφθη έξ άπροόπτου και ο θάνατός του ήταν άκαριαίος. Τόν ένιξαν κι' ύστερα για μεγαλύτερη ασφάλεια του κάρφωσαν τη λεπίδα μέσα στην καρδιά. Θά ήθελα μόνον να ξέρω πώς κατώρθωσαν να μπουν στο δωμάτιό μου.

—Ερώτησαν την υπάλληλο τοί άσανοέρ που συνόδευε τους νυκτερινούς πελάτες. Άλλά ή γυναίκα αυτή έβεβαίωσε ότι κανείς έπισκέπτης δέν κατέβηκε στον όροφο του Ντικ μετά την άναχώρησή του.

Οι έξι αστυνομικοί μαζί, έκαναν λεπτομερή έρευνα στην πολυκατοικία.

—Θά πέρασαν από την κουζίνα, είπε ο Σνέντ όταν ή έπιθεώρηση έτελείωσε. Αυτές είναι οι μόνες δρόμοι που προφανώς άκολούθησαν οι δολοφόνοι.

Στην κουζίνα βρισκόταν μία πόρτα που άνοιγόταν σ' ένα μικρό μπαλκόνι. Στο μπαλκόνι αυτό ήταν ένα μικρό άσανοέρ με το όποιον άνεβοκατέβαζαν τα τρόφιμα.

—Ενθυμείστε άν ή πόρτα της κουζίνας ήταν κλειδωμένη χθές το βράδυ; Ερώτησε ο Σνέντ.

Ο νεαρός αστυνομικός, ταραγμένος, τούς έέξηγησε ότι δέν είχε μνή διόλου στην κουζίνα κατά την έπιστροφή του στο σπίτι. Άλλά ή υπηρέτριά του παρουσιάστηκε κλαίγοντας και τούς είπε ότι το πρωί είχε βρή την πόρτα της κουζίνας άνοιχτή.

Ο Ντικ, έρριξε μία ματιά προς την αλλη. Βέβαια μπορούσε ο δολοφόνος να σκαρφαλώσει έπάνω με την βοήθεια του σχοινιού, άλλά πάντως το πράγμα δέν ήταν εύκολο. Έπρεπε νάηταν έξαιρετικά έπιδέξιος.

—Δέν σάς έδωσε καμμία πληροφορία για τον άνθρωπο που τον κατεδίωκε; έρώτησε ο Σνέντ όταν όλοι οι αστυνομικοί διευθυνται της Σκώτλαντ Γιάρντ βρέθησαν και πάλι συγκεντρωμένοι.

—Δυστυχώς όχι! είπε ο Ντικ. Ήταν μόνον κατατρομαγμένος. Και τώρα είμαι βέβαιος πως ή ιστορία του ήταν άληθινή. Παραδέχομαι, δηλαδή, ότι κάποιος τον έπληρωσε για να διαρρήξει ένα τάφο. Και ήταν βέβαιος πως ο άνθρωπος που τον άνέθεσε την φρικιαστική αυτή πράξη θά τον έσκότωνε άμέσως, άν έπιτύγγανε στο έργο του.

Κατά το άπόγευμα ο Ντικ συναντήθηκε πάλι με τον

μαίτρ Χάβελος δικηγόρος έλθει από τις μερίδες την ση του φόνου αίτια της δολοφονίας ως και την έρευνα του Λίβιν.

άποσιωπηθή από σκοπό την άστυνομία άλλά από τον τύπο.

Στην γενική συνέλευση που έγινε στην Σκώτλαντ Γιάρντ άπεφασόθη να έπουν στον Ντικ να πραγματοποιήσουν το ταξίδι στην Άμερική, εκτός πλεονέκτημα συλλήψεως.

—Όφειλε όμως να βάλει σε διαρκή έπικοινωνία τη Σκώτλαντ Γιάρντ με τον άνακαλέσαν άμέσως άνεκάλυπταν τούς συνδυασμούς στον δικηγόρο Χάβελος άφοι συνενώνησαν σε τα σημεία, το ταξίδι του άπεφασόθη.

Θά έφευγε το Σάββατο μεσημέρι άναλαμβάνοντας ταχύτερο ταξίδι που έγινε από άνθρωπο. Πίσω όμως ο θάνατος τον λουθοόσε καθώς ή σκιά του άναλόγησε του κινδύνου.

Μά ο Ντικ δέν είχε καμμία τόν άπειλούσε.

—Όπως συμβαίνει πάντοτε, ο χρόνος φέρνει τη νία σε όλα, και στο ταξίδι του ο Ντικ δέν συλλογή παρά τη νέα με τα γκρίζα μάτια. Δέν είχε προλάβει ροήση γι' αυτήν. Από το Σικάγο έστειλε μία σωτή βιβλιοθήκη για να λάβη την άπόδειξη, όπου θά ήσως το όνομά της. Άλλ' έφυγε από εκεί πριν άπάντησε.

Οι έφημερίδες δέν έγραφαν πιά για το σκληρό έγκλημα. Έτσι ο Ντικ δέν είχε νέα. Κυνηγούσε τη λεία στο όλο τον κόσμο και έτρεχε άδιάκοπα από τό ένα στο άλλο. Όταν, ύστερ' από τόσες περιπλανήσεις, άπό το Μπουένος Άϊρες στο Κέιπ—Τάουν έπληρωφό, ότι ο άνθρωπος του προ όλγαν ήμερών έφυγε μέρος αυτό. Στο Κέιπ Τάουν έλοβε ένα τηλεγράφημα μαίτρ Χάβελος που τον καλούσε να γυρίσει έσπευστο στο Λονδίνο.

Με την καρδιά πλημμυρισμένη από χαρά ο Ντικ, τόν δρόμο της έπιστροφής. Την ίδια αυτήν ήμέρα λυψε ότι είχε κάνει σχεδόν το γύρο της γής και συναντήση ούτε μία φορά το νεαρό πυργοδεσπότη που έέφευγε μέσα από τα χέρια του άσύλληπτος σάν φωσφορική λάμψη.

Το κυνήγι είχε άρχισει να γίνεται μονότονο και φορο.

—Από το Κέιπ Τάουν στην Μαδέρα το ταξίδι δέκα τρεις ήμέρες.

Άλλά καθώς το βαπόρι έρριχνε άγκυρα στο λιμάνι Μαδέρας για να άνθρακεύσει, το μεγάλο θαύμα άκούσθη: Λίγο πριν το άτιμόπλοιο σηκώσει την άγκυρά του, βάρκα φάνηκε να έρχεται όλοταχώς, φέροντας τούς στερημένους έπιβάτες. Για μία στιγμή ο Ντικ έννοήσθη: Μπροστά του στεκόταν εκείνη! Θά ήταν άντρεύται! άλλά αυτός δέν έκανε καμμία κίνηση για να βήξη την προσοχή της.

Άλλ' όταν το βαπόρι ξεκίνησε και βρέθηκε έκείνη έδέχθη τούς χαιρετισμούς και τα σεβάσματα Ντικ με άπογορευτική άπάθεια.

—Άρχισε να τόν πειράζει, το έβρισκε πως είχε μάταια περνούσε στο ταξίδι, και όταν έκείνος την έρώτησε

την έλεγαν, άπάντησε.

—Όνομάζομαι Σύβιλλα Λανστάουν—μάλιστα Σύβιλλα Λανστάουν, είσαι ευχαριστημένος;

Δέν έχωρίσθησαν ως το βράδυ. Και όταν το σκοτάδι σκέπασε το άμυδρώς φωτισμένο κατάστρωμα, τότε σφιγμένονι περισσότορο ο ένας δίπλα στον άλλον έφλυαρούσαν άτέλειωτα, όταν άκούσθησαν μία βαρεία φωνή ότι φάνηκε ο φάρος του λιμανιού όπου θ' άποβιβάζοντο.

Μελαγχολία έπιασε τόν Ντικ που θά χωρίζονταν. Της είπε σε ποιο μέρος έμενε στο Λονδίνο και ότι δέν θά έναόφευγε, καίτην έρώτησε να του πη που κατοικούσε με τη μητέρα της, άλλ' έκείνη το έβρισκε τη συνοικία, άλλ' όχι την οδό και τόν άριθμό.

—Καληνύχτα, κύριε Μαρτέν, έπρόσθεσε, είναι καιρός πλέον να κατεβώ στην καμπίνα μου.

Μόλις έφυγε από κονιά του άρχισε να διερωτάται για ποιά άφορμή ή νέα βρέθηκε στην Μαντέρα. Δέν άνηκε στην τάξη έκείνη των πλουσίων που περνούν το χειμώνα τους στο χαρπό αυτό νησί για να άποφύγουν το δυνατό ψυχός της Άγγλιας.

Τού φανόταν σήμερα πιο όμορφη παρά ποτέ. Τρόμαξε με την άλλαγή που είχε έπέλθει στον έαυτό του. Αυτός ο άσχημος και άδιάφορος πρός στις γυναίκες, καθόταν μία ώρα τώρ να άναλύη την γυναίκα όμορφη. Και παρά την συνήθειά του δέν έκλεισε μάτι στη νύχτα.

Την άλλη μέρα βρέθηκαν μέσα στο ίδιο τραίνο που τούς πήγαινε στο Λονδίνο. Ντυμένη καθώς ήταν μ' ένα άπλο και κομψό ταγιεράκι, ένω ένα μικρό φέτρ σκέπαζε τα καστανά μαλλιά της, του φάνηκε πως ήταν όνειρο ο

Μα έρώτησε κι' έκείνη το έβρισκε ότι είχε πάει στη Μαδέρα για μία δουλειά της, άλλά δυσκολεύθηκε πολύ γιατί δέν ήξερε Πορτογαλλικά.

—Τι σάς χρειάζονται τα πορτογαλλικά, της είπε ο Ντικ.

—Ολος ο κόσμος των ξενοδοχείων όμιλει άγγλικά.

—Ναι, μα ένω δέν έμενα σε ξενοδοχείο. Είχα ένοικίασει ένα δωμάτιο σε μία οικογενειακή πανσιόν που βρίσκεται ψηλά στο βουνό. Και δυστυχώς και τα πρόσωπα άκόμα και έπρεπε να συναντήσω δέν μιλούσαν παρά πορτογαλλικά. Καλλίτερα να είχα μείνει σπίτι μου. Τό άποτέλεσμα της έργασίας μου δένάξιζε τόν κόπο να κάνω αυτό το ταξίδι.

—Βρισκόμεθα και οι δυο στον αυτό παρανομαστή της είπε βρισκόντας. Διέτρεξα τριάντα χιλιάδες λεύες χωρίς να έπιτύχω να προσεγγίσω τη λεία μου.

—Πώς; και σεις ζητάτε κάποιο κλειδί; τόν έρώτησε.

—Ένα... πως το είπατε;

—Ανοίξει την τσάντα της κι' έπήρε από μέσα ένα χαρτίνο κουτί. Άνοιγοντάς το έβγαλε ένα κλειδί.

—Είπα σε σήμα έξαιρετικό. Έμοιαζαν με ένα μεγάλο κλειδί Γιόλ, άλλά ήταν πιο πολύπλοκο, διπλό στις άκρες.

—Νά πράγματι ένα σπάνιο άντικείμενο, είπε ο Ντικ. Και ήταν αυτό που έζητούσατε να βρήτε;

Τού διηγήθηκε ότι είχαν κάποιο πορτογαλλό κηπουρό, που πριν πεθάνει τούς έγραψε να τόν συχωρέσουν για το μεγάλο κακό που τούς έκανε. Τελευταίως έλαβαν ένα πακέτο από ένα πορτογαλλό παπάρνη που έγνώριζε το θάνατο του κηπουρού Σύλβα, ο όποιος άφαινε κάτι που έπρεπε να παραδοθή άφοφάως στα χέρια της οικογενείας της.

—Φυσικά, έξηκολούθησε ή νέα φήμη να έπιχειρήσουμε αυτό το ταξίδι γιατί τα οικονομικά μας μέσανα τόν έπέτρεπαν. Άλλά την έπαιστη της ήμέρας που έλάβαμε

έκείνη η μητέρα μου ούτε έγώ σκεπάζω να έπιχειρήσουμε αυτό το ταξίδι γιατί τα οικονομικά μας μέσανα τόν έπέτρεπαν. Άλλά την έπαιστη της ήμέρας που έλάβαμε

έκείνη η μητέρα μου ούτε έγώ σκεπάζω να έπιχειρήσουμε αυτό το ταξίδι γιατί τα οικονομικά μας μέσανα τόν έπέτρεπαν. Άλλά την έπαιστη της ήμέρας που έλάβαμε

έκείνη η μητέρα μου ούτε έγώ σκεπάζω να έπιχειρήσουμε αυτό το ταξίδι γιατί τα οικονομικά μας μέσανα τόν έπέτρεπαν. Άλλά την έπαιστη της ήμέρας που έλάβαμε

έκείνη η μητέρα μου ούτε έγώ σκεπάζω να έπιχειρήσουμε αυτό το ταξίδι γιατί τα οικονομικά μας μέσανα τόν έπέτρεπαν. Άλλά την έπαιστη της ήμέρας που έλάβαμε

έκείνη η μητέρα μου ούτε έγώ σκεπάζω να έπιχειρήσουμε αυτό το ταξίδι γιατί τα οικονομικά μας μέσανα τόν έπέτρεπαν. Άλλά την έπαιστη της ήμέρας που έλάβαμε

έκείνη η μητέρα μου ούτε έγώ σκεπάζω να έπιχειρήσουμε αυτό το ταξίδι γιατί τα οικονομικά μας μέσανα τόν έπέτρεπαν. Άλλά την έπαιστη της ήμέρας που έλάβαμε

έκείνη η μητέρα μου ούτε έγώ σκεπάζω να έπιχειρήσουμε αυτό το ταξίδι γιατί τα οικονομικά μας μέσανα τόν έπέτρεπαν. Άλλά την έπαιστη της ήμέρας που έλάβαμε

έκείνη η μητέρα μου ούτε έγώ σκεπάζω να έπιχειρήσουμε αυτό το ταξίδι γιατί τα οικονομικά μας μέσανα τόν έπέτρεπαν. Άλλά την έπαιστη της ήμέρας που έλάβαμε

έκείνη η μητέρα μου ούτε έγώ σκεπάζω να έπιχειρήσουμε αυτό το ταξίδι γιατί τα οικονομικά μας μέσανα τόν έπέτρεπαν. Άλλά την έπαιστη της ήμέρας που έλάβαμε

έκείνη η μητέρα μου ούτε έγώ σκεπάζω να έπιχειρήσουμε αυτό το ταξίδι γιατί τα οικονομικά μας μέσανα τόν έπέτρεπαν. Άλλά την έπαιστη της ήμέρας που έλάβαμε

έκείνη η μητέρα μου ούτε έγώ σκεπάζω να έπιχειρήσουμε αυτό το ταξίδι γιατί τα οικονομικά μας μέσανα τόν έπέτρεπαν. Άλλά την έπαιστη της ήμέρας που έλάβαμε

έκείνη η μητέρα μου ούτε έγώ σκεπάζω να έπιχειρήσουμε αυτό το ταξίδι γιατί τα οικονομικά μας μέσανα τόν έπέτρεπαν. Άλλά την έπαιστη της ήμέρας που έλάβαμε

έκείνη η μητέρα μου ούτε έγώ σκεπάζω να έπιχειρήσουμε αυτό το ταξίδι γιατί τα οικονομικά μας μέσανα τόν έπέτρεπαν. Άλλά την έπαιστη της ήμέρας που έλάβαμε

σας την έστειλε; έρώτησε ο Ντικ.

—Αυτό δέν το ξέρω. Έν πάση περιπτώσει έγώ έφυγα για την Μαντέρα. Ο πορτογάλλος παπας με δέχθηκε με άνοιχτες άγκάλες. Μου διηγήθηκε ότι κατά το διάστημα αυτό του μηνός κλέφτες έπεχείρησαν τουλάχιστον τρεις φορές να διαρρήξουν το σπίτι του. Και ήταν βέβαιος ότι αίτια της έπιθέσεως αυτής ήταν το μικρό δεματάκι που προωριζόταν για μας. Περιμένα κι' ένω να μου παραδώσει κάτι πολύτιμο, όταν μάλιστα έμαθα πως ο Σενόρ αυτός Σύλβα ήταν πάμπλουτος. Φαντάζεσθε βέβαια την άπογοήτευσή μου, όταν άνοιξα το κουτί και βρήκα μέσα αυτό το κλειδί...

Ο Ντικ όμως έξέταξε με περιέργεια το κλειδί αυτό.

—Μου είπατε ότι ο Σύλβα ήταν κηπουρός σας και όμως ήταν πλούσιος; Πώς έκέρδισε αυτή την μεγάλη περιουσία του; Μήπως άφησε και κάποιαν έπιστολή μαζί με το κλειδί;

—Τίποτε άπολύτως. Γιαυτό και άπογοητεύθηκα, άλλά μου φάνηκε και λίγο διασκεδαστική όλη αυτή ή ιστορία. Και χωρίς να σκεφθώ περισσότερο έχωσα το κλειδί στην τσέπη του έπανωφοριού μου. Δέν ξέρω άν ήταν για καλό μου, που έφέρθηκα έτσι άσυλλόγιστα. Δέν είχα άπομακρυνθή παρά λίγα βήματα από το σπίτι του παπα, όταν εξαφνικά από ένα στενό δρομάκο ξεπετάχτηκε ένας άνδρας, ρίχτηκε άπάνω μου και μου απέσπασε τη μικρή μου τσάντα. Βέβαια δέν είχα τίποτε πολύτιμο μέσα στην τσάντα μου, άλλά όλ' αυτά ήταν πολύ άνησυχαστικά για μένα. Όταν έφθασα έπάνω στο πλοίο έβαλα το κλειδί μέσα σ' ένα φακέλλο και τόν έμπιστεύθηκα στον οκονόμο.

—Και κανείς πλέον δέν σάς έπέιραξε κατά το διάστημα του ταξιδιού σας;

—Πώς όχι; Δυο φορές κατά το διάστημα του ταξιδιού μου μεταξύ Μαντέρας και Σαούθαμπτον εύρηκα το μπαούλο μου και το κρεβάτι μου άναποδυρισμένα. Δέν σάς φαίνονται λίγο ρωμαντικές αυτές οι περιπέτειες;

—Πολύ μάλιστα, της είπε ο Μαρτέν άναστενάζοντας και ρίχνοντάς της μία τέτοια διαπεραστική ματιά, που ή κοπέλλα άνατρίχιασε.

Και άφοι ξανακούταξε προσεκτικά το κλειδί, την έρώτησε με ύφος σχεδόν έπιτακτικό.

—Λοιπόν, ποιός είναι ο άριθμός του σπιτιού σας;

Την φορά αυτή ή Σύβιλλα του έδωσε τη ζητούμενη πληροφορία χωρίς νάχη διάθεση για να άστείνεση.

—Τι σημασία έχουν όλα αυτά, τόν ρώτησε, άν έχουν πραγματικά κάποια σημασία;

—Πρέπει να παρακολουθήσουμε από πολύ κοντά την υπόθεση. Φαίνεται πως υπάρχει κάποιος που το κλειδί αυτό του χρειάζεται άπαραιτήτως.

Τη στιγμή έκείνη το τραίνο έμπαινε στο σταθμό του Ουατερλώ.

Άφοι έχαιρέτησε την νέα ό άστυνομικός έχάθηκε μέσα στο πλήθος.

Μόλις μετά ένα τέταρτο κατώρθωσε ή Σύβιλλα να παραλάβη τις άποσκευές της. Ο χαμάλης που της μετέφερε τα πράγματα φρόντισε και της βρήκαν ένα ταξί. Καθώς όμως έβγαζε στην τσάντα της προσηθώντας να βρή χρήματα για να τόν πληρώσει, ένας άνδρας πέρασε κοντά της, την σκούνησε με τόν άγκονά του, ένω κάποιος άλλο ύποκείμενο την έσπρωξε πιο γερά.

Η μικρή της τσάντα της έέφυγε τότε από τα χέρια της κι' έπεσε μπρός στα πόδια της.

Πριν προφθάση να την άνασηκώσει, ένας τρίτος συνένοχος, γρήγορος σάν άστραπή, την έσήκωσε από κάτω και την έδωσε σ' ένα ανθρωπάκο που στεκόταν παράμερα και που είχε το άθωότερο ύψος του κόσμου. Ο κλέφτης έτοιμάσθηκε να το σκάσει. Μά ένα δυνατό χέρι τόν έπιασε από το λαιμό και τόν κόλισε σάν τόπι κάτω στο χῶμα.

—Άπάνω, ληστή, και δόσε γρήγορα την τσάντα του είπε άύστη.

ρά ο Ντικ Μαρτέν. Δεν είσαι σέ θέση να μετρηθής μαζί μου...

Την άλλη μέρα ο Ντικ πήγε στο γραφείο του δικηγόρου Χάβελock και του άφησε όλες τις ενέργειές του. Δεν μπόρεσε να συναντήσει τον Πέρς· την ημέρα που αυτός έφθανε στο μέρος όπου έμενε, εκείνος έφευγε. Και ο δικηγόρος το έδειξε ένα τηλεγράφημα που του έστειλε ο Πέρς από το Κέιπ Τάουν, ότι είχε αντιληφθεί ότι τον καταζητούσε κάποιος και θα έδοποιούσε την άστυνομία.

—Γι' αυτό, έπρόσθεσε, σάς έτλη-γράφω να γυρίσετε.

—Έδειξε στο Ντικ ένα χαρτοφύλακα γεμάτο έπιστολές του Πέρς και του έδειξε αν ήθελε να τις διαβάσει. Είχαν σταλή από όλα τα μέρη όπου έπληγαινε. Και ο Ντικ έβλεπε ότι τις έχει γράψει όλες ο ίδιος.

—Φυσικά. Και στην τελευταία μου γράφει ότι θάρρη έδω τον Αύγουστο.

—Ο Ντικ του είπε ακόμα ότι κανείς δεν μπόρεσε να του δώσει ούτε την παραμικρότερη πληροφορία γι' αυτόν, άλλ' ήταν όμως σέ θέση να βεβαιώ-

ση ότι δεν ήταν παντρεμένος. Έταξιδευε πάντοτε μόνος του. Και παρακάλεσε τον δικηγόρο να του τον συστήσει, όταν θα έρχότανε, όπως έγραφε, τον Αύγουστο. Και ο δικηγόρος του απάντησε χαμογελώντας, ότι θα φρόντιζε να τον εύχαριστήσει.

—Ο άστυνομικός έπέμενε να μάθω γιατί υπογράφονταν με το όνομα Πέρς και ο δικηγόρος απάντησε.

—Μου φαίνεται ότι σάς το είπα και αυτό. Είναι άτιλο-στατά το όνομά του. Πέρς—Τζών Πέρς. Αποστρέφεται τους τίτλους. Αλλά γιατί μ' έρωτάτε γι' αυτό; Μήπως έχετε κάποια έμπνευση.

—Καμμία, σάς διαβεβαιώ, είπε ο Ντικ.

Τη φορά όμως αυτή ο Ντικ δεν έλεγε την αλήθεια στο Χάβελock. Γιατί πολλές, μά πάρα πολλές καινούργιες σκέψεις είχαν περάσει από το μυαλό του.

—Όταν εύρισκε σπίτι του, ο Ντικ έλυσε τις βαλίτσες του μία από τις οποίες ήταν γεμάτη από έγγραφα και σημειώσεις ξενοδοχείων ή σημειώσεις παρμένες κατά το ταξίδι του. Στο βάθος βρισκόταν ένα μεγάλο φύλλο στυπόχαρτο, που το έβγαλε έξω με προσοχή. Πάνω ήταν καθαρά αποτυπωμένη η έξής διεύθυνση που την ήξερε απέξω ο Ντικ: Κ. Μπερτράν Κόντυ, άκοιτο Ουέλντ, Χάουθ Ουέλντ, Σώσσεξ. Είχε βρή το στυπόχαρτο αυτό πάνω στο γραφείο ενός ιδιωτικού μικρού σαλονιού του Πλάττς Χοτέλ στο Μπούενος Άϊρες. Είκοσι τέσσερες ώρες πριν από τον Ντικ ο κ. Πέρς είχε εγκατασταθεί στο σαλόνι αυτό.

—Εφίλαγε προσεχτικά το φύλλο μετά σ' ένα συρτάρι. Και καθώς έβράδυαζε έμπηκε στην αγαπημένη του μπουίτ κυλώντας προς Νότον.

—Ο Μπερτράν Κόντυ, ένας φαλακρός γεροντάκος με χρυσά γυαλιά, έρριξε μια ματιά στο έπισκεπτήριο που το έφερε ο ύπηρέτης και διάβασε «Τζών Ρέντλ 194 Κόλινς Στρήτ Μέλμπουρν». Διέταξε να οδηγήσουν εκεί τον έπισκεπτή.

Φυλομετρούσε ένα σημειωματάριο δεμένο με κόκκινο έρμα. Το σημειωματάριο αυτό περιείχε και ένα ημερολόγιο και θήκες για τα έπισκεπτήρια, τα γραμματοσήματα και άλλα χαρτονομίσματα. Όταν ο ξένος μπήκε ο κ. Κόντυ έρυψε βιαστικά το βιβλιάρειο αυτό κάτω από ένα σωρό αρτιφών, που του έμπόδιζαν το τραπέζι του.

Θυμώτανε, ότι είχε γνωρίσει κάποιον Ρέντλ, έμπορο τσα-ιού Κίνας, άλλ' όταν είδε τον έπισκεπτή του βεβαιώθηκε ότι δεν είχε καμιά σχέση μ' αυτόν. Ήταν ένας νέος που ού έδηλωση ότι ήταν μηχανικός από την Αυστραλία κι' έλθε ν' αγοράσει απ' αυτόν ένα του κτήμα που ήταν κοντά το δικό του της Τέν Μάιλ Στέσιον, όπου είχε βρή φλέβες χρυσού.

—Ανοίξε ένα σχεδιάγραμμα και του έξηγοσε από που έρριχνε η φλέβα και για ποιο λόγο είχε ανάγκη ν' αγοράσει εκείνο το κτήμα που ασφαλώς είχε χρυσάφι.

—Πολύ καλά. Μά αυτό το ξέρω, καλά κι' εγώ! απάντη-

σε ο Κόντυ. Γνωρίζω πώς όπάρ-χρυσάφι στο Τέν Μάιλ Στέσιον. Έπιστάτης της φάρμας μου έκανε ανακάλυψη αυτή από χρόνια. Μάλιστα οι έφημερίδες έγραψαν ένω-νώς για την ανακάλυψη αυτή. Βέβαι-όμως υπάρχει χρυσάφι στην περιοχή αλλά όχι σε μεγάλες ποσότητες. να υποβληθούμε στα έξοδα της ταλλεύσεως. Παρ' όλα αυτά σάς-μαι λίαν υπόχρεως, Κύριε Ρέντλ. έποχή μας σπανίως βρίσκονται θρωποι τόσο τίμιοι.

—Το κτήμα αυτό το αγοράσα-από τον λόρδο Σέλφορντ, πιστεύω, είπε ο κύριος Ρέντλ.

—Ο φαλακρός άνθρωπάκος άρ-ν' άνοιγοκλείνη τα μάτια του σαν τον θάμπωσε ξαφνικά μια φω-άκτινα.

—Μου φαίνεται πώς το άγο-από τον λόρδο Σέλφορντ ή από κά-από τους πράκτοράς του, άπό κά-πολύ γνωστό δικηγόρο του άπο-λησμονώ το όνομα αυτή την σι-—Ο λόρδος Σέλφορντ ζή, όπως-ρετε ίσως, διαρκώς στο έξω-δενέμφανίζεται δέσπαρά σπανίως

έδω, πότε εκεί. Περνάει μια ζωή τελείως τυχοδιώκτη και δεν πιστεύω ή κατάσταση αυτή να είναι εύχαρα στην οικογένειά του, αν έννοείται έχει και οικογένεια αυτό δεν το ξέρω.

Σηκώθηκε και έδωσε τα δύο του χέρια στο νέο, χαιρετώντας τον.

—Μήπως λαβαίνετε καμιά φορά ειδήσεις από τον-δο Σέλφορντ; έρωτησε ο έπισκεπτής.

—Ειδήσεις από τον λόρδο Σέλφορντ είπατε; Όχι, άχι. Ο άνθρωπος αυτός άγνοεί παντελώς την ταπεινή ύπαρξη!

—Ο Κόντυ άρπαξε τώρα την νεανία από το μπρά-και φιλικά τον συνάδεδεσε ως την πόρτα.

—Έχετε ένα άμάξι; Να, ά τόσο το καλλίτερο, φαίνεται πώς προμηνύεται καταιγίς και τώρα είναι άργά. Είναι δέκα και μισή αν δεν άπατώμαι. Καλημέ-σας κύριε, και καλήν έπανάδο.

—Έμεινε για λίγη ώρα όρθος στο κατώφλι της και παρακολούθησε το αυτοκίνητο μέχρις ότου τα του έξαφανίστησαν τελείως στη στροφή του δρόμου. Πιν έξαναμπηκε στο σπίτι του.

—Η χονδρή γυναίκα που ήταν ντυμένη με μαύρα έ-ξωτά και που ο Ντικ την πήρε για την ύπηρέτρια Μπερτράν Κόντυ, άκολουθησε το σύζυγό της ως το πνιστήριο. Έκλεισε την πόρτα πίσω τους και άμέ-

—Πιός ήταν ο νέος αυτός;

—Ο τόνος της φωνής της ήταν πρόστυχος και μαρτυ-σε γυναίκα ταπεινής καταγωγής.

—Ο κ. Κόντυ ξανακάθισε σοβαρός στην πολυθρόνα-πίσω από το δρύινο γραφείο του. Στα λόγια της γυναί-του ανασήκωσε έλαφρά τους ώμους.

—Το όνομά του είναι Ντικ Μαρτέν, της είπε, στυνομικός.

—Η κ. Κόντυ έχλώμισε σαν άκουσε τα λόγια αυτό-—Υμιοτε θεέ! Ένας ντετέκτιβ στο σπίτι μιας Μπερτρά-να ήθελε άραγε; και είσαι βέβαιος πώς ήταν άστυ-μικός;

—Τελείως βέβαιος. Είναι τρομερά έξυπνος. Μά για-σου μιλώ ελκρινά τον περίμενα. Έχω στα χέρια μου το-τουλάχιστον τρεις φωτογραφίες δικές του. Αλλά έ-τώμαι, έπανελάβε ο κ. Κόντυ σιγανά, αλήθεια-τώμαι...

—Με την σκέψη αυτή άπλωσε το χέρι κάτω από-σωρό των χαρτιών για να πάρη το σημειωματάριο. Μά ξαφνικά έκιτρίνισε φοβερή κι' άρχισε να φωνάζη.

—Πάει το βιβλιαράκι μου... μου έφυγε το βιβλια-μου και μαζί με αυτό πάει και το κλειδί μου... μου, μου, έκλεισαν το κλειδί... Ο, το κλειδί... το κλειδί...

—(Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΟΣΑ ΓΙΝΟΝΤΑΙ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΝΕΑ

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

Η ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΤΗΝ ΑΒΗΣΥΝΙΑ

ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΟ ΑΠΕΙΡΟ...

Ένας Άμερικανός στατιστικός μη έχων φαίνεται τίπο-τε καλύτερο να κάνει, κατέστρωσε τους έξης ύπολογισμούς, σχετικώς με το χρονικό διάστημα που θα έφτανε για να κάνουμε μερικά ταξιδία στο άπειρο, χρησιμοποιώντας ως μεταφορι-κό μέσο... το φως.

Λοιπόν, κατά τον σοφόν αυτόν Άμε-ρικανόν, εάν είχαμε ένα μεταφορικό μέσον δυνατόν ν' αναπτύξη την τα-χύτητα του φωτός, θα ήδυνάμεθα έν-τός 3 μόνων λεπτών και 6 δευτερολέ-πτων να έπισκεφθούμε τον Άρη και να έδουμε τα εκεί συμβαίνοντα έν-ω εάν για το σκοπό αυτό χρησιμοποιού-σαμε το ταχύτερο τράινο της Γαλλίας —πλήν του άεροδυναμικού—θα χρεια-ζώμεθα για να διανύσουμε την ίδια ά-πόσταση 79 χρόνια και 5 μήνες!

Εάν θέλαμε απ' εκεί να συνεχί-με το ταξίδι μας, θα μπορούσαμε—έπι-8 λεπτοντες πάντοτε... το φως—έντός 8 λεπτών και 18 δευτερολέπτων να βρε-θούμε στον ήλιο... Εάν αυτός δεν... μάς έκαίγε και συνεχίζαμε το ταξίδι μας σε μια ώρα και 10 λεπτά θα έφθά-ναμε στον πλανήτη Ήφαιστο και σε 4 ώρες και 3 λεπτά θα μπορούσαμε ν' άποβιβασθούμε στον Ποσειδώνα, ά-κρωτάτον όριον του ήλιακού μας συ-στήματος.

Εάν έν τω μεταξύ δεν παθαίναμε... ύλιγγο, μπορούσαμε σε 14 μόνο χρόνια, να φθάσουμε προς τον εγγύτερό μας άπλανη άστέρα, ήτοι το Άλφα του Κενταύρου και μετά 10000 χρόνια άκό-μα εις τον Γαλαξία.

ΑΟΡΑΤΟΙ ΑΚΤΙΝΕΣ

Αι άόρατοι άκτίνες > την δύναμιν των οποίων ήθέλησαν να διαμ-φορητήσουν ώρισμένοι Γάλλοι στρα-τιωτικοί, φαίνεται ότι θ' άποτελέσουν διά το τρομερότερον διπλόν καταστροφής το μέλλον, άλλ' ίσως και την πη-γήν νέας ζωής διά την ανθρωπότητα.

Όπως ανακοινώνει Άγγλος σοφός, δύναμεις είναι τεραστίες, άσχολούνται μαρκόνι διά την Ίταλία, ο Λαφεγιέτ διά την Γαλλίαν, ο Βερκόφσκυ διά την Ρωσίαν και πολλοί και διάφοροι διά την Άγγλίαν και Γερμανίαν.

Εκ πειραμάτων που έγιναν στην Άγγλίαν, έθανάτωσαν δύο νέοι, άλλ' η κυβέρνησις άπέχρημισε τας οικογε-νίας των και το σκάνδαλον άπεκρύβη. Έντούτοις, επιλέγει ο Άγγλος σο-φός, αι έν λόγω άκτίνες δεν σκορπί-

ζουν μόνον τον θάνατον, χαρίζουν και την ζωήν. Το μέν χρησιμοποιούμεναι διά την θεραπείαν κακοήθους μορφής όγκων, το δε διά την προστασίαν της ζωής των εργατών εις τα μεγάλα έρ-γασία.

Πράγματι εις τα μεγαλύτερα έργο-στάσια της Άγγλίας επί έκάστης μη-χανής όπου υπάρχει φόβος να έμπλακή ό έπιτηρών ταύτην εργάτης ρίπτονται διαρκώς δι' ειδικών προβολέων άόρα-τοι άκτίνες. Μόλις, λοιπόν, πλησιάζη την έπικίνδυνον ζώνην ό εργάτης και παρεντεθή μεταξύ αυτών και του μη-χανήματος, πριν ή έμπλακή εις αυτό, διά της διαθάσεως των άκτίνων, την όποιαν προκαλεί το σώμα του το μη-χάνημα σταματά αυτομάτως.

ΗΡΩΙΣΜΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Όλοι αι Άμερικανικοί έφημερίδες έξάιρουν τον ήρωισμόν και την αυτοθυ-σίαν της τηλεφωνητρίας του μικρού χωρίου Ρόγκαμ, της περιφέρειας Κο-λόραδο.

Η θαυμασία αυτή γυναίκα, άντιλη-φθείσα περί το μεσονύκτιον της ήμέ-ρας κατά την όποιαν έγινεν ή γνωστή τελευταία πλημύρα εκεί, ότι οι κάτοι-κοι έκινδύνευαν να πνιγούν, αντί να σπεύδω να σωθή—όπως θα έκανε κάθε άλλος στη θέση της—άρχισε να ξυπνά ένα προς ένα τους συνδρομητάς του τηλεφώνου και να τους ειδοποιή να φρονίσουν να σωθούν ειδοποιούντες και τους γείτονάς των.

Ετσι έσώθησαν όλοι οι κάτοικοι του χωρίου, άλλ' ως φαίνεται άπαλέ-σθη ή ήρωική αυτή νέα.

ΤΟ ΒΑΘΟΣ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΩΝ

Μέχρι πρό όλίγων άκόμη έτών έπι-στεύετο ότι το μεγαλύτερον βάθος του Ωκεανού ήτο εις τόν Ειρηνικόν ώκεα-νόν. Μια βυθομέτρηση όμως που έγινε το 1926 νοτιοανατολικώς της Ίαπωνίας έδειξεν ότι ή θάλασσα εκεί είχε βάθος 9947 μέτρων, έναντι των 9000 του Ειρη-νικού.

Ήδη, μία νέα βυθομέτρηση εις ώ-ρισμένα σημεία του Άτλαντικού ώκεα-νού, του όποιου το μεγαλύτερον βάθος ύπελογίζετο εις 7000 μέτρα άπέδειξεν ότι τουτό φθάνει εις δύο σημεία εις 9.985 μέτρα.

—Η έκκρεμότης της Ίτα-λοαβησσονιακής διαφοράς, έδωκε ά-φορμή στα Εύρωπαϊκά φύλλα, ν' άφιε-ρώσουν άρκετές στήλες των για την δημοσίευση περιγραφών σχετικών με τα ήθη, έθιμα και τον πολιτισμό της μακρυνής αυτής χώρας.

Μεταξύ των πλέον περιέργων σχετι-κών περιγραφών ή πλέον ένδιαφέρουσα είναι ή άφορώσα την πρωτόγονο κατα-στασή του κρατεί όσον άφορά ήθερα-πεία των διαφόρων νοσημάτων, το έ-σωτερικό της χώρας αυτής, όπου οι έπιστήμονες Ιατροί είναι... είδος άγνω-στον.

Υπάρχουν όμως άφθονοι... πρακτικέ-ριοι όι οι όποιοι θεραπεύουν... άλλας τάς νόσους ως έξης :

Στην περίπτωση κρυολογήματος έπι-παραδείγματι μεταχειρίζονται κάτι άνά-λογο προς τις δικές μας βεντούζες, άλλά... πολύ διαφορετικές. Χαράσσουν την πλάτη του άσθενους μ' ένα μαχαί-ρι και πάνω στο χάραγμα τοποθετούν ένα κομμάτι κρέας βουβαλιού το ό-ποίου έχουν σκάψει καλά τη μία πλευρά και έχουν τρηπήσει το κέντρον της λακ-κούβας. Έτσι όταν το τοποθετήσουν από την τρύπα που βγαίνει στην άλλη πλευρά ρουφούν τον άέρα και έπέρχεται άφθονος ή άφαίμαξις!

Στην περίπτωση έκέματος πάλι ή μπιφίτου κ.τ.λ. πέρνουν ένα γυαλί ή ένα σουγιά και ξύνουν το δέρμα μέ-χρις ότου ματώσει και κατόπιν το καί-νε μ' ένα άναμμένο βαμβακερό φυ-τίλι!

Ανάλογος φυσικά είναι και ή θερα-πεία των ποικίλων άλλων άσθενειών, ώστε να καταντά άπορίας άξιο πώ-δεν ξεκληρίζεται αυτός ό λαός!

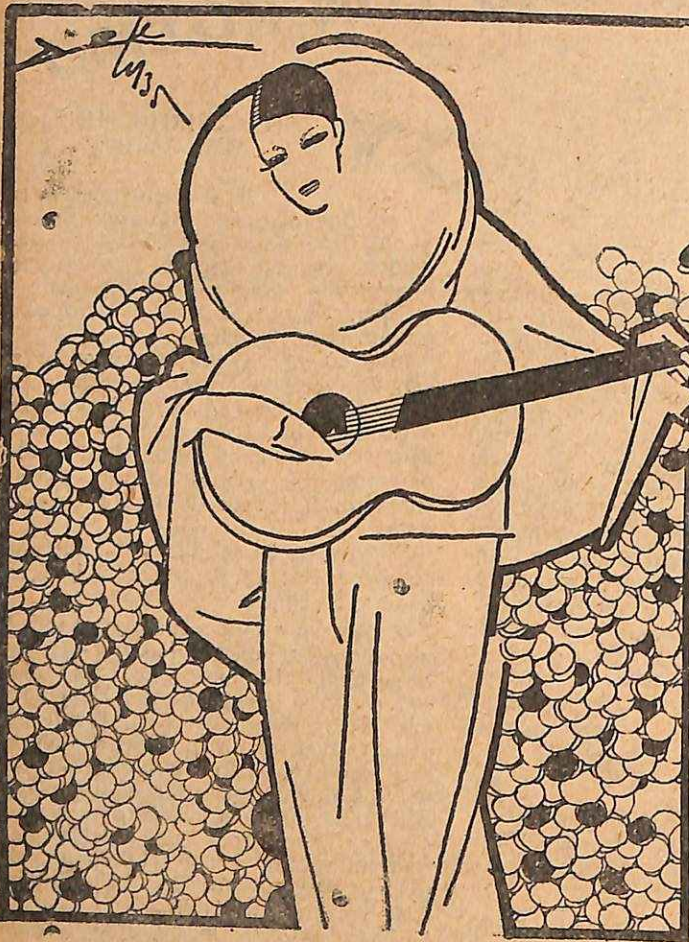
ΝΕΟ ΡΕΚΟΡ

Πολύ περίεργος είναι ό τρόπος κα-τά τον όποιον ό Τσέχος στρατιωτικό-άεροπόρος Άντερλε κατέρριψε το ρεκό- του ύψους.

Ο άεροπόρος αυτός έντός ενός τε-τάρτου της ώρας κατώρθωσε διά κοι-νού στρατιωτικού άεροπλάνου να φθά-ση σε ύψος 11000 μέτρων πάνω απ' τ άεροδρόμιο της Πράγας... Ένώ όμως προσπαθούσε ν' ανέλθη περισσότερ-έχασε τις αισθήσεις του και το άερο-πλάνον άνελθόν κατ' άρχην σε ύψο-14.000 μέτρων άρχισε να καταπίπ-τι άκυβέρνητον.

Είς ύψος όμως 5.000 μέτρων ό άε-ρόπορος συνήλθε και μολονότι λόγω ψ-ξεως των βλεφαρίδων δεν έβλεπε κα-τώρθωσε να προσγειωθεί όμαλώς.

Η ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ
 Η Κολομπίνα
 Ο Πιερρότος
 Ο Αρλεκίνος
 Γιάννης, ο μαίτρ ντ' ότέλ

ΠΡΩΤΟΙ ΔΙΔΑΞΑΝΤΕΣ
 Άλκη
 Κ. Μουσούρης
 Β. Λογοθετίδης
 Α. Γαννίδης

Ένα κομψό διαμέρισμα σε κάποιο κοσμικό κέντρο. Ένα τραπέζι, με τηλέφωνο. Ένα ποτήρι σαμπάνιας και μία φιάλη σαμπάνιας που παγώνει μέσα σε μία σαμπανιέρα. Ένα ντιβάνι, φρεν, με πολλά μαξιλάκια, πολύ κοντά στο τραπέζι.
 Μόλις ανοίξει η αψίδα, η Κολομπίνα είναι καθισμένη στο ντιβάνι. Ο Γιάννης, δροχίος κοντά της, άσπογος μέσα στο φράκο του, της προσφέρει φωτιά από την όποια, η Κολομπίνα, ανάβει το σιγαρέττο της. Από μέσα ακούγεται μουσική και ένα τραγούδι που τελειώνει. Αποκοχή. Νύχτα.

ΦΩΝΕΣ ΠΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΟΥΝ (από μέσα)
 ... Σου βγάζει ένα κολλαριστό
 Χαρτί και σε τυλίγει!...

Η ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ (καπνίζει)
 Τραγούδια!.. Είπ' Αποκρηές... γλεντούν μικροί—μεγάλοι
 Γιάννης

Αυτά συμβαίνουν πάντοτε σάν έρθη καρναβάλι...
 Και σεις άποψε, ήρθατε—θαρρώ—για να γλεντήσετε
 Θάρθουν κι' οι δύο φίλοι σας για να τους βασανίσετε..

Η ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ
 Μ' άποψε πιά, τους έταξα πώς όλα θα τελειώσουν.
 Οι δύο μου υποψήφιοι κοντεύουν να λυώσουν
 Από την φλόγα την πολλή που έχει ο Έρωτάς των.

ΓΙΑΝΝΗΣ
 Ο Ποιητής, μου έλεγε θ' αυτοκτονήση..

Η ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ
 Νά λήη: Ένας ποιητής δεν ζεί χωρίς παράπονα,
 Θά πρέπη ή έρωμένη του να τον παιδεύη άπονα
 Με ζήλειες, με καμώματα, με άδιαφορία..

Έσ' τις λές για δλ' αυτά;
ΓΙΑΝΝΗΣ, (εὐγενικά)

Σεις άλλως; τε, τὰ ξέρετε καλύτερ' από μένα.
Η ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ
 Η πείρα αυτά τὰ πράγματα μου τὰ χει μαθηματικά.
 Καλέ μου Γιάννη... (μικρή παύση)
 Ξέχασες τι πράγμα είν' ο Γιάννης, (πικρά)
 Κι' εκείνος θά με ξέχασε τώρα που είμαι γέροντος.
Η ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ, (εὐθυμία)
 Ο Έρωσ!.. Τι παληόπαιδο.. Ποτέ δεν θέλει θάρρος.
 Γιατί άλλωδς, σου γίνεται και φόρτωμα και βάρος.
 Θέλει αξιοπρέπεια, θέλει και λίγα πείσματα.
 Νάζια και νεύρα και θυμούς και γλύκες και τσακιστά.
 Δεν θέλει ούτε δάκρυα, ούτε και παρακαλώ.
 (Με υπονοούμενο)
 Είναι πολλές πορτοκαλλίες που κάνουν πορτοκαλλοί.

ΓΙΑΝΝΗΣ
 Στα χρόνια μας, κυρία μου, ο Έρωσ ήταν άλλος.
ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ
 Τό ξέρω. πιδ ποιητικός, πιδ φίνος, πιδ μεγάλος.
 Λίγη καντάδα του άρεσε, ήταν σωστός άρτιστής.
 Τώρα του άρέσει φαίνεται!...

(Διακόπτεται από ένα πιάνο που ακούστηκε από μέσα)
 ... Ποιος είναι ο πιάνος; Θά διαλέξετε;
ΓΙΑΝΝΗΣ
 Ο πιάνος την καρδιά μου δεν χωρούν κι' οι δύο για να τους βάλω.
 Τό ξέρουνε κι' οι δύο τους και τους προσμένω τώρα,
 Οι δύο μου υποψήφιοι, κοντεύουν να λυώσουν
 Μ' άποψε πιά, τους έταξα πώς όλα θα τελειώσουν!..

ΓΙΑΝΝΗΣ
 Τόν ένα ή τον άλλο.
 Ο κύριος Πιερρότος!..
 (Ο Γιάννης ξαναφεύγει)

Η ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ
 Καλή μου φίλη, βρίσκομαι μπροστά σας πονεμένος
 Με μία σας λέξη, μοναχά, θά γίνω ευτυχισμένος
 Τι δύναμι που έχετε! μία λέξη σας και μόνη
 Δίνει σε άνθρωπο ζωή και άνθρωπο σκοτώνει.
 Σας έφερα τριαντάφυλλα, ώραία και δροσάτα
 Παραλήμμα ποιητικό, που, όσοπαι, γίνεται αισθηματικώτερο)
 Λουλούδια, που θυμίζουν την όμορφή, τὰ νειδάτα,
 Και τὰ ρόδινα που τόσο σας ταιριάζουνε
 Τα σεις, Λουλούδια που σας μοιάζουνε!..
 Και το μπουμπούκι το κλειστό, χωρίς την άδειά σας,
 Είθε λουπόν τριαντάφυλλο.. καθενάς άς τό μάθη
 Άποιος σας σφίξη με καύμό..

(Κάνει να την άγκαλιάση μ' εὐγένεια. Εκείνη του δίνει ένα
 χαρτί και σε τυλίγει!..)

έλαφρο ράπισμα, χάδι σχεδόν)
Η ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ (ειρωνικά)
 ...Αισθάνεται το άγκάθι

Τι φλυαρία τρομερή...
Ο ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ (στενοχωρημένος)
 Άγαπητή Κυρία!

Η ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ
 Βέβαια, ένας ποιητής, θάχη και φλυαρία,
 Μά έσας, όπως τὰ λόγια σας έφευγαν δέκα—δέκα,
 Νά είναι άντρας έλεγα, ή μη τυχόν γυναίκα;

Ο ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ
 Με συγχωρείτε; ήθελα να ιδήτε με τι πόθο
 Σας άγαπώ... και στην καρδιά τι τρικυμία νοιώθω.
 "Ηθελα τόσα να σας πώ, προτού να έλθη Εκείνος..

Η ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ
 Ο τρομερός αντίζηλος;
 (Μπαίνει ο Γιάννης και άναγγέλλει)

ΓΙΑΝΝΗΣ
 Ο Κύριος Αρλεκίνος!..
 (Ο Γιάννης φεύγει πάλι)

(Έρχεται ο Αρλεκίνος με μειδιήματα)
Ο ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ
 Κυρία, είμαι δοϋλος σας και με καρδιά θλιμμένη!..
 (Η Κολομπίνα του έχει γυρίσει τὰ νώτα, θυμωμένη)
 Τι θαύμα!.. Πάντα όμορφη, γλυκεία, χαριτωμένη...
 Άργησα λίγο φίλη μου, γιατί είχα έργασία
 Τι; θυμωμένη μούσαστε;
Η ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ (με άγανάκτηση)
 Μά τι άναίσθησά, φίλε μου... Έξαντλήθηκε ή όπομνή μου δλη
 (Γυρίζει πρὸς τὸν Αρλεκίνο, με μούτρα)
 Που είσαοτε κι' άργήσατε;
Ο ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ
 Στόν κοσμηματοπώλη!

(Βγάζει από την τσέπη του μία μεγάλη θήκη κοσμήματος. Η Κολομπίνα αλλάζει άμέσως ύφος. Γελαστή, πλησιάζει τὸν Αρλεκίνο, ενώ ο Πιερρότος παρακολουθεί με άληθινή άγωνία).

ΚΑΛΛΙΟ ΑΡΓΑ

στηρίξει δλα τὰ δνειρά μι-
ας μελλοντικής ευτυχίας,
σὺρθηκε κοντά του—μέ τὸν
τρόπο πὺ ἕνα παραχαϊδεμένο
παιδί σέρνεται παραπονεμένο
στὴν ποδιά τῆς μάννας του, δταν
τὸ μαλώση, ζητώντας χάδια—
ἔρριξε τὰ τορνευτὰ μπράτσα
τῆς στοὺς ὤμους του, καί, μέ φωνή
ἀπαλή σάν τρλίσιμα ἀηδονιοῦ,
σέ καλοκαίριατικὴ νύχτα, τοῦ ψι-
θύρισε !

— Γιατί τὸ λές αὐτὸ Τόμ ;
Γιατί τόση σκληρότητα ἀπέναν-
τί μου, σφοδρῶς λές, ἔναν και-
ρὸ ἡ καρδιά σου ἐδονεῖτο ἀπὸ
ἕνα τρυφερό αἶσθημα γιὰ μένα,
κι' ἐγώ, πὺ νόμιζες πὺς σ' ἀπέ-
φευγα, σ' ἀποκαλύπτω τώρα δτι
ἦσουν καί μένεις τὸ μοναδικό
μου δνειρο, ὁ μόνος συνδεκτικός
κρίκος, γιὰ μένα, μέ τῇ ζωῇ ;

— Ἀφῆσε τὸ κεφάλι τῆς νὰ γεί-
ρη στὸν ὦμο τοῦ Τόμ, πὺ στὴν
ἐπαφή τῆς θερμῆς, γεμάτης ἀπὸ
τὸ παρθενικὸ ἄρωμα, σάρκας
τῆς, ἐνοιῶθε τῇ θέλησῇ του νὰ
λυγίξη καί δέν εἰδρίσκε τῇ δύνα-
μῇ ν' ἀποτραβηχθῇ καί συνέχισε :

— Τόμ, ἄς ξεχάσουμε δτι
μὰς χώρισε κι' ἄς ἀντιμετωπι-
σομε μαζί ἀπὸ δῶ καί πέρα τίς
χαρές καί τίς πίκρες, πὺ μὰς ἐ-
πιφυλάσσει τὸ αἶθριο... Ἐμένα ἡ
καρδιά μου εἶναι γεμάτη ἀπ'
τὸν πόνο δτι τρία χρόνια δλά-
καιρα ἔχασα τὰ χάδια, τὴν ἀγά-
πη σου, τῇ χαρὰ τίς συντροφιάς
σου, κι' ἄλλο τόσον καιρὸ μέ
βασανίζει ἡ τύψη δτι μέ τῇ στά-

σημου σ' ἀνάγκασα νὰ στραφῆς σέ μιὰν ἄλλη, πὺδσοῦ πίκρα-
νετὴ ζωῇ... Γιατί δέ μ' ἀφίνεις, νὰ γλυκάνω τοὺς πόνους σου,
νὰ διώξω τὴν ἀπελπισία πὺ τυλίγει τὴν ὑπαρξή σου κι'
ἀνακουφίζοντας τὴν δδύνη σου νὰ βρῶ τὴν ἡδονὴ στὸν πι-
κρὸ σπαραγμό μου ; Γιατί δέ θέλεις νὰ πάψης νᾶσαι ἐγώ
στῆς ὅπως ἄλλοτε, ἀφῶ αὐτὸς ὁ ἐγωῖσμός ἐγινεν ἀφορμὴ
νὰ θέλῃς νὰ ἐγκαταλείψεις τὸν τόπο πὺ γεννήθηκες, νὰ
φύγῃς σὰ ἔρημα ἔξνα ;

Ἐκρυβε τόση συγκίνηση ἡ φωνή τῆς, ἔδειχνε τόση ἀφο-
σίωση ἡ ὅλη στάση τῆς κοπέλλας αὐτῆς, πὺ δέν ἔπαψε νὰ
τὸν ἀναπαύει δταν τὸν ἔβλεπε νὰ σέρνεται στὸν δλεθρο,
ὡστε ὁ Τόμ Κάρτερ δέν μπόρεσε πιά νὰ κρατήσῃ τὸ ψυχρὸ
ἀδιάφορο ὕφος, πὺ προσπαθοῦσε νὰ δώσῃ στὴ στάση του
ἀπέναντί τῆς.

Μ' ἕνα ἀπαλὸ κίνημα, ἀπόσπασε τὰ χέρια τῆς ἀπὸ τοὺς
ὤμους του, τὴν ἔσυρε σ' ἕνα ντιβάνι, τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ
καί πέρνοντας θέση πλάι τῆς τῆς ἐξήγησε :

— Εἶναι ἀλήθεια πὺς σ' ἀγαποῦσα πολὺ Ἐθελ κι' ἡμουν
ἔτοιμος νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ τὸ μεγάλο μου αὐτὸ μυστικὸ
καί νὰ τελειώσουν κατ' εὐχὴν δλα, δταν μπροστά μου πρό-
βαλε ἐκείνη, ἡ αἰτία τοῦ πόνου καί τῶν δυό... Δέν ἦταν ἔ-
τσι ἀγνὰ ὥραία ὅπως σὺ... Μὰ εἶχε κατὶ μάτια τόσο φλο-
γερά, πὺ σάλευαν τὸ λογικὸ σ' ἀνάβλεμά τους κι' ἕνα
χαμόγελο, πὺ γοήτευε... Εἶχε τὸ ἔλεγχον ἐκείνου κατὶ, πὺ
τρικυμίζει τὴ σάρκα καί προκαλεῖ τὸν ἱλιγγο... Καί μέ τρέλ-
λανε ἱστὴν ἀγκαλιά τῆς τὰ ἔχασα δλα... Ἐμένα, τὸν ἑαυ-
τό μου, τὸν κόσμό, τὸ συμφέρον μου. Χαμήλωσε τὴ φωνή του,
καί, σὰ νὰ ντρεπόταν μὴν ἀκουσθῇ κι' ἀπ' τὸν ἴδιο τὸ ἑαυ-
τό του, ψιθύρισε...

— Ἐτσι κατεστράφηκα ἱθελ δριστικὰ. Τὸ σπῖτι, τὰ κτή-
ματά μου, δλα δτι εἶχα δοθῆκαν γιὰ νὰ ἱκανοποιήσω τὰ κα-
πρίσια τῆς... Κι' δταν δέν εἶχα πιά τίποτε, μ' ἐγκατέλειψε.
Νὰ γιὰ εἶναι ἀργά τώρα νὰ ξαναβρῶ τὴν χαρὰ, τὴν ἀλη-
θινὴ χαρὰ στὴν ἀγκαλιά σου.

Μ' ἕνα κίνημα γεμάτο χαρὰ, ἡ Ἐθελ, πῆδησε στὴν ἀγκα-
λιά του, καί φώναξε : « Μὰ τότε δλα διαρβωνόταν χρυσέ
μου... Ἡ περιουσία ἡ δική μου φάνηκε καί γιὰ τοὺς δυό. Θὰ
δουλέψουμε καί θὰ φτιάσουμε τὴν εὐτυχία πὺ μὰς ταιρι-
άζει. Ὁ Τόμ δέν μπόρεσε πιά ν' ἀντισταθῇ... Λίγο ἀργότε-
ρα, γινόταν ὁ γάμος τους.

K. MERZAN

Ο ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ

Καί ὅσα πρὶν ἔλεγαμε εἰν' ὅλα ξεχασμένα !

Η ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ

Ἀφῶ ἐπῆγε ὁ ἄνθρωπος νὰ σκοτωθῇ γιὰ μένα

Ο ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ

Σωπάτε δά !..

Η ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ

Σὰς βεβαίῳ. Καί τοῦπιασα τὸ χέρι

Δοκίμασε νὰ σκοτωθῇ.

(Δείχνει τὸ μαχαίρι τοῦ Πιερρότου ὁ Ἀρλεκίνος τὸ
τὸ κυττάζει καί μειδιᾷ).

Ο ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ

Η ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ

Τι λέτε; (τὸ κυττάζει μέ ἀπαγοήτευση) Εἶναι ἐξόλινο

Ο ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ

Νὰ τὸν περιφρονῇ

Η ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ (Στὸν Πιερρότο, εἰρωνικῶς)

Πάρτε το πίσω, φίλε μου, γιὰ νὰ τὸ ἀκονίσετε

Ο ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ (τὰ χάνει)

Ἀγάπη μου.. θὰ στὸ ἴλεγα.

Ο ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ

Η ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ (περιφρονητικὰ)

Καί ὅς' ἀπόψε εἶπαμε, ἀγαπητοί μου, σβύστε τὸ

Ἀφῆστε με μονάχη μου... δέν θέλω νὰ ἔχω ἔρωτα

Γιὰ νὰ περνᾷ σκεπτικὴ τίς νύχτες, ἀξήμερες

(Νευρικῶς)

Ἀφῆστε με, μονάχη μου στίς σκέψεις μου τίς μαν

(Φεύγουν καί οἱ δυό, ὁ ἕνας δεξιὰ, ὁ ἄλλος ἀριστερά)

βαθεῖα ὑπόκλιση ὁ καθένας)

Ὁ ἕνας μέ τὰ χρήματα.. ὁ ἄλλος μέ παλάβρες

(Μικρὴ σιγῇ)

Νὰ εὐρῶ μιὰν ἀληθινὴ ἀγάπη ὠνειρεύτηκα

Μὰ δλα ἦταν ψεύτικα..

Ἐχῶ ἕνα πόνο στὴν καρδιά πὺ δέν μπορεῖ νὰ γί

(φωνάζει)

Λίγη σαμπάνια.. Γιάννη !.

(Μπαίνει ὁ Γιάννης καί τῆς σερβίρει λίγη σαμπάνια

τῆς.)

ΓΙΑΝΝΗΣ

Θὰ πῆτε βέβαια στὴν ὑγεία.. Ποιανοῦ; Θέλω νὰ

Η ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ

Καλέ μου Γιάννη, μὴ ρωτᾷς. Ἐπῆγα νὰ τὴν πάβω

Ἀπὸ τοὺς δύο φίλους μου κανεὶς δέν μ' ἀγαποῦ

Ὁ ἕνας μέ ἀγόραζε (δείχνει τὰ κοσμήματα)

(Δείχνει τὸ μαχαίρι)

Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ τοὺς ἔδωξα, χωρὶς καμμιά συμ

ΓΙΑΝΝΗΣ

Δέν κάνουν ἔτσι κόρη μου, σὰ σημερνὰ τὰ χρόνια

Αὐτοὶ σὰς κοροϊδεύανε.. μὰ δίχως νὰ βιασθῇ

Κι' ἀπὸ τοὺς δυό, πὺ πονηρῇ, ἔπρεπε νὰ φανῇ

(ὕποκλινεται καί φεύγει)

Η ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ (πίνει λίγη σαμπάνια)

Ἴσως ὁ Γιάννης συμβουλή πολὺ καλὴ μοῦ δίνει

Καμμιά γυναίκα τὸ ψιτὸ, δέν πρέπει νὰ τ' ἀφῇ

Στὸν σημερνὸ τὸν ἔρωτα, ὅπως τὸν κάνουν ροῖ

Μάλλον ὁ ἄντρας θὰ ἔπρεπε νὰ γίνεται κορόι

(Πίνει λίγη σαμπάνια. Ἀφίνει τὸ ποτήρι τῆς καί

στοὺς προσκήνιο).

Κυρίες μου.. σκεφθῆτε τὸ αὐτὸ πολὺ καλὰ

Ἀς μὴ σὰς πέρνῃ σήμερα ὁ ἔρως τὰ μυαλά

Μὴ χάνετε διαλέγοντας τοὺς νέους ἢ τοὺς γε

Καί δυὸ καί τρεῖς καί τέσσερες ἢ καί περισσοτέ

Μπορεῖτε νὰ τοὺς παίξετε καί τίποτα δέν χάνε

Μόνον ἀρκεῖ, Κυρίες μου, τὸ κέφι σας νὰ κάν

Πάντως, δέν ἐπιτρέπεται νᾶν' ἡ γυναίκα

Ἀς ἔχη καί τὸ αἶσθημα..

(Ἐμφανίζεται ὁ Πιερρότος καί τῆς φιλεῖ τὸ χέρι)

(Ἐμφανίζεται ὁ Ἀρλεκίνος καί τῆς φιλεῖ τὸ χέρι)

Ταμπλώ.

Α ὁ λ α ί α

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Π Α Ν Θ Ε Ο Ν

Η ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ

Ἀλήθεια; Τι μοῦ φέρετε; Δέν σὰς κρατᾷ κάκια...

Ο ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ

Κάποιος ἀσήμαντος κολλιῆς μέ μαργαριταράκια

(Βγάζει ἀπὸ τὴ θήκη ἕνα ὑπέροχο κολλιῆ καί τῆς τὸ φορεῖ)

Οὐδέποτε ὠνειρεύτηκε τέτοιου λαίμου τὴν χάρι...

Ο ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ (Γιὰ νὰ φέρῃ ἀντιπερισπασμό)

Ἐμένα, κάθε στίχος μου εἶναι μαργαριτάρ

Ἀφῶ γιὰ σὰς ἐγράφηκε...

Η ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ (Χωρὶς νὰ τὸν προσέχῃ)

Τι ὁμορφο στολίδι !..

Ὁραῖα θὰ σὰς πῆγαινε κι' αὐτὸ τὸ δακτυλίδι

Μέ τὸ μικρὸ, μονόπετρο, μπριλλάντι του στὴν ἄκρη.

(Ἡ Κολομπίνα τὸ φορεῖ μέ χαρὰ)

Ο ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ (ὅπως παραπάνω)

Κι' ἀπ' τὸν μεγάλο πόνο μου, μπριλλάντι εἶναι τὸ δάκρυ...

Πάρτε λοιπὸν τοὺς στίχους μου, πάρτε τὰ δάκρυά μου,

Ἐχῶ κι' ἐγὼ κοσμήματα, μὴν πᾶτε μακριὰ μου !

Η ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ (Στὸν Ἀρλεκίνο)

Ὁ ποιητὴς μοῦ φαίνεται πὺς ἄρχισε τὴ γκρίνια.

Ο ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ (Βγάζει κοσμήματα)

Ἐχῶ καί δυὸ ἀμέθυστους μέ μερικά ρουμπίνια

Γιὰ τὰ ὥραία σας αὐτιά...

Η ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ

Δείχνει μέ χαρὰ τὰ κοσμήματα στὸν Πιερρότο)

Μὰ βλέπετε, τι δῶρα ;

Ἀλήθεια... αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μ' ἔχει σκλαβώσῃ τώρα.

Ο ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ

Εἶναι ἡ καρδιά μου ἡφαίστειο καί ἡ ἀγάπη λάβα

Μὰ εἶναι τὰ διαμαντικά πὺ θὰ σέ πάρουν σκλάβο.

Ποῦ ναῦρω τὸν ἀμέθυστο; Δέν νοιώσατε, ὠρισμένως,

Πὺς θὰ ἔμαι ἀπὸ τὰ μάτια σας αἰώνια μεθυσμένος !

Ο ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ

Σὰς ἐνοχλεῖ ὁ νεαρός; Θέλετε νὰ τὸν διώξω

Νὰ μέινωμε μονάχοι μας καί νὰ κυττάζῃ ἀπ' δξω;

Η ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ

(Γιὰ νὰ παρηγορήσῃ τὸν Πιερρότο)

Ἐλα.. μὴν εἰσάστε παιδί. Ἀπόψε εἶχατε γκρίνια

Κι' ἄν.. (διστάζει) λήξη αὐτὸ τὸ ζήτημα εἰς βάρος σας;

Ο ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ

Ρουμπίνια θάχετε ἄφθονα, δέν σὰς τὸ λέω ψέμμα

Ἀπ' τῆς καρδιάς μου τὸ αἷμα !..

(Βγάζει ἕνα μαχαίρι καί κάνει νὰ σκοτωθῇ. Ἐκείνη τοῦ πι-

άνει τὸ χέρι).

Τι νὰ τὴν κάνω τὴν ζωῇ, δταν δέν θάχω ἔξνα..

Η ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ (μετανοιωμένη)

Ἀλήθεια; Τόσο μ' ἀγαπᾷς; Σκοτώνεσαι γιὰ μένα;

(Τοῦ πιάνει τὰ χέρια τρυφερά. Ὁ Πιερρότος γονατίζει μπρο-

στά τῆς.)

Ο ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ

Πάει !.. μοῦ τὴν ἐξελόγισα.. μοῦ φεύγει τὸ μυαλό.

Ἄ ! νᾶ.. ἕνα τηλεφῶνο !.. (πέρνει τὸ ἀκουστικό)

Ἐμπρός !.. ἄλλο.. ἄλλο !..

Η ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ (Στὸν Πιερρότο)

Τόσο πολὺ μέ ἀγαπᾷς;

Ο ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ (πὺ τοὺς παρακολουθεῖ)

Ἄλλο.. ἄλλο.. τι εἶν' ἐκεῖ; Ἀδαμαντοπολεῖο;

Στείλτε μου δτι ἔχετε, τὰ πὺ κομψὰ στολίδια..

Γλήγορα.. χάνω ἔδαφος.. ζαφείρια, δακτυλίδια

(Τοὺς παρακολουθεῖ πάντοτε μέ τὸ μάτι)

Κανένα δυὸ μονόπετρα..

Η ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ (στὸν Πιερρότο μέ ἔκσταση)

Θὰ ζήσωμε μαζί..

Ο ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ

Θὰ σ' ἀγαπῶ.. θὰ μ' ἀγαπᾷς..

Ο ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ (μέ ἀγωνία σὺν τῇ τηλεφῶνῳ)

Ναί—ναί ! Ἀμέσως.. σύντομα.

(Ἀφίνει τὸ ἀκουστικό. Τοὺς κυττάζει ἀγκαλιασμένους πιά)

Πῶ ! πῶ ! ἐπῆραν φόρα !..

Η ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ (Στὸν Πιερρότο)

Παρντόν. Δυὸ λόγια νὰ τοῦ πῶ..

(Στὸν Ἀρλεκίνο) Ναί, ἦταν τυχερό σας.

Ἐδιάλεξα. Μὴν χάνετε ἀδίκως τὸν καιρὸ σας.

-Ποιόν θ' αναγγέλω, παρακαλώ;
—Τόν κύριον "Ολιβερ Γκόρντον από τὸ Σικάγο.

Ἡ δακτυλογράφος παρακάλεσε τὸν ἐπισκέπτη νὰ περιμένῃ λίγο κι' ἐμπήκε στὸ γραφεῖο τοῦ προϊσταμένου της Ἀδόλφου Στάϊφερ, πού ἐκείνη τὴ στιγμή ἦταν ἀπασχολημένος μὲ τὴ μελέτη μιᾶς νέας ἐπιχειρήσεως. Ὁ Στάϊφερ δὲ χόταν πάντα πολὺ ἀσχημα ὅποιον τολμοῦσε νὰ τὸν διακόψῃ ὅταν ἐργαζόταν. Μὰ ἐξαιρετικά ἡ Μις Μόρτον, ἡ δακτυλογράφος του, εἶχε τὴν ἀδεια νὰ τὸν ἀπασχολῇ ἀπὸ τὴ δουλειά του, γιατί ἦταν τὸ μόνο πρόσωπο, στὴν κρίση τοῦ ὁποῖου ὁ Στάϊφερ εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη. Ἡ Μις Μόρτον ἤξερε πολὺ καλά ἂν ἔπρεπε καὶ πότε ἔπρεπε ν' ἀπασχοληθῇ ὁ προϊστάμενός της μὲ κάτι. Καί, γιὰ νὰ μὴ τῶρα στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο του, θὰ πῇ πὼς ὑπῆρχε σοβαρὸς λόγος. Γι' αὐτὸ καὶ ἐκεῖνος δὲν ἐθύμωσε τὸ κι' ἐκεῖνος δὲν ἐθύμωσε τοῦ διόλου πού τὴν εἶδε. Ἐοῆ-κωσε τὰ μάτια του ἀπὸ τὸ σωρὸ τῶν ἐγγράφων πού ἐμελετοῦσε καὶ τὴ ρώτησε:

—Τί τρέχει, Μις Μόρτον;

—Θέλει νὰ σὰς δῇ ἐπειγόντως ἕνας τζέντλεμαν ἀπὸ τὸ Σικάγο γιὰ μιὰ πολὺ ἐμπιστευτικὴ ὑπόθεση, ἀπάντησε ἡ δακτυλογράφος.

—Τί ὑπόθεση;

—Δὲν μοῦ εἶπε, μὰ φαίνεται ὅτι πρόκειται γιὰ κάτι πού ἀξίζει. Ὁ κύριος αὐτὸς ἔχει μιὰ πρώτης τάξεως ἐμφάνιση. Φαίνεται σοβαρὸς «μπίζνεσμαν» καὶ παρὰ πολὺ πλούσιος. Ἦλθε μὲ μιὰ μεγάλη «πίρς ἄρρω» καὶ ὁ σωφὲρ φο-ράει οἰκοτολή.

—Νομίζετε λοιπὸν πὼς πρέπει νὰ τὸν δεχθῶ; ρώτησε ὁ Στάϊφερ.

—Βεβαίως. Ἀλλοιῶς δὲν θὰ ἐρχόμουν νὰ σὰς ἐνοχλήσω.

—Πολὺ καλά. Πέστε σὸν τζέντλεμαν ἀπὸ τὸ Σικάγο νὰ περάσῃ. Ἀλήθεια, σὰς εἶπε τ' ὄνομά του;

—Μάλιστα: ὀνομάζεται «Ολιβερ Γκόρντον».

—Τῆς τραπεζιτικῆς φήμας «Μάσων Γκόρντον Κόμπανου»;

—Ἐτοί φαίνεται.

—Καλά, ἄς περάσῃ.

Ὁ Στάϊφερ ἐπαράμερισε τὰ χαρτιά ἐπάνω στὸ γραφεῖο του, ἐτακτοποίησε τὴν πολυθρόνα του κι' ἐπερίμενε.

Σὲ λίγο ξαναοἰοῦν ἡ πόρτα καὶ μπήκε ἕνας τζέντλεμαν μὲ ἕνα, πράγματι, πολὺ σοβαρὸ παρυσιαστικό. Ὁ Στάϊφερ σηκώθηκε καὶ τὸν δέχτηκε μὲ μεγάλη εὐγένεια.

—Δὲν πρόκειται νὰ σὰς ἀπασχολῶ πολὺ, κύριε Στάϊφερ, ἄρχισε ὁ Γκόρντον. Λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας μοῦ εἶναι ἀρκετά γιὰ νὰ σὰς κάμω μιὰ μικρὴ εἰσαγωγὴ τῆς ὑποθέσεως, γιὰ τὴν ὁποία ἦλθα νὰ σὰς μιλήσω.

—Σὰς διαταγὰς σας, κύριέ μου, ἔκαμε ὁ Στάϊφερ. Παρακαλῶ, καθίστε.

Ὁ Γκόρντον ἐκάθησε. Ἐκτίταξε ὑστερὰ κατὰματα τὰ συνομιλητὴ του καὶ, χωρὶς περιστροφές, τὸν ρώτησε:

—Κύριε Στάϊφερ, θέλετε νὰ κερδίσετε πλούτη ἀφάνταστα;

Ὁ Στάϊφερ ἐκτίταξε τὸ συνομιλητὴ του μὲ κάποια ἐκπληξή. Μὰ πρὶν προφθάσῃ νὰ σκεφθῇ τίποτε ἄλλο, ἐκείνος ἐξακολούθησε:

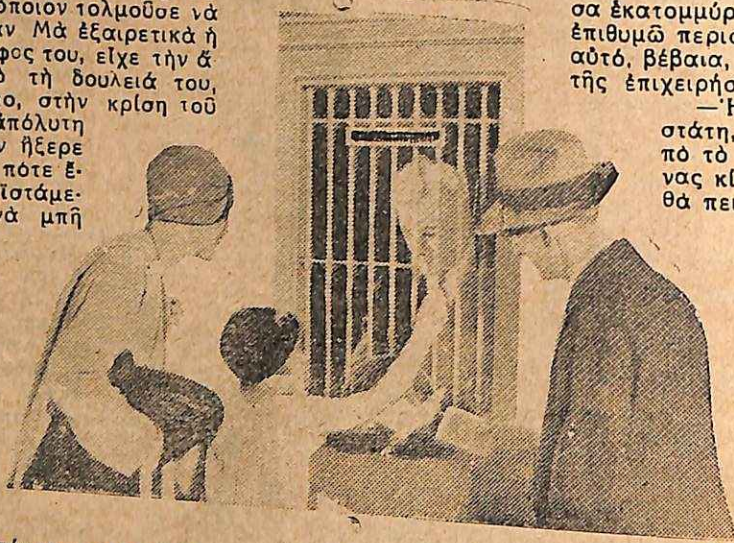
—Ἐχω θετικές πληροφορίες ὅτι κυνηγᾶτε μὲ πάθος τὸ εὐκόλο κέρδος. Αὐτὸ μὲ κάνει νὰ ἐκτιμῶ τὴν ἐξυπνάδα σας καὶ νὰ ἐπιθυμῶ μιὰ συνεργασία μεταξὺ μας. Σὰς προ-σφέρω λοιπὸν τὴν εὐκαιρία νὰ κερδίσετε μαζί μου δέκα ἑκατομμύρια δολλάρια μέσα σὲ δυὸ μῆνες.

Ὁ Στάϊφερ μὲ δυσκολία αὐτὴ τὴ φράζαν ἐκρυψε τὴν ἐκπληξή του. Ἐκτίταξε κάπως παράξενα τὸν τζέντλεμαν ἀπὸ τὸ Σικάγο, σὰ νὰ θελε νὰ πεισθῇ ὅτι δὲν εἶχε ἀπέναντί του κάποιον τρελλό. Μὰ τὸ ὅφος τοῦ ἐπισκέπτη, ὅπως καὶ τοῦ σταθεροῦ καὶ γεμάτου ἐνεργητικότητος καὶ αὐτοπεποίθη-τον, ἀσφαλῶς, δὲν ἦσαν κοινὸς ἀνθρώπος. Καὶ ἀφοῦ δὲν ἦ-ταν τρελλὸς διότι ἄλλο ἦταν μεγαλοφυΐα πού ἐρχόταν νὰ τοῦ ἀναπτύξῃ ἕνα πρωτότυπο σχέδιο. Μετὰ τὶς σκέ-ψεις αὐτές, ὁ Στάϊφερ εἶπε:

—Σὰς βεβαιῶν πὼς ὁ καθένας θὰ θελε νὰ κερδίσῃ τὸ

ΣΕ ΚΑΘΕ ΦΥΛΛΟ ΚΙ' ΑΠΟ ΕΝΑ ΑΣΤΕΡΟΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ FELIX CARR

Ο ΤΖΕΝΤΛΕΜΑΝ ΑΠΟ ΤΟ ΣΙΚΑΓΟ

σα ἑκατομμύρια... καὶ ὁμολογῶ πὼς ἐπὶ θυμῷ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο αὐτὸ, βέβαια, ἐξαρτᾶται καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιχειρήσεώς...

—Ἡ ἐπιχειρήσις εἶναι ἐπὶ σι-σὴ, ἐβεβαίωσεν ὁ τζέντλεμαν πρὸς τὸ Σικάγο. Δὲν ὑπάρχει γι-ναὸς κίνδυνος ἀποτυχίας. Γι-ναὸς θὰ πεισθῇ σὲς ὁ ἴδιος ἐν ἡμέρας.

—Πρόκειται νὰ φήσετε πρὸς μελέ-σιν ἕνα μερικὰ χαρτονομίσματα σήμε-ρα καὶ ὑποπτεύομαι ὅτι εἶναι πλαστά...

—Ἀκριβῶς. Ἀλλ' ἐγὼ μὲ εἰδοποιήσατε πὼς κάποιος ἀσύλληπτος ληστὴς Χάρ-σας καὶ ὄχι σὲ θύ-σας ἀπὸ τὴν ἀπὸ τῶρα τὸν πελάτη μου. Ἐκείνου πού ἐπέλγει, κα-ἐμπορικὰ σκάνδαλο...

—Πρῶτον συνετάρι-σεν ἕνα ἐπὶ τῆς Μπάθφουρ. Ἐσεῖς κληθῆσθ' ἐν δίκῃ μάρτυς καί, μολον-

χατε σὶς χέρια σας στοιχεῖα, πού θὰ μπορούσαν νὰ καταστρέψουν, δὲν τὰ καταθέσατε στὸ δικαστήριον...

—Λήσατε νὰ ἐκμεταλλευθῇτε μουσικά, πού σὰς εἶχαν τὸ μ' ἔπεισε πὼς εἶθε ὁ μόνος ὄνθρωπος στὸν ὁποῖο μπορούσε κανεὶς ν' ἀποταθῇ μ' ἐμπιστοσύνη.

Μὲ τὴν τελευταία φράση, ὁ τζέντλεμαν ἀπὸ τὸ Σικάγο ἐβγαλε ἀπὸ τὴ μέση τὴν ὁποία τοῦ σασκακιοῦ τὸν ἔνα πα-τὸν πορτοφόλι, τὸ ἀνοίξε καὶ ἀνάμειξε ἀπὸ μιὰ τῶν συμ-χαρτονομισμάτων ἐτράβηξε δέκα χαρτιά...

—Δολλάρια, ὁλοκαίνουργα, κολληριστά. Τὰ ἔσπρε-στο γράφει, ἐμπρὸς στὸν ἐκπληκτὸ Στάϊφερ καὶ τοῦ

—Ἰδοὺ τὸ σχέδιο τῆς ἐπιχειρήσεώς μου.

—Τί ἐννοεῖτε; ἐρώτησε ὁ ἄλλος, πού δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ.

—Κυτᾶτε αὐτὰ τὰ χαρτονομίσματα, ἐπαρακάλεσε ὁ Γκόρντον. Σὰς ἐνδιαφέρουν ἀπολύτως. Ἐξετάστε τὰ χαρ-τονομίσματα καὶ τὰ ἐξέτασε ἕνα ἕνα. Ὑστερὰ εἶπε μὲ ἀφάν-ταστα:

—Εἶναι χαρτιά τῶν ἑκατὸ δολλάρων. Ἐπειτα;

—Προσέξτε καλὺτερα. Βρίσκετε τίποτε ἀπάνω σ' αὐ-τὰ χαρτιά; Μὲ ἄλλα λόγια, εἶναι γνήσια;

Ὁ Στάϊφερ ἔρριξε ἕνα αἰνιγματικὸ βλέμμα σὲ τὸν ἄν-θρωπον ἀπὸ τὸ Σικάγο. Ὑστερὰ ἐπῆρε ἀπὸ τὸ σωρὸν ἕνα φακὸ καὶ ἄρχισε νὰ ἐξετάζῃ προσεκτικὰ κι' ἐπὶ τὰ χαρτονομίσματα. Στὸ τέλος ἐδήλωσε:

—Οἱ ὑπόνοιές σας δὲν εἶναι βάσιμες, ἀγαπητὸ Γκόρντον. Τὰ χαρτιά αὐτὰ εἶναι γνήσιωτα.

—Εἶθε βέβαιος;

—Διάβολε, αὐτὴ εἶναι ἡ δουλειά μου. Μὰ ποῖς πε-πὲ πὼς εἶναι κάλκινα;

Ὁ τζέντλεμαν ἀπὸ τὸ Σικάγο ἔρριξε μιὰ ματιά πρὸς τὸν ἄνθρωπον καὶ ὅταν ἐβεβαίωθη πὼς ἦσαν οἱ δυὸ ὁλοκαί-νουργα καὶ ἀσφαλῶς, δὲν ἔβλεπε πρὸς δέκα δολλάρια τὸ ἕνα Τόσο μοῦ στο-καὶ δέχομαι, προτοῦ μοῦ τὰ πληρώσετε, νὰ βεβαιώ-σῃτε ὅτι οὗτοι εἶναι γνήσιωτα τῆς ἀπαιτούμενης ποι-ᾶς.

—Ὁ Στάϊφερ ἐκτίταξε ἄλλη μιὰ φορὰ τὸν ἐπισκέ-πτη καὶ ὑστερὰ εἶπε:

—Σύμφωνοι. Μοῦ δίνετε δυὸ ὥρες καιρὸ;

—Σὰς δίνω ἐικοσιτέσσαρες ὥρες. Θὰ περάσω αὐριο

ἐν ἰδίᾳ ὥρᾳ καὶ στὴν περίπτωσιν πού θὰ πεισθῇτε, ὅπως εἶμαι βέβαιος, ὅτι μπορεῖτε ν' ἀναλάβετε ἐκ τοῦ ἀσφα-λούς μαζί μου μιὰ ἐπιχείρησιν πού θὰ σὰς δώσῃ κέρδη

ἀπὸ τὸ Σικάγο ὑποκλίθηκε εὐγενέστατα καὶ ἔφυγε.

Ὁ Στάϊφερ ἄρπαξε ἀμέσως τὸ τηλέφωνο. Ἐμπρὸς, ἄρχισε, μάλιστα ἐπῆρε γραμμὴ. Ἀστυνομία ;...

—Ῥάφ Κέννεντυ, τὸν διευθυντὴ... Εὐχαριστῶ... Ἐμπρός...

—Ἀκούστε τί μοῦ συνέβη, κύριε διευθυντά: Εἰσέ-σας εἶναι πλαστά... Ποῖος μοῦ τὰ ἔφερε;... Ἐνας... ἔμπο-...

—Τὸν πρόκειται νὰ με κλέψῃ ὅπως σὴν Χάρ-σας καὶ ὄχι σὲ θύ-σας ἀπὸ τῶρα τὸν πελάτη μου. Ἐκείνου πού ἐπέλγει, κα-ἐμπορικὰ σκάνδαλο...

—Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας μέρας ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυ-νομίας ἐμπήκε στὸ γραφεῖο τοῦ Στάϊφερ καὶ τοῦ ἐδήλωσε

ὅτι ἦσαν κίβδηλα, μὲ ἀπασχόλησαν ὥς τῶρα. Ἐξέτασα πρῶτα ἐγὼ μὲ τὸν εἰδικὸ ἀξιωματικὸ τοῦ ἐπι-...

—Τὸν εἰδικὸν ἀξιωματικὸν τῆς Ἀστυνομίας, ὕστερὰ τὰ πῆρα ἀπὸ τὴν «Νάσιοναλ Μπάνκ» ὅπου τὰ ἐξέτασαν

—Εἶναι ἀπολύτως γνήσια καὶ ἀδίκως ὑποπτεύθηκατε ὅτι εἶναι πλαστά...

—Εἶναι ἀπολύτως γνήσια καὶ ἀδίκως ὑποπτεύθηκατε ὅτι εἶναι πλαστά...

—Ἰδοὺ τὰ χρηματὰ σας.

Ὁ Στάϊφερ ἐπῆρε τὰ χίλια δολλάρια «ψιλά». Δὲν ὑ-ποπτεύεται ὅτι ἡ «ἐπιχείρησις» τοῦ τζέντλεμαν ἀπὸ τὸ Σικάγο ἦταν πηγὴ πλουτισμοῦ. Ὅταν κανεὶς φτιά-...

—Μὰ ὅταν ἀπομεινῇ καὶ δίκαια μπαίνει στὴν ἐπιχείρησιν καὶ νὰ δέχωνται οἱ Τράπεζες τὰ πλαστά

—Καὶ ὁ Στάϊφερ, ρώτησε τὸν Κέννεντυ:

—Εἶναι ἕνας ἀσυνήθιστος πῶς θὰ ἀσφαλῶς ὁ ἄν-θρωπος αὐτὸς εἶναι μεγαλοφυΐα «μπίζνεσμαν» προωρισμέ-νος νὰ κερδίσῃ ἀπὸ τὸν πελάτη μου...

—Καὶ ὁ Στάϊφερ, ρώτησε τὸν Κέννεντυ:

—Εἶναι ἕνας ἀσυνήθιστος πῶς θὰ ἀσφαλῶς ὁ ἄν-θρωπος αὐτὸς εἶναι μεγαλοφυΐα «μπίζνεσμαν» προωρισμέ-νος νὰ κερδίσῃ ἀπὸ τὸν πελάτη μου...

—Καὶ ὁ Στάϊφερ, ρώτησε τὸν Κέννεντυ:

—Εἶναι ἕνας ἀσυνήθιστος πῶς θὰ ἀσφαλῶς ὁ ἄν-θρωπος αὐτὸς εἶναι μεγαλοφυΐα «μπίζνεσμαν» προωρισμέ-νος νὰ κερδίσῃ ἀπὸ τὸν πελάτη μου...

—Καὶ ὁ Στάϊφερ, ρώτησε τὸν Κέννεντυ:

—Εἶναι ἕνας ἀσυνήθιστος πῶς θὰ ἀσφαλῶς ὁ ἄν-θρωπος αὐτὸς εἶναι μεγαλοφυΐα «μπίζνεσμαν» προωρισμέ-νος νὰ κερδίσῃ ἀπὸ τὸν πελάτη μου...

πού θὰ μὰς δίνη κέρδη τριάντα ἑ-κατομμύρια τὸ μῆνα. Ἀπ' αὐτὰ θὰ παίρνετε σὲς τὰ εἴκοσι. Τὸ ἀρχι-κό σας κεφάλαιο θὰ ἐξασφαλισθῇ μὲ τὴν ἀξία τοῦ κτιρίου καὶ τῶν μηχανικῶν ἐγκαταστάσε-ων. Μετὰ τρεῖς μῆνες ὁ συνεταιρισμὸς θὰ δια-λυθῇ καὶ θὰ ἐργασθῇ γιὰ λογαριασμὸ μου. Θὰ ἔχετε κερδίσει ἐξήντα ἑκατομμύρια ἐν τῷ μεταξύ...

—Δέχομαι, ἔκαμε ὁ Στάϊφερ, ὕστερὰ ἀπὸ σύντομη σκέψη.

—Τὸ ἐργαστάσιό μου εἶναι στὸ Σικάγο. Τῶν ὑποθη-κεύσει, καθὼς καὶ τὰ μηχανήματα, γιὰ ἐνεργητὰ χιλιάδες δολλάρια. Μὲ τὰ χρήματα πού θὰ καταθέσετε, θὰ ἐξοφλω-θῇ καὶ μὲ τὰ ὑπόλοιπα δικά μου θὰ ξαναρχίσῃ ἡ λειτουρ-γία του, σὲ μεγάλη κλίμακα συμπληρώνοντας τὰ μηχανή-ματα... Πότε θέλετε νὰ φύγωμε γιὰ τὸ Σικάγο;

—Ὁ Στάϊφερ ἐσκέφθηκε λίγο κι' ἀπάντησε:

—Αὐριο. Εἶμαι ἐλεύθερος. Ἐπρόκειτο ὅπως σὴν ταξιδεῖν αὐριο...

Πράγματι, τὴν ἐπομένη ὁ Στάϊφερ καὶ ὁ τζέντλεμαν ἀ-πὸ τὸ Σικάγο ἐταξίδευσαν γιὰ τὸ Σικάγο. Μέσα σὲ μιὰ βαλιτζούλα, πού ἔφερε τ' ἀρχικά «Ο. Γ.» (Ὁλιβερ Γκόρν-τον) καὶ μερικὲς ἐτικέτες ἐνεδοχείων καὶ βαποριῶν, ἦ-σαν καλὰ κλειδωμένες οἱ 150 χιλιάδες δολλάρια, πενήντα τοῦ Γκόρντον καὶ ἑκατὸ τοῦ Στάϊφερ, πού θ' ἀποτελοῦσαν τὸν πυρῆνα τῆς μεγάλης ἐπιχειρήσεως. Σὲ κάποιον διάμεσο σταθμὸ ἀκούσαν τοὺς ἐφημεριδοπώλας νὰ διαλαλοῦν: «Ἡ σὺλληψη τοῦ περιφρονητοῦ Χάρρου Τόμ στὴ Νέα Ὑόρκη».

—Ἐπῆραν μιὰ ἐφημερίδα κι' ἐπληροφορήθηκον ἀπὸ σύντομο τη-λεγράφημα, πὼς ὁ ἀσύλληπτος καὶ θρυλικὸς «ἐχθρὸς τῶν Τραπεζῶν» Χάρρου Τόμ, εἶχε, ἐπὶ τέλους, σὺλληφθῇ ἀπὸ τὸν διευθυντὴ Ῥάφ Κέννεντυ καὶ ἰσχυρὴ δύναμις ἀστυνομι-κῶν τὴ στιγμή πού ἐπιχειροῦσε νὰ ληστέψῃ τὸ γραφεῖο τοῦ Στάϊφερ.

—Ἐπὶ τέλους! ἔκαμε ὁ Στάϊφερ. Ἡσυχάζουμε.

Ὁ τζέντλεμαν ἀπὸ τὸ Σικάγο ἐθυμήθηκε σὲ λίγο πὼς ἔπρεπε νὰ τηλεφωνήσῃ στὸ Σικάγο, στὴ γυναῖκα του, γιὰ νὰ στείλῃ τὸν σωφὲρ νὰ τοὺς παραλάβῃ ἀπὸ τὸ σταθμό. Μὰ ὡς πού νὰ πᾶρῃ γραμμὴ καὶ νὰ νὰ γυρίσῃ, τὸ τραῖνο εἶχε ἐκκινήσει...

—Διάβολε! σκέφθηκε ὁ Στάϊφερ, πού ἔμεινε μόνος. Ὁ Γκόρντον ἄρχισε, φαίνεται, τὰ γλυκόλογα μὲ τὴ γυναῖκα του κι' ἔχασε τὸ τραῖνο. Πρέπει νὰ περιμένω εἰδησὴ τοῦ στο σταθμὸ τοῦ Σικάγου. Μὰ στὸν πικρατὰν σταθμὸ, πού δὲν ἐπρόκειτο νὰ σταθμεύσῃ τὸ ἐξπρές, συνέβηκε κάτι κά-ταπληκτικό: Ὁ σταθμάρχης ἔδωσε τὸ σῆμα τοῦ κινδύνου καὶ ὁ ὁδηγὸς ἐσταμάτησε. Ἀμέσως τότε ἀστυνομικοὶ ἐκύ-κλωσαν ὁ βαγόνι πού βρισκόταν ὁ Στάϊφερ καὶ δυὸ πολί-σμενς ὁπλισμένοι ἐμπήκαν στὸ διαμέρισμά του...

Πρῶτ' πρῶτ' τὴν ἄλλη μέρα, ὁ διευθυντὴς Κέννεντυ εὐρή-κε στὸ γραφεῖο τοῦ τζέντλεμαν ἐπιστολή:

«Ἀγαπητὴ μου κ. διευθυντά: Σὰς εἶχα ὑποσχεθῇ πὼς θὰ ἐλήσεται χθὲς τὸν Στάϊφερ. Κρατῶ τὸ λόγο μου. Τὰ χαρ-τονομίσματα, πού ἐλέγξατε στὴ Νάσιοναλ Μπάνκ, ἦσαν πράγματι... γνήσια. Μὰ ἔπεισα τὸν Στάϊφερ πὼς ἦταν πλα-στά κι' εἶσι συνεταίρισθαι μαζί μου, γιὰ νὰ κερδίσῃ ἑκα-τομμύρια. Ἐμπήκαμε στὸ ἐξπρές γιὰ τὸ Σικάγο. Τὸ «κεφά-λαιο» τοῦ συνεταιρισμοῦ ἦταν σὲ μιὰ βαλιτζά μὲ τ' ἀρχι-κά μου. Σ' ἕνα σταθμὸ ἔχασα τὸ τραῖνο σκοπίμως. Ἐτρε-ξα στὴν ἀστυνομία κι' ἐξήγησα νὰ κρατηθῇ τὸ τραῖνο, γιὰ-τί εἶχα σοβαρὲς ὑπόνοιες πὼς κάποιος ὑποπτο πρόσωπο θὰ μοῦ ἔκλεβε τὴν βαλιτζά, πού εἶχε 150 000 δολλάρια. Ὅταν οἱ ἀστυνομικοὶ μῆκαν στὸ βαγόνι, ὁ Στάϊφερ τάχασε, ὁ-πέθεσε φυσικὰ πὼς μ' εἶχαν συλλαβεῖ γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν κίνδυνο τῆς φυλακίσεως ὡς παραχαράκτης, ἀρνήθηκε τὴν κυριότητα τοῦ περιεχομένου τῆς βαλιτζας, ἡ ὁποία εἶσι παρελήφθη ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ μὴ παρεδόθη.

«Ὅπως βλέπετε, τὸ «κόλπο» μου δὲν ἦταν ἀπὸ τὰ συνηθι-σμένα. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ νέο πού πιάσατε ὡς Χάρρου Τόμ, εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς ἱκανοὺς συντρόφους μου, πού ἐπαίει καλὰ τὸ μέρος του γιὰ νὰ σὰς παραπλανήσῃ. Θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ τὸν ἐλευθερώσετε ὅπως μάλιστα πληροφω-ρηθῇτε, ὅτι ἔκλεψα τὸ κοριτσάκι σας ἀπὸ τὸ οἰκοτροφεῖο καὶ τὸ κρατῶ ὡς ὄμηρο.

Ὁλοψύχως δικός σας Χάρρου Τόμ.»

Μόλις ἀπελευθέρωσε τὸ παιδί του ὁ Ῥάφ Κέννεντυ, ὑπέβαλε τὴν παραίτησή του ἀπὸ τὴ διευθύνσιν τῆς ἀστυ-νομίας...

Μόλις ἀπελευθέρωσε τὸ παιδί του ὁ Ῥάφ Κέννεντυ, ὑπέβαλε τὴν παραίτησή του ἀπὸ τὴ διευθύνσιν τῆς ἀστυ-νομίας...

Μόλις ἀπελευθέρωσε τὸ παιδί του ὁ Ῥάφ Κέννεντυ, ὑπέβαλε τὴν παραίτησή του ἀπὸ τὴ διευθύνσιν τῆς ἀστυ-νομίας...

Μόλις ἀπελευθέρωσε τὸ παιδί του ὁ Ῥάφ Κέννεντυ, ὑπέβαλε τὴν παραίτησή του ἀπὸ τὴ διευθύνσιν τῆς ἀστυ-νομίας...

Μόλις ἀπελευθέρωσε τὸ παιδί του ὁ Ῥάφ Κέννεντυ, ὑπέβαλε τὴν παραίτησή του ἀπὸ τὴ διευθύνσιν τῆς ἀστυ-νομίας...

Μόλις ἀπελευθέρωσε τὸ παιδί του ὁ Ῥάφ Κέννεντυ, ὑπέβαλε τὴν παραίτησή του ἀπὸ τὴ διευθύνσιν τῆς ἀστυ-νομίας...

Μόλις ἀπελευθέρωσε τὸ παιδί του ὁ Ῥάφ Κέννεντυ, ὑπέβαλε τὴν παραίτησή του ἀπὸ τὴ διευθύνσιν τῆς ἀστυ-νομίας...

Μόλις ἀπελευθέρωσε τὸ παιδί του ὁ Ῥάφ Κέννεντυ, ὑπέβαλε τὴν παραίτησή του ἀπὸ τὴ διευθύνσιν τῆς ἀστυ-νομίας...

Μόλις ἀπελευθέρωσε τὸ παιδί του ὁ Ῥάφ Κέννεντυ, ὑπέβαλε τὴν παραίτησή του ἀπὸ τὴ διευθύνσιν τῆς ἀστυ-νομίας...

ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑ ΚΑΙ ΝΙΑ ΒΙΜΙΝΙ

(Συνέχεια)

“Υστερα σηκώθηκε κι’ έκανε ένα νόημα στον κιθαριστή. Ο ρυθμός του τραγουδιού, που έπαιζε και τραγουδούσε σε μιάν άγνωστη αλλά άρμονική γλώσσα ό, παράδοξος εκείνος άνθρωπος, άρχισε να γίνεται πιο γοργός.

“Η κουρσάρα ή Ζουανίττα κέρασε άλλη μιά φορά, από τό στενόλαιμο δοχείο, γιατί έδωσε την χρυσή κούπα στα χέρια του Πάολο και αυτή πίνοντας άρχισε να χορεύει.

Τό σώμα της δέ λυγούσε δέν έκανε απότομες κινήσεις. Σάν να τό συντάραζε ένας έσωτερικός σεισμός αλαφρότρεμε κι’ αλαφροκυμάτιζε.

Κι’ ό ρυθμός του τραγουδιού γινόταν όλο και γοργότερος κι’ ή φωνή του κιθαριστή γινόταν πιο χαμηλή, πιο βραχνή λές.

“Ο Πάολο, που είχε πιή στο μεταξύ την τρίτη κούπα, παρακολουθούσε, έλαφρά ζαλισμένος, τό υποβλητικό τραγούδι και τόν πιο υποβλητικό χορό της κουρσάρας Ζουανίττας.

Οί πυρσοί, που έφεγγαν τό δωμάτιο, είχαν πυκνώσει την ατμόσφαιρα με τούς έλαφρούς καπνούς, που αναδίναν.

Σέ μιά στιγμή, ή κουρσάρα ή Ζουανίττα, μ’ ένα πλατύ λάγνο, κίνημα, έλευθερώθηκε από τό φόρεμά της που στροβίλισε ακολουθώντας την κίνησή της κι’ έπεσε στα πόδια της.

Κι’ έμεινε δλόγυμνη.

“Ο Πάολο, που είχε δη μόνο τά πέτρινα αγάλματα τών ειδωλολατρών στη Ρώμη τόσο γυμνά και τόσο καλλιγραμμένα, ένοιωσε με μιάς τό αίμα του να σφύζει πιο γοργά, πιο άρρυθμα στις φλέβες του.

“Ισως νάφταιγε σ’ αυτό και τό πιστό.

“Ισως να συντελούσε και τό τραγούδι.

Χωρίς να θέλει, άνασηκώθηκε λίγο από τη θέση του, αλλά συγκρατήθηκε.

Μπροστά στα μάτια του λικνιζόταν και κυμάτιζε, τριανταφυλλένιος πειρασμός τό γυμνό σώμα της μορφοφής λυγερής κοπέλλας με τίς άρμονικές αναλογίες.

Μέσα στην καρδιά του όμως βασίλευε μιά άλλη εικόνα, που είχε φυλαγμένα μέσα σ’ ένα μεταξωτό σακκούλακι, σά φυλαχτό, τά μαραμένα άνοπέταλα του αίματόχρωμου τριαντάφυλλου που του είχε πετάξει ή Φραντζέσκα.

Τι κι’ αν στροβίλιζε, τι κι’ αν λυγιόταν, σά να την ψήνανε οί φλόγες της ίδιας της της λάγνιας, ή Ζουανίττα; Γί’ αυτόν δέν υπήρχε παρά μιά γυναίκα, ένας έρωτας; “Η Φραντζέσκα,

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ. Μ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.—Ο Πάολο Μαλατέστα σταλιμένος από τόν τερατώδη άσκημο και ξεγοφιασμένο άδερφό του Γκιολέντα, που έπρόκειτο να γίνει γυναίκα του, συναντά στό δρόμο τη μέλλουσα νύφη του, και, χωρίς να ξέρη ποιά είναι, τήν έρωτεύεται. “Η Φραντζέσκα του ανταποδίδει τόν έρωτα, τήν νομίζοντας πως είναι ό άντρας που της προσοφείλιζε, κοινώση στην Φραντζέσκα στό δρόμο που τη συνοδεύει προς τό Ρίμινι, μά δέν προφταίνει γιατί τούς οίχονται ληστές. “Ο Πάολο τούς καταροπώνει, μά πληγώνεται και μένει άναίσθητος. “Ο Γκιολέντα άνυπομονεί και στέλνει τό μικρότερο άδελφό του Μαλατεστίνο, ό οποίος μόλις συναντά τη Φραντζέσκα την έρωτεύεται, κι’ επειδή τη βλέπει να κρατάται να τόν σκοτώση. Τόν ίδιο όρκο κάνει και για τόν άδελφό του. “Η Φραντζέσκα, στολισμένη νύφη της θλίψης μαθαίνοντας, από τό παιδόπουλο που της φέρνει τό γαμήλιο δώρο του Πάολο, πως ό άγαπημένος της τόν Γκιολέντα στην αϊθουσα που πρόκειται να γίνει ό γάμος. “Ο Πάολο άρμενίζει στην “Αδριατική και πέφτει σε να τους. Είναι μιά πανέμορφη γυναίκα που του θυμίζει ότι κάποτε, όταν γύριζε τριγυνοπούλα έξω από τό Ρίμινι, την φιλήσε. Από τότε τόν άγάπησε και μύλις χήρεψε από τόν κουρσάρο που την πήρε γυναίκα του τριγύριζε με την γαλέρα της έξω από τό Ρίμινι, κατόρθωσε να μάθι πως θά ταξίδευε, μέθυσε τό πλήρωμά του κι’ έτσι τόν αϊχμαλώτισε γιατί τόν άγαπούσε, τόν ποθούσε. “Ο Πάολο της δηλώνει πως δέ θά την άγαπήσει κι’ εκείνη, ύστερα από μιά βίαιη σκηνή, τόν πέρνει και τόν καθίζει κοντά στα πόδια της.

“Υστερα, άρπαξε πάλι τό μαστίγιο και με άρρυθμικές κινήσεις, πήγε προς την πόρτα, που είχε ανοίξει και πριν λίγο τό ήμερέμενο θηρίο, γύρισε τό βαρό και φώναξε στριγγά.

—Μίριτζα.

Τό μορφο ζωό πρόβαλλε κι’ έδειξε μ’ ένα μουγκρητό, τά φοβερά του σουβλερά δόντια.

ΚΑΦΑΛΑΙΟ V.

ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑ ΚΑΙ ΜΑΛΑΤΕΣΤΙΝΟ

Δύο φορές είχε γιομίσει τό φεγγάρι, από τη του γάμου της Φραντζέσκας ντά Πολέντα με τόν Μαλατέστα.

Κι’ ήταν ή δεύτερη φορά, που ή σκλάβια ή Σμαραγδή, έξακολουθούσε τό λεπτό δρεπάνι του νιοφ φεγγαριού, βάλει από την ανατολή, ξόρκιζε τά κακά δαιμόνια, χαν κάνει την κυρά της τόσο χλωμή και τόσο άμυγδαλένια. “Η Φραντζέσκα, άκουμπισμένη στό πρεβάζι του ριού της κάμαρας της, που έβλεπε προς τη θάλασσα, ζούσε με την άρρωστημένη φαντασία της, τό δειλινό του γάμου της, που είδε τη λευκή γαλέρα να σαλπάρη, που άκουσε σά λυγμικό χαιρετισμό του κογχιλιού, να της φέρνη τό στεναγμό του κλάψου.

“Η άγωνία της νύχτας του γάμου της κι’ ή

των άλλων ήμερών, που περνούσαν, βαρείες, ατέλειωτες, μολυβένιες, για να καταλήξουν, όμοιόμορφα όλες, σε μιά νύχτα γεμάτη φρίκη πλάϊ στό σακάτη, τόν τερατόμορφο άντρα της, κόντευαν να της σαλέψουν τά φρένα.

Οί παρακóρες της, στην άρχή, προσπάθησαν να τη διασκεδάσουν, να τήν κάνουν ν’ άπολησμονηθή.

Σιγί-σιγί όμως, άπογοητεύτηκαν μιά-μιά κι’ άποτραβήχτηκαν.

Κατάλαβαν, πως ή συγκροφία τους, τά άφρόντιδα γέλια τους, οί άσκεφτες κοριτσιάτικες κουβέντες τους την πείραζαν αντί να της κάνουν καλό.

Κι’ άποφάσισαν να μην παρουσιάζονται μπροστά της άν δέν τις καλούσε.

Μόνο ή σκλάβια ή Σμαραγδή, δέν άποτραβήχτηκε από κοντά της.

Μόνο αυτή, που είχε γευτή τά φαρμάκια του έρωτα τη συμπονούσε.

Της τραγουδούσε θλιβερά τραγούδια και την έκανε να έλαφρώνη πότε-πότε με τό κλάμμα.

Πριν από λίγο, είχε προσπαθήσει πάλι να την κάνει να κλάψη, μά δέν τό κατόρθωσε.

“Όταν είδε κι’ άπόδειξε πως ούτε τό θλιβερό τραγούδι, που της είπε, ούτε ή πιο θλιβερή ακόμα ιστορία της δικής της άτυχής αγάπης δέν την συγκίνησε, κοντοζύγισε την κυρά της και κάθισε στα πόδια της.

—Κυρά μου, άρχισε να λέη, κυρά μου πιο άκριβή κι’ από τά μάτια μου, τό σαράκι που σου σκάβει την καρδιά, γιατί σου χλωμαίνει τά ρόδα του προσώπου σου, τό ξέρω. Σου νά έλαφρώσω; Ξέρεις την αγάπη μου. Ξέρεις πως για σένα θά περπάτη στή φωτιά και στή θάλασσα. Πές μου, γιά τών ματιών μου, τόν πόνο σου. Πές μου τον, κι’ άς τόν ξέρω!

—“Ασε με Σμαραγδή!

—Κι’ αν σήκωνες μιά ταφόπλακα κι’ έλεγες τό μυστικό σου, πάλι τό μυστικό σου δέ θά ήταν τόσο καλά φυλαγμένο όσο θά τό φυλάγω έγώ στην καρδιά μου, κυρά.

—Σάπα, καλή μου Σμαραγδή. Μη ζητάς να σου πω κείνο που ξέρεις πολύ καλά. Είναι πόνοι που γίνονται βαρύτεροι σά ό μολογηθούνε.

—Νά σέ βοηθήσω έγώ. Θά σου πω ένα παραμύθι. Θά άρχινώ, κι’ αν βρής σωστή την άρχή έξακολουθήσε τό “Η Φραντζέσκα άναστέναξε βαθεία και δέν άπάντησε.

“Η σκλάβια ή Σμαραγδή, πέρνοντας θάρρος, άρχισε:

“Ηταν μιά φορά κι’ έναν καιρό, μιά άρχοντοπούλα σάν τόν κρόο νερό και σάν τά τριαντάφυλλα της αύγης. “Αγάπησε και την αγάπησε ένα παλληκάρι. Μά την αγάπη τους πήρε την άρχοντοπούλα κι’ έδωσε τόμορφο παλληκάρι στα έμένα.

“Έκανε μιά μικρή σιγή κι’ ύστερα ρώτησε:

—Πάει καλά τό παραμύθι κυρά;

“Η Φραντζέσκα γύρισε και την κύτταξε με θολά μάτια.

—Υστερα, με φωνή υπόκωφη, μονότονη, τραβήχτη, έξακολουθούσε τό παραμύθι εκείνη:

—Κι’ ό δράκος φύλαγε την φτωχή κοπέλλα στή ληκάρι και τό καλό τό παλληκάρι δέ γυρνούσε από τό μαρμαρυγικό ταξίδι...

“Ένα δυνατό χτύπημα στην πόρτα έκανε και τίς δυο να έξαφιαστούν.

—Ποιος είναι; ρώτησε με θολά.

“Η πόρτα άνοίξε διάπλατα, κι’ άνάμεσα με τίς παρακουρτισμένες πρόβαλλε τό κεφάλι του ό Μαλατεστίνο.

—Νά μπω; ρώτησε.

“Η Φραντζέσκα, που ένοιωσε έ.

τρίχιασμα να κυματίσει σ’ όλο της τό κορμί.

Δέν άπάντησε.

“Ο Μαλατεστίνο, όμως, δέν περίμενε την άπάντησή της. Προχώρησε και δίνοντας μιά δυνατή κλωτσιά στή σκλάβια, που είχε κουβαριασθή φοβισμένη στα πόδια της κυράς της, είπε βραχνά.

—Δίνε του έσύ. “Έχω να μιλήσω με την κυρά σου.

“Η σκλάβια ή Σμαραγδή σύρθηκε με τά τέσσερα ως την πόρτα κι’ άνοίγοντάς την χάθηκε, πριν ή Φραντζέσκα προφτάση να την φωνάξη.

“Ο Μαλατεστίνο ύποκλήθηκε, πήρε τό χέρι της γυναίκας, δέλφης του και τόφερε στό στόμα.

—Φραντζέσκα, είπε με μιά φωνή που τρέμιζαν χίλιοι πόθοι, Φραντζέσκα, ό άφέντης ό άντρας σου μ’ έστειλε να σου πω πως θά φύγη άπόψε για τό βορρρά. Θά χτυπηθή με τούς Γουέλφους. “Ωσου να γυρίση θά μείνω έγώ άφέντης στόν πύργο γι’ α να σέ διαφεντεύω και να σέ ύπηρετώ.

“Η Φραντζέσκα σήκωσε τά μάτια να τόν κυττάξη μά έστρεψε άμέσως όλο τό ματιά της.

“Ο πυρετός του πάθους φλόγιζε την δψη του κι’ άλλοίλωνε τά χαρακτηριστικά του.

—“Η θέληση του άφέντη του άντρα μου του άπάντησε με κατεβασμένα μάτια προσπαθώντας να λευτερώση τό χέρι της από τη φούχτα του, είναι για μένα διαταγή.

“Ο Μαλατεστίνο άναγκάστηκε ν’ άφιση τό χεράκι της δαγκώνοντας τά χείλη του.

—Δέ φαίνεται και τόσο ευχαριστημένη από τό νέο που σου έφερα.

—Και πως μπορώ να ευχαριστηθώ άφου θά φύγη ό άντρας μου;

—“Ο άντρας σου που συχαίνεσαι. “Ο άντρας σου που μισείς γι’ όλη σου την ψυχή! είπε ό Μαλατεστίνο άγρια.

—Μαλατεστίνο!

—Ναί. Τό ξέρω. Κι’ αν ακόμα δέν έβλεπα μέσα στα μάτια σου τό μίσος που έχεις για τόν άδελφό μου, κι’ αν ακόμα ήμουν τυφλός, θά τό καταλάβαινα. Τι με νοιάζει όμως; Γιατί να σου μιλάω γι’ αυτόν Φραντζέσκα; Αυτός ούτε σε συλλογίστηκε. Μόλις πήρε τό μήνυμα δέν σκέφτηκε έσένα. “Εδωσε μόνο διαταγή να του σελώσουν τό άτι του γι’ α να φύγη.

“Η Φραντζέσκα έκανε ένα βήμα προς την πόρτα. Σήκωσε την πορτιέρα και είπε με άχρωμη φωνή.

—Έξω!

“Ο Μαλατεστίνο, έσφιξε τίς γροθίες του κι’ έτοιμάστηκε να χυμήξη.

Μά συγκρατήθηκε.

“Από τό διάδρομο άκούστηκε ό χαρακτηριστικός κρότος που έκανε, περπατώντας και σέρνοντας τό ξεγοφιασμένο του πόδι, ό Γκιολέντα.

“Η Φραντζέσκα άφισε την πορτιέρα να πέση και διευθύνθηκε προς τό παράθυρο.

“Ο Μαλατεστίνο, με τά φρύδια σουφρωμένα, περίμενε.

Σέ λίγο τό μεγάλο τερατόμορφο κεφάλι του Γκιολέντα πρόβαλλε από την πορτιέρα.

Τά δυσανάλογα μακρά του χέρια άνοίχτηκαν σ’ ένα άγκάλιασμα.

Προχωρώντας προς τη Φραντζέσκα άρχισε να λέη με την άπαίσια, σφυριχτή φωνή του.

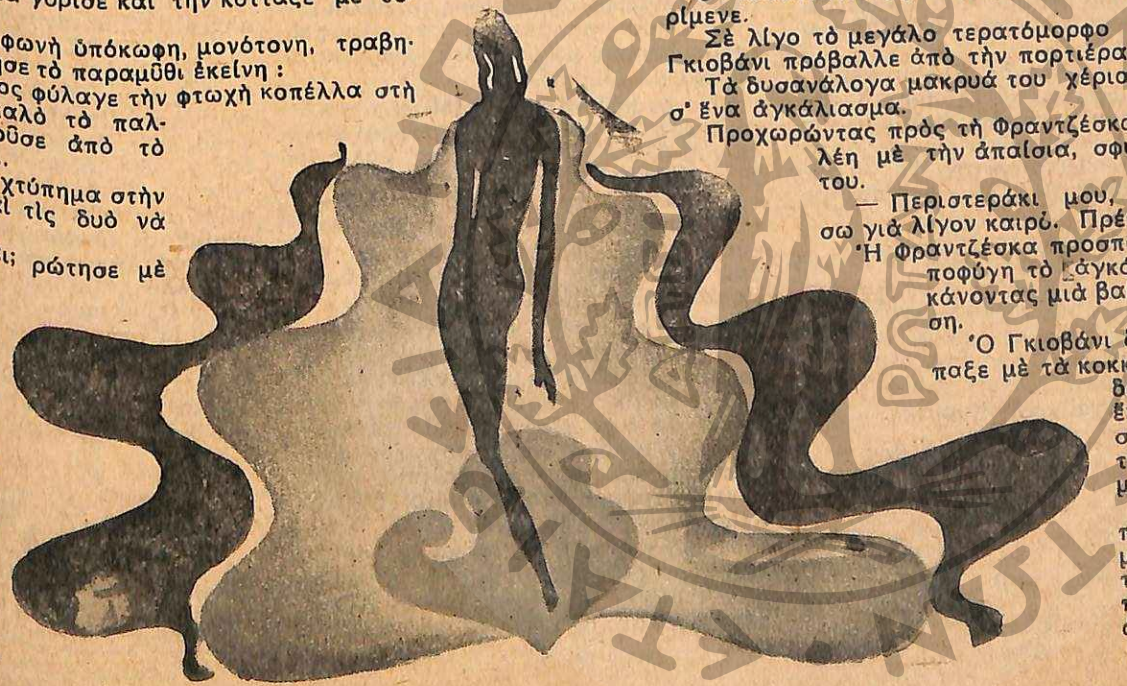
—Περιστέρακι μου, θά σ’ άφισω για λίγον καιρό. Πρέπει να φύγω.

“Η Φραντζέσκα προσάθησε ν’ άποφύγη τό άγκάλιασμά του κάνοντας μιά βαθεία υπόκληση.

“Ο Γκιολέντα όμως, την άπαξ με τά κοκκαλιάρικά τα δάχτυλα τήν έγειρε στήθος του και την άγκάλιασε με πάθος.

—Γλυκό μου, περιστείλεται ή καρδιά μου σπαράται ή καρδιά μου πού πρέπει να άφισω για λίγον καιρό.

(Ακολουθεί)

1775

•(Συνέχεια)• ΠΕΡΙΛΗΨΗ: Μία παραμονή πρωτοχρονιάς στη Νέα Υόρκη — "Α! βέρα καλὰ πὺς

1776

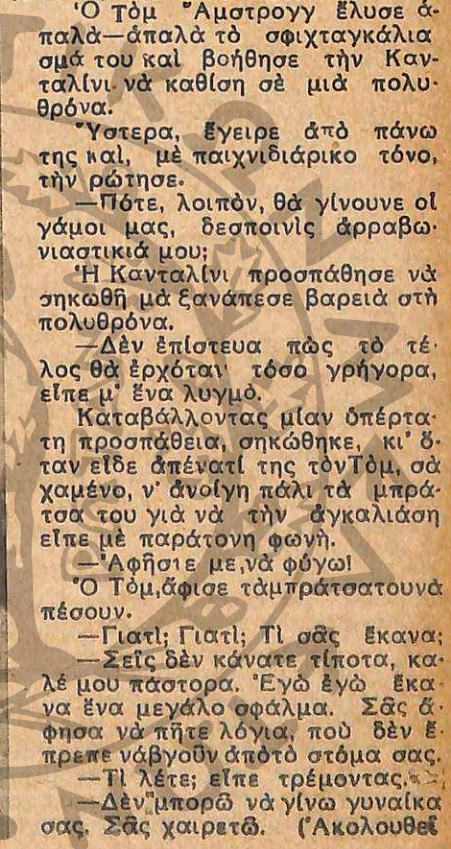
Ὅσο ὁμορφα ἀρχισε.

MAILED

HOEON

ὅας, ζῶας χαίρουσι.

1777

-Α ν θά μου δινε ο μπαμπάς μου την άδεια να διαλέξω μόνη τόν άντρα που θά πάρω, ασφαλώς θά διάλεγα τόν υποκόμητα ντέ Σιμόν. Είναι ο γοητευτικώτερος νέος που έγνώρισα στη ζωή μου.

ΕΝΑΣ ΓΟΗΣ...

Έτσι μιλούσε η Σουζάνα ντέ Βιλλιέρ σ' ένα στενότατο κύκλο κοριτσιών της ηλικίας της για τόν άνθρωπο, που είχε ξετρελλάνει όλα τα θηλυκά, της κοσμικής λουτροπόλεως. Καί για να μιλή έτσι η Σουζάνα, τó δειλό και συγκρατημένο κορίτσι μιας πολύ παλιάς και άρχοντικής φαμίλιας, που έννοούσε να ζή μέσα στο πλαίσιο των αυστηρών παραδόσεων της ήθικης και της θρησκείας, μπορεί κανείς να φαντασθί τι έλεγόταν για τόν υποκόμητα ντέ Σιμόν στος κύκλους των γυναικών, που είχαν ποδοπατήσει τις προλήψεις και ζούσαν για τήν απόλαυση της ζωής.

Δέν χρειαζόταν παρά λίγη τόλμη και έπιτηδειότητα για να μπορέση κανείς να κρυφακούση έξω από τήν καμπύνα της κυρίας Φλαμπόν, της γυναικάς του σοβαρού δικαστικού, που μιλούσε κάθε απόγευμα στις φίλες της κι' έλεγε χωρίς περιστροφές και προφυλάξεις:

— Έχω τόσο ξετρελλαθί μ' αυτό τó νέο υποκόμητα ντέ Σιμόν, που δέν περιμένω παρά μία του λέξη για να πείσω στην άγκαλιά του.

— Καλά, και ο άντρας σου; ρωτάει κάποια απ' τις φίλες.

— Ού, καθμένη, τι κουτή ερώτηση! Αλλοίμονο στη γυναίκα που παντρεύεται με τήν απόφαση να βρή τήν εύτυχη στην άγκαλιά του άντρός της! Υπάρχει πιά κουραστική μονοτονία από τόν συζυγικό έρωτα;

Και όμως, φίλοι αναγνώστες: η κυρία Φλαμπόν, που μιλούσε έτσι, ήταν, μόλις πρό δλίγων εβδομάδων, πρόεδρος και θερμός απόστολος του «Συλλόγου προς αναστήλωση της 'Ηθικης». Έβγαζε λόγους κι' έκαιτηρίαζε, σαν φανατικός ιεροκήρυξ, τις γυναίκες που αμάρταναν «έστω και... κατά διάνοιαν»!

Ήταν άρκετό έν τοίτοις να πάη δυο φορές στο καζίνο και να γνωρίση τόν ντέ Σιμόν, για να στείλη περίπατο τήν ήθικη και ιά ζητή ευκιρία ν' αμαρτήση, ή έναρετη κυρία Φλαμπόν, όχι μόνον κατά διάνοιαν αλλά και... έργω.

Αν πήτε και για τήν περιφημη εξηντάρα χίρα του βασιλέως... των οδοντογλυφιδών, τήν βαθύπλουτη αμερικάνικη κυρία Στίμσον, που έρχόταν κάθε βράδυ στο καζίνο με δολόκληρο φορτίο από κοσμήματα, είχε γίνει ακόμα και στα γκαρσόνια φανερό πως ξελιγώνονταν στην πολυθρόνα της κυττάζοντας τόν γοητευτικό αυτό ντόν ζουάν, τόν υποκόμητα ντέ Σιμόν.

Αλλά τι ήταν, τέλος πάντων, αυτός ο τρομερός κατακτητής, που όπου περνούσε και όπου στεκόταν, ακουόντουσαν γύρω του στεναγμοί και φλογερές κομμένες φράσεις;

Απλούστατα, ήταν ένας ευγενής χασομέρης, που έπαιζε χαρτιά κι' έσπαταλούσε αλύπητα χρήματα. Περνούσε μία ζωή γεμάτη καπρίτσια. Ελάτρευε τόν έρωτα, αλλά δέν έννοούσε να γίνει δούλος του, πολύ λιγώτερο να δίνη προσοχή στις γυναίκες που τόν τριγύριζαν. Ήταν τρομερά εκλεκτικός. Έτσι τουλάχιστον τόν παρουσίαζε ή φήμη. Καί αυτό έκανε να εξάπτεται σε αφάνιαστο βαθμό ο έγωισμός κάθε γυναίκας, που ήθελε να τόν κάν δικό της. Ή έκλογη του ντέ Σιμόν θά ήταν ένα είδος...

Ήταν λοιπόν τόσο ωραίος ο ντέ Σιμόν; Μά ποιος μεγάλος γόης της ιστορίας ήταν «έκτυφλωτικός» ωραίος; Κανείς. Είχαν όμως όλοι έίνο τó μυστηριώδες «κάτι», που ξετρελλάνει τις γυναίκες, που τις έσκληβωνε, τις έτυραννούσε, τις έξευτέλιζε ίσως, αλλά τις έκανε εύτυχισμένες.

Εκτός απ' αυτό ο υποκόμης ντέ Σιμόν είχε ένα ένδοξο όνομα, μία εξαιρετική μύρφοση, τρόπους θαυμάσιους κι' εμφάνιση, που έκανε να οβύνι κάθε άλλη όμορφη και

γοητεία μπροστά του τόν έκανε συμπάθετα γυναίκες.

Υστερα από λίγο, ένα σιωπηλό δωμάτιο, όντουσαν παρατεταμένα λιά και ψίθυροι ούραυλωτος.

— Είσαι ή μόνη μου πη. Μά θέλω ή αγάπη μου τή να μείνη μυστική και μένη απ' τα φθονερά του κόσμου... έλεγε στη ζάνα ο ντέ Σιμόν.

Αλλά τήν ίδια μέρα άλλη ώρα όμως και άλλος, ο γόης ντέ Σιμόν, τα ίδια λόγια και στην ίδια Φλαμπόν...

Και αφού ο «μοναχικός» μουσικός του έρωτος έκδηλωθί με διάφορους πους και σε καμιά είκοσι ακόμα ώρες και πλουσιότες κυρίες, εύτυχισμένη και πλουτη γρηά Στίμσον, τó ίνδαλμά της να τής με πάθος χιλίων Συραβράδου:

— Χάνω στα χαρτιά βράδυ. Αυτό με κάνει σμένο, γιατί μου άποδίδει πώς μ' αγαπάς...

— Σε λατρεύω, γλυκέρι! Μιά απότομη αλλαγή ρετηρείτο στα πρόσωπα των γυναικών, που έσύχναζαν στο καζίνο. Ήταν όλα φωτισμένα από ένα θείο χαμόγελο.

Χίος. Ή κάθε μία έκύτταζε τις άλλες με ένα βλέμμα που, καμιά όμως δέν ξαναμίλησε για τόν ντέ Σιμόν, τις έκρατούσαν ζηλότυπα τó μυστικό της... κοινής ευτυχίας τους. Καί κάθε μία ήταν βέβαιη, πως όταν θά ξαναμάνε τó ίνδαλμά της θά τής έλεγε:

— Καί απόψε έχασα, αγάπη μου, στα χαρτιά. Αυτό μάνει πώς κερδίζω στην αγάπη σου.

Κάποτε ή κυρία Στίμσον, σαν πρακτική αμερικάνικη, είπε, σε μία τέτοια στιγμή:

— Μά γιατί παίζεις, αγάπη μου, αφού χάνεις διαρκώς;

— Μά δέν καταλαβαίνεις, λοιπόν, ότι σκοπός μου να κερδίσω κάποτε ένα τεράστιο ποσόν που θά μου δώσει μέσα να χτίσω μία όνειρεμένη φωλιά για τούς δυο μας;

— Χρήματα έχω εγώ για να χτίσωμε αυτή τή φωλιά;

— Ένα βλέμμα γεμάτο όδυνηρή έκπληξη έκανε τήν κυρία να μετανοιώσει γιατί, χωρίς να θέλη, έπληγώσε αξιοπρέπεια του αριστοκράτη φίλου της...

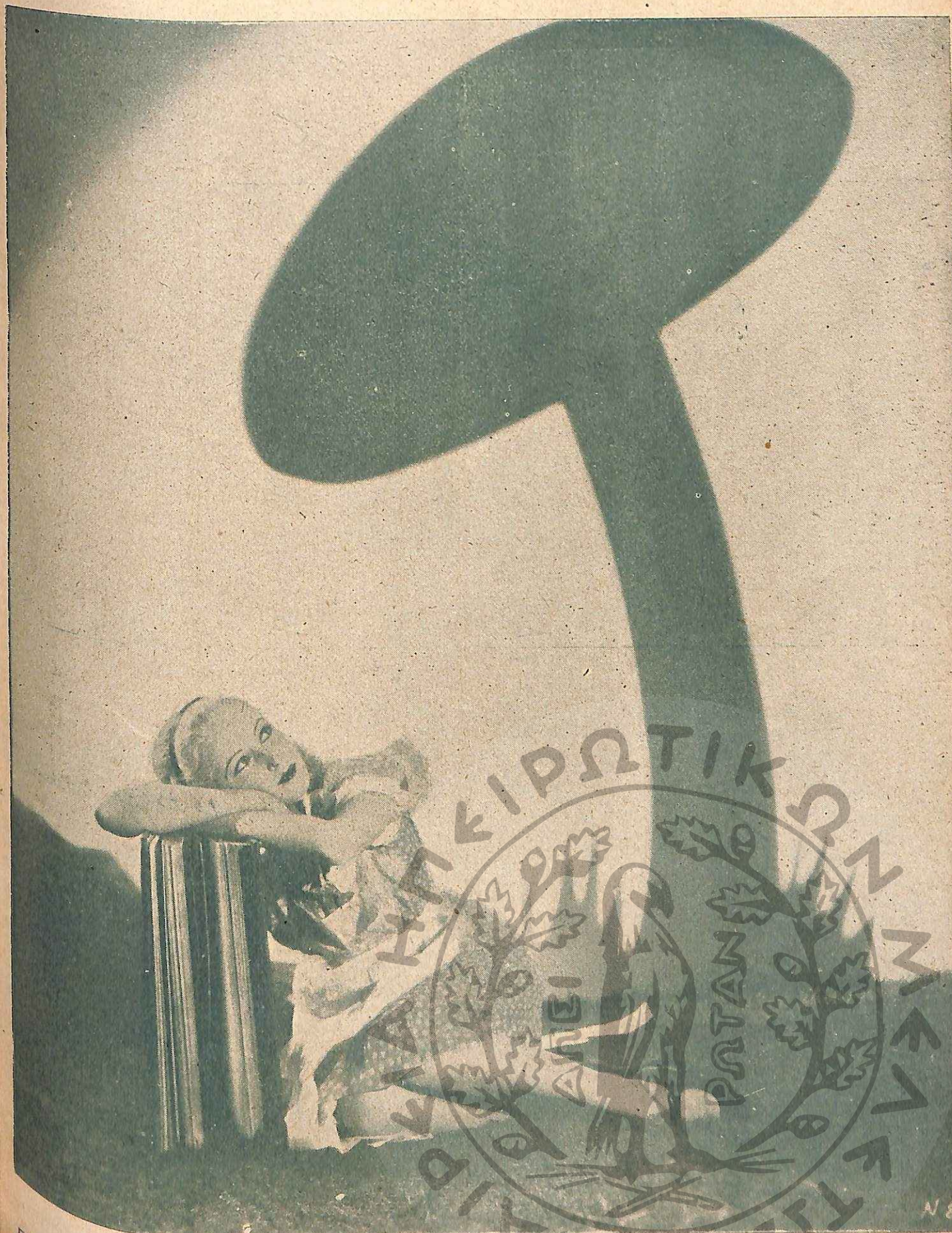
Μά ή τύχη θέλησε ένα βράδυ να χτίση ο γόης ντέ Σιμόν όχι απλώς φωλιά, αλλά κολοσσιαία... πολυκατοικία αγάπης και εύτυχίας. Έκέρδισε όσα είχε χάσει πλέον, ένα τεράστιο ποσόν...

Τήν άλλη μέρα όμως ο γόης είχε εξαφανισθί και μία βδομάδα οι έφημερίδες έγραφαν με χτυπητούς τίτλους για κάποιο «κοσμικό σκάνδαλο». Μέσα στ' άλλα, κανείς:

«... Στο καζίνο, που ο νεαρός αυτός άπατεών είχε φανισθί ως υποκόμης ντέ Σιμόν, έπαιζε κι' έχανε στα ποσά, που... του έδιναν οι άπειρες έρωμένες του κυρία δικαστικού, τρεις άλλες τραπεζιτικές, μία αριστοκράτης και μία πλουσία γρηά αμερικανίς είχαν σει μέχρι τού σημείου να πουλήσουν ακόμη και τα κοσμήματά τους γι' αυτόν... Είκοσι άλλες κυρίες θρηνούν τόν ίδιο λόγο. Μιά μεσόκοπη χήρα έπούλησε τρία στήθος της. Στο τέλος, τά ξανακέρδισε κάποτε όλ' αυτά στο καζίνο ο νεαρός γόης, τά... έσέπωσε και τ'όσκασε. Μά ή γυναίκα δέ μπορεί να τόν κυνηγήση. Δέν είναι λωποστάτης ούτε καν άπατεών. Είναι απλώς «γόης». Αλλωστε κανείς δέν τόν κατήγγειλε... Μιά ενδιαφέρουσα λεπτομέρεια: ότι ο ψευτο-ντέ Σιμόν, φεύγοντας, έπηρε μαζί του στρουμπουλή καμαριέρα του καζινού...».

ΖΑΚ ΠΑΤΙΝΟ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΖΟΥΝ ΒΛΑΣΕΚ

ΦΩΤΟΓΡ. ΦΟΞ ΦΙΛΙ

ΜΠΙΖΝΕΣ

σιπέντε χιλιάδες φράγκα, υπό τὸν ὄρο νὰ παραλάβῃ μαζί καὶ τὴν κυρία πού ἦτανε μέσα στοῦ ἀμάξι. Ἐάν αὐτοὶ οἱ ὄροι σὰς βρίσκουν

σύμφωνο, εὐαρεστηθῆτε νὰ μοῦ τὸ γνωρίσετε διὰ νὰ κανονίσω τὴν ὑπόθεσι. Δέξασθε κ.λ.π.»

—Αὐτὸ πάλι εἶναι πρωτάκουστο! φώναξε ὁ Ὀκτάβιος ὅταν τελείωσε τὸ διάβασμα τῆς ἐπιστολῆς ἐκείνης.

—Πέσαμε πάνω σ' ἕνα κτήνος, σ' ἕναν παληάνθρωπο! φώναξε δυνατώτερα ἀκόμη ἡ χαριτωμένη Σουζάνα, κατακόκκινη ἀπὸ τὴν ἀγανάκτηση πού τὴν κυρίευσε.

—Γιὰ ποιὰν μὲ πέρασε αὐτὸς ὁ ἐλεεινὸς καὶ σὲ τί ἐπαχὴ θαρρεῖ πὼς ζοῦμε; φώναξε.

—Ἴσως νὰ συνηθίζονται αὐτοῦ τοῦ εἶδους οἱ δουλειές στὸν τόπο του, τί νὰ σοῦ πῶ;

Πρόσθεσε καταστενοχωρημένος ὁ Ὀκτάβιος κι' ὁ νοῦς του ὅλο πῆγαινε στὰ χρέη πού ἔπρεπε νὰ ἐξοφλήσῃ ἐκείνη τὴ μέρα ὁ δυστυχισμένος νέος.

Ἡ φιλενάδα του συνέχισε τρέμοντας ἀπὸ ἀγανάκτηση.

—Μόνο στὴ ζούγκλα, στοὺς ἀγρούς μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν τέτοιες συνήθειες! Αὐτὸς ὁ Ἐρυθρόδερμος μὲ ἀγοράζει, λέει, γιὰ ἐξάρτημα τοῦ ἀμαξιοῦ!... Πόσο λοιπὸν μ' ἐκτιμᾷ ἐμένα, μέσα στίς εἰκοσιπέντε χιλιάδες πού δίνει;... Τὴν τρομερὴ προσβολὴ θέε μου. Καὶ ξέσπασε σὲ λυγμούς.

Ὁ νέος προσπάθησε νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

—Ἡσύχασε, ἡσύχασε, ἀγαπούλα μου. Οὔτε θὰ τοῦ δώσω γραπτὴ ἀπάντησι σὲ μιὰ τέτοια ἀκατανόμαστη πρότασι... Θὰ τηλεφωνήσω μόνο στοῦ Πρακτορείου, γιὰ νὰ τοὺς πῶ τί σκέπτομαι γι' αὐτὸν καὶ γιὰ τὰ λεφτά του...

Κι' ἀμέσως ἔδωσε μὲ τὸ τηλέφωνο τὴν ἀπάντησή του, μὲ λόγια πού μπόρεσαν νὰ καθισχάσουν τὰ ἐπαναστατημένα νεῦρα τῆς Σουζάνας.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ βράδυ, καθὼς γυρνοῦσε σπίτι του γιὰ τὸ φαγητό, ὁ Ὀκτάβιος βρῆκε ἕνα καινούργιο γράμμα τοῦ Πρακτορείου Αὐτοκινήτων. Τὸ ἄνοιξε ἀμέσως καὶ διάβασε: «Κύριε Ὀκτάβιε,

Σύμφωνα πρὸς τίς οδηγίες σας, μετεβίβασα τὴν ἀρνησὴ σας στὸν πελάτη μου. Μοῦ ἀποκρίθηκε πὼς εἶχε κι' αὐτὸς σκεφθῇ καλύτερα καὶ δὲν τοῦ κάνει τὸ ἀμάξι σας γιὰ τὴ δουλειά του. Ἐκτιμᾷ ὅμως, ὅπως μοῦ εἶπε, ὅτι ἡ κυρία πού ἦτανε μέσα στοῦ ἀμάξι, ἀξίζει μόνη της καὶ μὲ τὸ παρὰπάνω τὸ ποσὸν τῶν εἰκοσιπέντε χιλιάδων φράγκων, τὰ ὁποῖα καὶ κρατεῖ στὴν διάθεσή της, ἀφοῦ ἀφαιρεθῇ ἡ νόμιμος προμήθειά σας. Κατόπιν μάλιστα τῆς δηλώσεώς του αὐτῆς μοῦ παρέδωσε μιὰ ἐπιταγὴ πέντε χιλιάδων φράγκων εἰς διαταγὴν σας τὴν ὁποῖαν εὗρασκετε ἐσωκλειστώς. Σὰς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μοῦ γνωρίσετε τὴν παραλαβή, διὰ τὴν τάξιν. Διὰ τὴν δική μου προμήθεια θὰ κανονίσω μόνος μου μὲ τὰ ἐνδιαφερόμενα πρόσωπα.

Εἰς περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποῖαν θὰ ἔχετε ἀντιρρήσεις, μοῦ ἐπιστρέψετε διὰ τὴν τάξιν τὴν ἐπιταγὴν. Δέξασθε κ.λ.π.»

—Ὡ! φώναξε ὁ Ὀκτάβιος, φωνὲς πού θὰ βάλλῃ πάλι ἡ Σουζάνα μὲ τὴν καινούργια, τρισεπιρότερη αὐτὴν κακοήθεια!

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ἔτρεξε ἀμέσως στοῦ δωματίου της μὲ τὸ γράμμα καὶ τὴν ἐπιταγὴν στὸ χέρι. γιὰ νὰ τῆς δείξῃ τὴ νέα κακοήθεια τοῦ Ἀμερικάνου.

Ἐκείνη ὅμως δὲν ἦταν ἐκεῖ.

—Μπα! σκέφτηκε, ἄργησε ἀπόψε νὰ ἐπιστρέψῃ... Τὴν διάβολο ἔπαθε;

Νευριασμένος κάθισε σ' ἕνα κάθισμα καὶ τὴν περιμένε. Τοῦ κάκου ὅμως. Οἱ ὄρες κυλοῦσαν ἀργιές, βαρεῖες, χωρὶς ἐκείνη νὰ φαίνεται. Σιγὰ-σιγὰ ἄρχισε νὰ χαράζῃ χωρὶς ἡ Σουζάνα νὰ φανῇ.

Ἀνήσυχος ὁ Ὀκτάβιος βγῆκε νὰ τὴ ζητήσῃ.

Παρ' ὅλες ὁμῶς τίς ἐρευνές του δὲν τὴν ἦρε πούθενά.

Οὔτε τὴν ξανάειδε πιά ἀπὸ τότε.

Ὁταν ὁ Ὀκτάβιος κι' ἡ φιλενάδα του ἡ Σουζάνα ἀφῆσαν τὸν Ἀμερικάνο στοῦ ξενοδοχείου του, ἡ κοπέλλα βγῆκε ἀπὸ τὸ βάζος τοῦ ἀμαξιοῦ καὶ πέρασε μπροστά, δίπλα στὴ θέση τοῦ ὁδηγοῦ, κοντὰ στοῦ νέου.

—Λοιπὸν, Σουζανούλα; τῆς εἶπε αὐτὸς καθὼς ξεκινοῦσε πάλι.

—Λοιπὸν, φαντάζομαι πὼς θὰ τελειώσῃ ἡ δουλειά, ἀποκρίθηκε ἡ γοητευτικὴ Σουζάνα.

—Νομίζεις πὼς θὰ τὸ πάρῃ τὸ ἀμάξι;

—Μοῦ φάνηκε πολὺ εὐδιάθετος, κι' ὑποθέτω πὼς τοῦ ἄρεσε.

—Ὡστόσο, εἰκοσιπέντε χιλιάδες φράγκα, πού ζητήσαμε, εἶναι τιμὴ κάπως ἀλμυρή...

—Τὴ σκοτίζεται αὐτὸς μὲ τὰ δολλάρια του;..

—Ἀλήθεια... Εἶναι κι' αὐτό. Εἶχα καλὴ ἐμπνευση πού σὲ πῆρα μαζί γιὰ τὴ δοκιμὴ τοῦ ἀμαξιοῦ... Ὅταν θέλῃ καὶ νεῖς νὰ πουλήσῃ ἕνα αὐτοκίνητο κι' ὁ ἀγοραστὴς ζητεῖ νὰ τὸ δοκιμάσῃ, πρέπει πάντα νὰ τοῦ κολλᾷ δίπλα του τὴ γυναίκα ἢ τὴν φιλενάδα του... Ἐκεῖνος τότε φαντάζεται πὼς πρέπει νὰ φανῇ εὐγενικός, περιποιητικός μὲ τὴν κυρία, νὰ κουβεντιάσῃ μαζί της καὶ τοῦ διαφεύγουν οἱ λεπτομέρειες, δὲν προσέχει τὰ ἐλαττώματα τοῦ ἀμαξιοῦ, οὔτε καταλαβαίνει πὼς γιὰ τὸ παραμικρότερο ἀνφορακὶ χρειάζεται νὰ βάλλῃ δεύτερη καὶ τρίτη πολλὰς φορές ταχύτητα. Λιγάκι φιλαρέσκεια, μιὰ δυὸ γλυκεῖες ματιές νὰ τοῦ ρίξῃ ἡ γυναίκα, ἂν εἶναι ἔξυπνη καὶ καπάτσα, τυλίχτηκε ὁ φιλαρῆκος καὶ δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ περιμένωμε τὸ τσεκάκι του...

—Αἱ! Ἐπρεπε νὰ μ' ἀκούγες πὼς τοῦ παινοῦσα τὸ ἀμάξι, τί τοῦλεγα αὐτοῦ τοῦ Ἀμερικάνου, ἐνῶ σὺ μὰς εἶχες γυρισμένους τίς πλατέες!

—Μὰ καὶ δὲν εἶναι κι' ἄσκημο τὸ αὐτοκίνητο. Εἶναι ἀκόμη σὲ πολὺ καλὴ κατάστασι... Πρόσεχε λοιπὸν, ἐκείνος, πρὸς σὲ πολὺ καλὸ δρόμο... Μὰ, γιὰ πέσμου, εἰλικρινά, ἀγάπῃ μου... Δὲν σὲ στενοχωρεῖ, δὲν λυπᾷσαι πού θὰ τὸ δώσωμε τὸ αὐτοκίνητό μας;..

—Μὰ ὄχι, ἀγαπούλα μου, διόλου, σὲ βεβαιώνω!.. Δὲν μὰς πολυχρειάζεται ἐμᾶς τὸ αὐτοκίνητο... Μποροῦμε πολὺ ὥρα νὰ παίρνουμε ταξί!... Ἀπὸ τὴ μέρα πού μένουμι ὁ δόλεμα μαζί, καταλαβαίνω πὼς σοῦ εἶμαι μεγάλο βάρος, δὲν μοῦ εἶπες, βέβαια, τίποτε, καταλαβαίνω ὅμως πόσο αὐτοκίνητο μέρους περνοῦμε... Προτιμῶ λοιπὸν νὰ δώσῃς τὸ γιὰ χάρι δική μου, πρέπει νὰ θεωρῶ πολὺ εὐτυχισμένο τὸν ἑαυτὸ μου καὶ νὰ σ' εὐχαριστήσω μάλιστα κιόλας...

—Ἄν πούλῃς τὸ ἀμάξι γιὰ νὰ κρατήσω ἐσένα, ἐγὼ πρέπει νὰ σ' εὐχαριστήσω... Γιατί, καταλαβαίνεις, πόσο πρέπει γὰρ μοῦ εἶσαι πολὺτιμη... Ἀλλά, γιὰ πέσμου ἀκόμη, ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ μου καὶ νὰ σ' εὐχαριστήσω μάλιστα κιόλας...

—Εἶπε πὼς θὰ δώσῃ τὴν ἀπάντησή του στοῦ Πρακτο-
—Μὲ τί ὄφρος τὸ εἶπε αὐτό;

—Πιστεύω μὲ καλὸ ὄφρος, νομίζω...

—Ἐγὼ μερικὰ μικροχρέη νὰ ἐξοφ-
—Καὶ πραγματικά, τὴν ἄλλη μέρα

τὸ πρῶτο, ὁ Ὀκτάβιος πῆρε ἕνα
γράμμα ἀπὸ τὸ Πρακτορεῖο Αὐτο-

κινήτων.

—Ὡ! Διάβαστο, διάβαστο γρή-
—Καὶ ὁ Ὀκτάβιος διάβασε τὰ ἀ-

νάκια.

—Κύριε,

Σὰς γνωρίζω τὴν ἀπάντησι τοῦ
Πρακτορείου μου διὰ τὸ ἀμάξι σας.

—Εἶπε πὼς θὰ δώσῃ τὴν ἀπάντησή του στοῦ Πρακτο-
—Μὲ τί ὄφρος τὸ εἶπε αὐτό;

—Πιστεύω μὲ καλὸ ὄφρος, νομίζω...

—Ἐγὼ μερικὰ μικροχρέη νὰ ἐξοφ-
—Καὶ πραγματικά, τὴν ἄλλη μέρα

τὸ πρῶτο, ὁ Ὀκτάβιος πῆρε ἕνα
γράμμα ἀπὸ τὸ Πρακτορεῖο Αὐτο-

κινήτων.

—Ὡ! Διάβαστο, διάβαστο γρή-
—Καὶ ὁ Ὀκτάβιος διάβασε τὰ ἀ-

νάκια.

—Κύριε,

Σὰς γνωρίζω τὴν ἀπάντησι τοῦ
Πρακτορείου μου διὰ τὸ ἀμάξι σας.

—Εἶπε πὼς θὰ δώσῃ τὴν ἀπάντησή του στοῦ Πρακτο-
—Μὲ τί ὄφρος τὸ εἶπε αὐτό;

—Πιστεύω μὲ καλὸ ὄφρος, νομίζω...

—Ἐγὼ μερικὰ μικροχρέη νὰ ἐξοφ-
—Καὶ πραγματικά, τὴν ἄλλη μέρα

τὸ πρῶτο, ὁ Ὀκτάβιος πῆρε ἕνα
γράμμα ἀπὸ τὸ Πρακτορεῖο Αὐτο-

κινήτων.

—Ὡ! Διάβαστο, διάβαστο γρή-
—Καὶ ὁ Ὀκτάβιος διάβασε τὰ ἀ-

νάκια.

ν και η ιστορία ε-
κείνη δεν κατέληξε
τίποτε, πρέπει ό-
σο να δηλογοή-
ω πως κάποια
ο τις νέες που
ώριζα μου έκα-
έξαιρετική έν-
πωση. Μου φάνηκε πως συγκέντρω-
δλες τις χάρες που ώνειροπολούσα
ι γώ, σαν νέος, για την σύντροφο
ς ζωής μου. "Όπως για κάθε σοβα-
ζήτημα στη ζωή μου, έτρεξα να
υτήσω τον άρχηγό μου, τον άστυνο-
κό επιθεωρητή Ζερόμ, τι ιδέα είχε
νικά για τον γάμο και, ειδικότερα,
ά τον γάμο ενός ντετέκτιβ.

Χωρίς προλόγους και περιφράσεις,
ού δήλωσε καθαρά, ότι, κατά την
ώμη του, ένας άστυνομικός δεν έ-
ρεπε να παντρευθί.

"Απογοητευμένος από την άπάντη-
η αυτή, που, όμολογώ, δεν την περι-
ενα τόσο κατηγορηματική, τον πα-
έκαλεσα να έξηγηθί καλύτερα. "Από
ην συγκίνησή μου όμως κι' από την
πότομη ωχρότητα του προσώπου μου
εν δυσκολεύτηκε ο αγαπημένος μου
ροιστάμενος να καταλάβη τους λό-
ους που με άναγκαζαν να έπιμένω
σο πολύ, και τον είδα στενοχωρημένο.

—Τι να σου πώ, νεαρέ μου φίλε,
ού άποκρίθηκε κυττάζοντάς με στορ-
κά. Τό έπαγγελμά μας είναι τόσο
τικίνδυνο

—Χμ !... Φαντάζομαι, άρχηγέ, πως
ού κρύβετε τις σκέψεις σας.

—Μά όχι, μικρέ μου Γκαγιάρ.

—"Ωστε γι' αυτόν μονάχα τον λό-
ο μέννατε σεις άνύπαντρος;

—"Ω !... εγώ !... Μά εγώ, Ισα—Ισα,
αντρεύτηκα, φίλε μου.

Κι' ύστερ' από πολλά παρακάλια,
επιθεωρητής Ζερόμ μου διηγήθηκε
ην άκόλουθη ιστορία:

—"Ήτανε για μένα μιá πρόταση
νέλπιστη. Την λέγανε Ζακελίνα. "Ας
ούμε καλύτερα την λένε, γιατί, αν
εν κάνω λάθος στους ύπολογισμούς
ου, μόλις θα είναι τριαντατριών χρο-
όν σήμερα.

"Εκείνη την έποχή έγινε μεγάλος
άταγος στις έφημερίδες για μένα, έξ-
τίας της υποθέσεως της όδοϋ Σερ-
κινόν. "Η δεσποινιδούλα, ύπερβολικά
αμμαντική, δεν ξέρω πως με φαντά-
στηκε με τό μυαλούδάκι της, και θέλησε να με γνωρίση.

ά καλό, που δεν της είχε άρνηθί ποτέ του τίποτε. Με εί-
και ώρκίστηκε να γίνη γυναίκα μου. "Εγώ, φυσικά, δεν
ή και δεν θά μ' έβλαπτε διόλου λίγη πολυτέλεια. Κατά-
αβα, φυσικά, πως είχα να κάνω μ' ένα κορίτσι τρελλού-
α, με τις ύπερβολικά προχωρημένες ιδέες της έποχής

α, το έπαναλαμβάνω, μου άρεσε ύπερβολικά. Κι' έπειτα
ης; Δεν θέλω διόλου να παίνευτώ, μιλω άντικειμενικά,
λλά καταλάβαινα πως είχα να κάνω με μιá θεότρελλη.

—Τό λοιπόν, τους πρώτους μήνες μετά τον γάμο μας
εράσαμε θαυμάσια. Σιγά—σιγά η Ζακελίνα έγινε μιá
υπερή γυναικούλα, και, να σου πώ, την προτιμούσα έτσι,
ό μόνο που με στενοχωρούσε ήτανε που μέναμε πολύ

πάντα μαζί. Οι έργασίες μου με άναγκαζαν να ταξιδεύω
ολύ' εκείνη άπόμεινε η ίδια, κοσμική και άληπτική όπως
ταν. Κατά τον Αύγουστο, λίγους μήνες μετά τον γάμο μας,
ιδά πολύ συβαρή ύπόθεση διεθνών λαθρεμπορών, μ' έστει-
ε στην "Αμερική, όπου θάμναε τοδύλαχιστον τρεις έβδο-

άδες. "Η έργασία αυτή παρουσίαζε έξαιρετικούς κινδύ-
ους, ήταν άνακατεμμένοι γκάνγκστερς, γνωστοί βολοφό-

νοι, όλα τα κακοποί-
στοιχεία. Ποτέ ως τότε
δεν είχα πάρει μαζί
μου τη γυναίκα
μου και ούτε
αυτό το ταξείδι
ήτανε, βέβαια, λο-
γικό να με άκο-
λουθή. Συμφωνήσαμε, λοιπόν, να
περάση το διάστημα της άπουσίας όρε-
στά λουτρά. Πήρα είκοσιτέσσερες ώρες
άδεια και την έγκατέστησα πολύ
ραία στο Σαίν—Κόμ και κατόπιν έφυ-
γα. Στην "Αμερική έπαιρνα τακτικά
τατα γράμματα από την Ζακελίνα
της έγραφα δέ και γώ συχνά, παρ'ότι
τις τρομερές περιπέτειες, όπου συχνά
έπαιζα τη ζωή μου. "Επιτέλους, είχα
την τύχη να θριαμβεύσω, και γύρισα
νικητής και τροπαιούχος.

"Φαντάζεσαι την ευχάριστη έκπλη-
ξη μου, όταν είδα τη Ζακελίνα να με
περιμένη στην προκυμάλια της Χάβρης;

Μέσα στο τραίνο, που σέ λίγο με
πήγαινε τώρα και τους δυο στο Πα-
ρίσι, δεν ξεκολλούσα τα μάτια μου από
την Ζακελίνα. Ποτέ δεν μου φάνηκε
τόσο έλκυστική, τόσο γοητευτική άλλο-
και τόσο τρυφερή και γαλήνια. Είχα
ήλιοκαεί στα λουτρά, κι' ήτανε τόσο
σαν τις μικρές Ιθαγενείς της Μαρτι-
κας. Είχε άδυνατίσει λιγάκι κι' ανθε-
τήν έδειχνε πιδ κοριτσάκι.

—Μικρή μου, Ζακελίνα, που πέ-
σεσ όλο τον καιρό που έλειπα;

—Μά, που ήθελες να τον περάσω
στο Σαίν—Κόμ, φυσικά! Μούπε γελώ-
τας με την καρδιά της.

—Δέν φαντάζομαι, Ζακελίνα. Για
τι εκεί θά με ήξεραν όλοι.

—Και τι μ' αυτό;

—Λοιπόν, είναι φανερό, πως
είχες σχέσεις με κάποιον, που ήθελε
να σε νομίζη έλεύθερη, όνύπαντρη.

—Είσαι τρελλός !

—Διόλου, δυστυχώς. "Εσύ όμως
Ζακελίνα, δεν θά γίνης ποτέ λογική.

—"Ωστε, έβαλες τους βρωμανθρο-
πους σου και με κατασκόπευαν; Φαν-
τάζεσαι ! Σέ μισώ ! Σέ σιχαίνονται !

—Ζακελίνα, της είπα θλιβερά, σου όρκίζομαι πως
νείς δεν σε παρακολούθησε.

—Ψεύτη! Λές ψέμματα!.. Πώς θά μάθαινες λοιπόν,
—Δέν λέγω ποτέ μου ψέμματα, άποκρίθηκα. "Υπόχρε-
όμως μύρια μικροπράγματα που μιλούν, όταν ξέρη κανείς
να τα ρωτήση Ζακελίνα, εσύ, που άλλοτε, δέν την ένοια-
ούτε στιγμή να βγάλης τη βέρα σου, όστόσο δέν την βέρα
ρουδες διόλου σε κελνην την πλάζ—πώ δέν είναι μαζί
τό Σαίν—Κόμ—όταν έπαιρνες τά ήλιόλουτρά σου μα-
τον τίμιο εκείνον—ή πολύ άνανδρο—άνθρωπο, που έπαι-
να άγνοή την ύπαρξη του συζύγου.

—Δέν έβγαλα ποτέ τη βέρα μου!

—"Άλλοι, μικρή μου, άλλοι αδιά! Για κύτταξε τό
μου. Κύτταξε τη βέρα μου. "Εγώ δέν την έβγαλα ποτέ
είμαι και γώ ήλιοκαμμένος, όχι βέβαια στις εδάρ-
αμμουδιές. Αί, λοιπόν, κύττα: βγάξω τη βέρα μου. Τό
πεις; "Αφίνει στο δάχτυλό μου έναν όχρό κύκλο. Τό
τογοραφίσει ο ήλιος τό δαχτυλίδι—είναι η κυριολεξία.
ρω γύρω στο δάχτυλό μου. Και σού, στο δάχτυλό σου,
ποτε! Συμπέρασμα: δέν έπρεπε να παντρευθίς μ' έναν
νομικό. Και δέν θά έχης αντίρρηση να διορθώσουμε
τό λάθος. "Ετσι σέ λίγο πήρα τό διαζύγιο. Μ. ΖΑΜΑΚΟ

ΠΑΝΘΕΟΝ

1786

1787

1788

1789

1790

1791

1792

1793

1794

1795

1796

1797

1798

1799

1800

1801

1802

1803

1804

1805

1806

1807

1808

1809

1810

1811

1812

1813

1814

1815

1816

1817

1818

1819

1820

1821

1822

1823

1824

1825

1826

1827

1828

1829

1830

1831

1832

1833

1834

1835

1836

1837

1838

1839

1840

1841

1842

1843

1844

1845

1846

1847

1848

1849

1850

1851

1852

1853

1854

1855

1856

1857

1858

1859

1860

1861

1862

1863

1864

1865

1866

1867

1868

1869

1870

1871

1872

1873

1874

1875

1876

1877

1878

1879

1880

1881

1882

1883

1884

1885

1886

1887

1888

1889

1890

1891

1892

1893

1894

1895

1896

1897

1898

1899

1900

1901

1902

1903

1904

1905

1906

1907

1908

1909

1910

1911

1912

1913

1914

1915

1916

1917

1918

1919

1920

1921

1922

1923

1924

1925

1926

1927

1928

1929

1930

1931

1932

1933

1934

1935

1936

1937

1938

1939

1940

1941

1942

1943

1944

1945

1946

1947

1948

1949

1950

1951

1952

1953

1954

1955

1956

1957

1958

1959

1960

1961

1962

1963

1964

1965

1966

1967

1968

1969

1970

1971

1972

1973

1974

1975

1976

1977

1978

1979

1980

1981

1982

1983

1984

1985

1986

1987

1988

1989

1990

1991

1992

1993

1994

1995

1996

1997

1998

1999

2000

2001

2002

2003

2004

2005

2006

2007

2008

2009

2010

2011

2012

2013

2014

2015

2016

2017

2018

2019

2020

2021

2022

2023

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΩΝ ΣΤΕΝΑΓΜΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια)

Παρ' όλγινον ή ρήξις νά γίνη έκείνη τή στιγμή. 'Αλλ' ό 'Αλτιέρι συνήλασε και άπάντησε δυνατά και καθαρά.

— Οί άξιωματικοί μου και έγώ, είμεθα ευτυχείς ότι θά βρεθούμε στο πλευρόν τής Μεγαλοφύχου 'Εξοχότητός Σας κατά τήν ώραία τελετήν ή όποία έπίκειται.

— 'Η τελετή, είπεν ό Φόσκαρι, θά είναι πολύ ώραία άφου θά παρίστασε σείς. Σας ευχαριστώ στρατηγέ, και σάς και τούς άξιωματικούς σας.

'Αφου έγιναν όλες οι παρουσιάσεις, ό Φόσκαρι ζήτησε νά στέκεται ό 'Αλτιέρι κοντά του. 'Όταν οι παροισμασίες έτελειώσαν, άρχισαν νά κτυπάνε οι καμπάνες του 'Αγίου Μάρκου.

'Ητο τό σύνθημα τής έκκινήσεως.

'Εξω άκούγετο ό συγκεχυμένος θόρυβος του πλήθους, που έπερίμενε νά ιδή τό θέαμα. 'Η πομπή κατέβη τήν σκάλα.

'Όταν βγήκε στην πλατεία του 'Αγίου Μάρκου, οι σαλπικται, ντυμένοι χρυσοπόρφυρα μεταξωτά, έσάλπισαν ένα θριαμβευτικόν έμβατήριο, οι τριακόσιοι Ιερείς με τόν τοποτηρητή του έπισκόπου επί κεφαλής έπαλλαν λειτουργικά άσματα, τό άπειρον πλήθος έξερράγη εις ένθουσιώδεις έπευφημίας και έν μέσω όλης έκείνης τής μεγαλοπρέπειας ό Φόσκαρι έβάδιζε με βήμα βαρύ, με μάτια βλοσυρά, με τό χέρι έτοιμο νά σύρη τό ξίφος.

'Ο λαός ήταν όπέρ αυτού και περί τούτου δέν μπορούσε ν' άμφιβάλλη πλέον.

Στά άπρόσιτα ένδιατήματα του Μαύρου Σπηλαίου, ό Ρολάνδος Κανδιάνο, άνεβασμένος έπάνω σε μία εξέδρα μιλούσε σε χιλίους περίπου ήλιοκαείς άνδρες που τόν έβλεπαν με θαυμασμόν και τόν άκουγαν με ευλάβεια. Με θαυμασμό γιά τό ήγεμονικόν παράστημά του και τήν ώραϊότητα του, με ευλάβεια γιατί οι λόγοι του έφθαναν έως τά έγκατα τής ψυχής των.

Και μιλούσε ό Ρολάνδος γιά τά δικαιώματα του ανθρώπου, γιά τήν άπόλυτο έλευθερία του άτόμου, γιά τή λαϊκή κυριαρχία πρό τής όποίας ώφειλαν νά υποκόπτονται όλοι.

'Επρόκειτο νά ριχθούν σε μία περιπέτεια από τήν όποία ήταν άγνωστον άν θά έβγαιναν ζωντανοί και ώφειλαν νά ξερουν όλοι ποία δικαιώματα και ποία καθήκοντα θά είχαν μετά τήν έκβαση τής έπιχειρήσεώς των.

'Ο Ρολάνδος είχε προσβληθή από μία τρομερή άρρώστεια, από τήν άηδία τής ζωής. Είχε βαρεθή τή ζωή του. Τό πάθος του γιά τήν Λεωνόρα, αντί νά έξασθενή, έδυ νάμωγεν από ήμέρας σε ήμέρα. 'Αλλ' ή Λεωνόρα δέ μπορούσε πιά νά γίνη δική του.

'Επομένως γιατί νά ένδιαφέρεται γιά τόν κόσμον άκόμη και γιά ένα λαόν, που τόν θεωρούσε ως τόν άναμενόμενον Μεσσίαν και Σωτήρα;

'Όταν έτελειώσε τόν λόγον του, κατέβη από τήν εξέδραν που είχε στήσει γιά νά μπορούν όλοι νά τόν βλέπουν και νά τόν άκούσουν.

Μπήκε στο Μαύρο Σπήλαιο, και εκεί οι άρχηγοί συνηθροίσθησαν γύρω του.

'Ο Ρολάνδος έδωσε στόν καθένα τους άκριβείς οδηγίας γιά τήν Ινν Φεβρουαρίου. 'Ο καθ' ένας τους έπρεπε νά φύγη έπός τής νυκτός μαζί με τούς άνδρες του γιά τήν Βενετία.

'Από όκτώ ήμερών χίλιοι άνθρωποι είχαν φύγει και ήσαν στην Βενετία.

'Ο Ρολάνδος διέθετε τό όλο δύναμη δύο χιλιάδες πολεμιστές. 'Εκτός αυτών ό λαός τής Βενετίας, οι ναυτικοί, οι λεμβούχοι, οι έκφορτωτάι του λιμένος, οι εργάται και αυτοί άκόμη οι έμποροι, κατά μεγίστην πλειοψηφίαν, ήσαν

όπέρ του Κανδιάνο. 'Ο 'Αλτιέρι είχε τούς στρατιώτες Φόσκαρι είχε τούς υπαλλήλους.

'Αφου έτελειώσε τό τελευταίον αυτό συμβούλιο έπ' Μαύρο Σπήλαιο οι συμμορίες άρχισαν νά κατεβαίνουν βουνό σιωπηλοί.

'Ο Ρολάνδος έτοιμάσθη νά φύγη γιά τήν Βενετία έζήτησε νά τό βλέμμα τόν πιστό του σύντροφο. 'Εκεί έβλεπε με τό μιλήση. Κι' όταν έμειναν μόνοι.

— 'Αφέντη, είπεν ό κολοσσός με τρυφερότητα, θέλω σάς άποχαιρετήσω.

'Ο Ρολάνδος άνεσκήρτησε.

— Τι έννοεις; είπεν.

— 'Ότι άναθέσατε στόν καθένα ένα ρόλο έκτός μένα.

— 'Αλλά σ' ό θά μείνεις κοντά μου, δέν θά μ' άφήσεις. 'Αφήστε με νά τελειώω άφέντη, εξακολουθήστε φερά ό Σκαλμπρίνο. 'Ανέθεσα έγώ ό ίδιος ένα ρόλο έαυτόν του... και σάς τό ζητώ γιά χάρη νά μ' έρωσέτε γι' αυτό. Γιά νά έκτελέσω εκείνο που έσκέφθηκα νά σάς άφήσω τώρα άμέσως.

— Σκαλμπρίνε! όρκίσου μου, ότι δέν θά άφήσεις νήσης!

— Τώρα άνεσκήρτησε ό Σκαλμπρίνο, αλλά δέν τίποτα. Και όταν τόν έρώτησε ό Ρολάνδος, ώμολόγησε τι είχε βαρεθή τή ζωή του όστερα από τό θάνατο τής κής, άλλ' ότι και δέν θά σκοτωνόταν μόνος του. 'Αφ' όπρησά που θ' άνελάμβανε ήταν έπικίνδυνη. 'Επειτα πρώτη φορά έδωσε πρώτος τό χέρι.

'Ο Ρολάνδος του άνοιξε τήν άγκαλιά του. Οι δύο τρες άγκαλιάσθησαν με τεραστία χαράν—γιατί έννοείται στην καρδιά τους τήν ίδια άφοσίωση—και με άπερίλυπη γιάτ έβλέποντο γιά τελευταία φορά.

'Εφυγε και πήγε στόν τάφο τής Λευκής, περιποιοί άνθη του κι' έμεινε εκεί συλλογισμένος και τέλος έπαισάνω στο χώμα κι' άρχισε νά κλαίη.

'Εφυγε τέλος και έφθασε στη Βενετία τό βράδυ 31 'Ιανουαρίου και έπήγε κατ' ευθείαν στόν λιμένα του. Μπήκε σ' ένα πανδοχείον όπου διέταξε λίτο δεινό. Στίς ένέκα μήκε ένας άνθρωπος και έκάθισε άπέναν του. 'Ητο ντυμένος σάν ναυτικός. 'Ο Σκαλμπρίνος τήν πλησίαν συνεννοήθησαν, και βγήκαν μαζί. 'Ο ναυτικός εις ένα σπίτι άνέβη στο πρώτο πάτωμα και πήρε τικτή φορεσιά. 'Ο Σκαλμπρίνος τήν έπήρε και τήν νάυακή. 'Ενόμισαν τόν Σκαλμπρίνο γιά ναύτη και τόν άπέστη άνέβη.

Στίς τέσσερες τό πρωί, ή ναυαρχίς είχε δεσφ στην ραλία χωρίς τά άλλα πολεμικά νά τό άντιληφθούν.

Είς τήν παραλία ήσαν παρατεταγμένοι οι δύο άντρες. 'Αλτιέρι, ό λόχος των τοξοτών, και ό λόχος των φεκοφόρων.

Οι στρατιώται άρχισαν άμέσως νά έπιβιβάζονται στις πέντε είχε τελειώσει ή έπιβίβαση.

'Η πομπή του Φόσκαρι διεσταυρώθη με τήν κηδεία Δάνδολο. Μιά ώρα μετά αυτή τή συνάντηση μεν άκούσθησαν από μακριά, από τό μέρος του Λίδο, τούς άντρες, ό λόχος των τοξοτών, και ό λόχος των φεκοφόρων.

— 'Αλτιέρι... 'Αλτιέρι...

— 'Ο 'Αλτιέρι είνε νικητής, έσκέφθη ή Λεωνόρα. 'Αλλ' επί τέλους δέν τήν ένδιέφερεν. 'Η ίδια είχε εις τό στρατηγός, είτε ό δόγης έθριάμβευεν, είτε τής έστρέφοντο άλλοι. 'Εθαψαν τόν νεκρό και ή ναυαρχίς συνοδευομένη υπό μιάς όπρητριάς μπήκε σε μία κα κι' έπήγε στο σπίτι του 'Ολβόλο. 'Εδίδωε τες κι' έμπήκε. Στο κατώφλι συνάντησε τόν Φόσκαρι.

— 'Εσ' όσον προχωρούσε άκόμα ό Φόσκαρι ήσθάνετο κρυφά άνευχία. Σιγά—σιγά έπικρατούσαν οι φωνές όπέρ του άντρες, ό λόχος των τοξοτών, και ό λόχος των φεκοφόρων.

— 'Αλτιέρι, έβλεπε ή Λεωνόρα, ήσθάνετο κρυφά άνευχία. Σιγά—σιγά έπικρατούσαν οι φωνές όπέρ του άντρες, ό λόχος των τοξοτών, και ό λόχος των φεκοφόρων.

— 'Αλτιέρι, έβλεπε ή Λεωνόρα, ήσθάνετο κρυφά άνευχία. Σιγά—σιγά έπικρατούσαν οι φωνές όπέρ του άντρες, ό λόχος των τοξοτών, και ό λόχος των φεκοφόρων.

— 'Αλτιέρι, έβλεπε ή Λεωνόρα, ήσθάνετο κρυφά άνευχία. Σιγά—σιγά έπικρατούσαν οι φωνές όπέρ του άντρες, ό λόχος των τοξοτών, και ό λόχος των φεκοφόρων.

— 'Αλτιέρι, έβλεπε ή Λεωνόρα, ήσθάνετο κρυφά άνευχία. Σιγά—σιγά έπικρατούσαν οι φωνές όπέρ του άντρες, ό λόχος των τοξοτών, και ό λόχος των φεκοφόρων.

— 'Αλτιέρι, έβλεπε ή Λεωνόρα, ήσθάνετο κρυφά άνευχία. Σιγά—σιγά έπικρατούσαν οι φωνές όπέρ του άντρες, ό λόχος των τοξοτών, και ό λόχος των φεκοφόρων.

— 'Αλτιέρι, έβλεπε ή Λεωνόρα, ήσθάνετο κρυφά άνευχία. Σιγά—σιγά έπικρατούσαν οι φωνές όπέρ του άντρες, ό λόχος των τοξοτών, και ό λόχος των φεκοφόρων.

Τού έζήτησε τό κλειδί του δωματίου όπου έμενε όταν ήτο κόρη. 'Ο Φίλιππος τό έδωσε.

Παρήτηρε μία στιγμή γύρω τής τόν διάκοσμο του σπιτιού που έπλασιώνε άλλοτε τήν ευτυχία της.

'Ο γέρος έννόησε ότι κάτι τό έκτακτον και έπίσημο γινόντανε στην ψυχή τής κυρίας του. Τήν είδε ν' άνεβαίνει άργά τήν έξύλινη σκάλα και νά χάνεται στο ήμίφως σάν φάντασμα. 'Εξαφνα έβγαλε μία άναφώνηση, σάν νά είχε μαντέψει.

— 'Ας συμβή ό,τι δήποτε! έψιθύρισε. 'Αλλά μόνον έκείνος μπορεί...

Και έτρεξε στόν μέγα κέδρο και ώδήγησε στο μέγαρο τόν γέροντα δόγη. 'Επειτα άνέβη γρήγορα. 'Εκτύπησε τήν πόρτα τής Λεωνόρας και έκείνη έδέχθη νά πάη και νά τούσε νά τήν ιδή.

— 'Όταν κατέβη και άντίκρουσε τόν τυφλόν δόγη, άνελύθη σ' έκσταση. 'Ο γέρος ώχρίασε. Τά χέρια του έτρεμαν έλαφρά και έψιθύρισε.

— Ποιος κλαίει έτσι; Ποιος υποφέρει τόσο;

— 'Η Λεωνόρα, αθέντα δόγη, ή Λεωνόρα σας! 'Εκείνη που τήν έλέγατε μικρή σας Λεωνόρα. 'Η Λεωνόρα Δάνδολο. Τήν έλησημονήσατε λοιπόν; 'Ωστε έπρεπε νά πάρω κι' αν από τό χέλιη σας;

— 'Η Λεωνόρα δέν ήξερε τήν παραφροσύνη του γέροντος Κανδιάνο.

— Λεωνόρα! Λεωνόρα! Λεωνόρα! έψιθύρισε ό τρελός. Μου φαίνεται, ναί... μία φρόνιμη ναί, ώραία και καλή. Λέτε ότι ή Λεωνόρα αθέντα δόγη, ή Λεωνόρα σας!

— 'Η Λεωνόρα αθέντα δόγη, ή Λεωνόρα σας! έψιθύρισε ό τρελός. Μου φαίνεται, ναί... μία φρόνιμη ναί, ώραία και καλή. Λέτε ότι ή Λεωνόρα αθέντα δόγη, ή Λεωνόρα σας!

— 'Η Λεωνόρα αθέντα δόγη, ή Λεωνόρα σας! έψιθύρισε ό τρελός. Μου φαίνεται, ναί... μία φρόνιμη ναί, ώραία και καλή. Λέτε ότι ή Λεωνόρα αθέντα δόγη, ή Λεωνόρα σας!

— 'Η Λεωνόρα αθέντα δόγη, ή Λεωνόρα σας! έψιθύρισε ό τρελός. Μου φαίνεται, ναί... μία φρόνιμη ναί, ώραία και καλή. Λέτε ότι ή Λεωνόρα αθέντα δόγη, ή Λεωνόρα σας!

— 'Η Λεωνόρα αθέντα δόγη, ή Λεωνόρα σας! έψιθύρισε ό τρελός. Μου φαίνεται, ναί... μία φρόνιμη ναί, ώραία και καλή. Λέτε ότι ή Λεωνόρα αθέντα δόγη, ή Λεωνόρα σας!

— 'Η Λεωνόρα αθέντα δόγη, ή Λεωνόρα σας! έψιθύρισε ό τρελός. Μου φαίνεται, ναί... μία φρόνιμη ναί, ώραία και καλή. Λέτε ότι ή Λεωνόρα αθέντα δόγη, ή Λεωνόρα σας!

— 'Η Λεωνόρα αθέντα δόγη, ή Λεωνόρα σας! έψιθύρισε ό τρελός. Μου φαίνεται, ναί... μία φρόνιμη ναί, ώραία και καλή. Λέτε ότι ή Λεωνόρα αθέντα δόγη, ή Λεωνόρα σας!

— 'Η Λεωνόρα αθέντα δόγη, ή Λεωνόρα σας! έψιθύρισε ό τρελός. Μου φαίνεται, ναί... μία φρόνιμη ναί, ώραία και καλή. Λέτε ότι ή Λεωνόρα αθέντα δόγη, ή Λεωνόρα σας!

— 'Η Λεωνόρα αθέντα δόγη, ή Λεωνόρα σας! έψιθύρισε ό τρελός. Μου φαίνεται, ναί... μία φρόνιμη ναί, ώραία και καλή. Λέτε ότι ή Λεωνόρα αθέντα δόγη, ή Λεωνόρα σας!

— 'Η Λεωνόρα αθέντα δόγη, ή Λεωνόρα σας! έψιθύρισε ό τρελός. Μου φαίνεται, ναί... μία φρόνιμη ναί, ώραία και καλή. Λέτε ότι ή Λεωνόρα αθέντα δόγη, ή Λεωνόρα σας!

— 'Η Λεωνόρα αθέντα δόγη, ή Λεωνόρα σας! έψιθύρισε ό τρελός. Μου φαίνεται, ναί... μία φρόνιμη ναί, ώραία και καλή. Λέτε ότι ή Λεωνόρα αθέντα δόγη, ή Λεωνόρα σας!

— 'Η Λεωνόρα αθέντα δόγη, ή Λεωνόρα σας! έψιθύρισε ό τρελός. Μου φαίνεται, ναί... μία φρόνιμη ναί, ώραία και καλή. Λέτε ότι ή Λεωνόρα αθέντα δόγη, ή Λεωνόρα σας!

— 'Η Λεωνόρα αθέντα δόγη, ή Λεωνόρα σας! έψιθύρισε ό τρελός. Μου φαίνεται, ναί... μία φρόνιμη ναί, ώραία και καλή. Λέτε ότι ή Λεωνόρα αθέντα δόγη, ή Λεωνόρα σας!

— 'Η Λεωνόρα αθέντα δόγη, ή Λεωνόρα σας! έψιθύρισε ό τρελός. Μου φαίνεται, ναί... μία φρόνιμη ναί, ώραία και καλή. Λέτε ότι ή Λεωνόρα αθέντα δόγη, ή Λεωνόρα σας!

— 'Η Λεωνόρα αθέντα δόγη, ή Λεωνόρα σας! έψιθύρισε ό τρελός. Μου φαίνεται, ναί... μία φρόνιμη ναί, ώραία και καλή. Λέτε ότι ή Λεωνόρα αθέντα δόγη, ή Λεωνόρα σας!

— 'Η Λεωνόρα αθέντα δόγη, ή Λεωνόρα σας! έψιθύρισε ό τρελός. Μου φαίνεται, ναί... μία φρόνιμη ναί, ώραία και καλή. Λέτε ότι ή Λεωνόρα αθέντα δόγη, ή Λεωνόρα σας!

— 'Η Λεωνόρα αθέντα δόγη, ή Λεωνόρα σας! έψιθύρισε ό τρελός. Μου φαίνεται, ναί... μία φρόνιμη ναί, ώραία και καλή. Λέτε ότι ή Λεωνόρα αθέντα δόγη, ή Λεωνόρα σας!

— 'Η Λεωνόρα αθέντα δόγη, ή Λεωνόρα σας! έψιθύρισε ό τρελός. Μου φαίνεται, ναί... μία φρόνιμη ναί, ώραία και καλή. Λέτε ότι ή Λεωνόρα αθέντα δόγη, ή Λεωνόρα σας!

— 'Η Λεωνόρα αθέντα δόγη, ή Λεωνόρα σας! έψιθύρισε ό τρελός. Μου φαίνεται, ναί... μία φρόνιμη ναί, ώραία και καλή. Λέτε ότι ή Λεωνόρα αθέντα δόγη, ή Λεωνόρα σας!

— 'Η Λεωνόρα αθέντα δόγη, ή Λεωνόρα σας! έψιθύρισε ό τρελός. Μου φαίνεται, ναί... μία φρόνιμη ναί, ώραία και καλή. Λέτε ότι ή Λεωνόρα αθέντα δόγη, ή Λεωνόρα σας!

— 'Η Λεωνόρα αθέντα δόγη, ή Λεωνόρα σας! έψιθύρισε ό τρελός. Μου φαίνεται, ναί... μία φρόνιμη ναί, ώραία και καλή. Λέτε ότι ή Λεωνόρα αθέντα δόγη, ή Λεωνόρα σας!

'Εν' ό Φόσκαρι, ό 'Αλτιέρι, όλος ό κλήρος τής Βενετίας, οι άνώτεροι πατρίκιοι, τό συμβούλιον, οι άνώτεροι υπάλληλοι του κράτους, και όλη ή πομπή προχωρούσε πρός τήν παραλίαν, παράδοξοι κινήσεις έγίνοντο με ήσυχία. Μόλις ή πομπή περνούσε μια οίανδήποτε γέφυρα ή σταυροδρόμι, τό μέρος αυτό καταλαμβάνετο από μία δμάδα, έφαινόντο ότι είχαν σκοπό ν' άποκόψουν κάθε υποχώρηση πρός τό δογικόν άνάκτορο και άπετελούντο από άνθρώπους όί όποιοι έκτός τής ένδυμασίας που τούς άφηνε πλήρη έλευθερίαν κινήσεων, φορούσαν θώρακα από κίτρινο δέρμα.

Οι όμάδες εκείνες ήσαν τόσο ισχυρότερες όσον τό σημείον στο όποϊον έτοποθετούντο ήταν πλησιέστερα πρός τό δογικό άνάκτορο. Στην πλατεία είχαν παραταχθή πεντακόσιοι άπ' αυτούς τούς πολεμιστές.

Συγχρόνως μία όμάς από τριακόσιους άνδρες έβάδισε στη στιγμή κατά του δογικού άνακτόρου, άφώπλισε τούς σαράντα 'Ελβετούς που ήσαν εκεί και κατέλαβεν άμέσως τήν αίθουσα των Δογών.

Τότε πέντε άπ' αυτούς μπήκαν στην αίθουσα του Συμβουλίου και έκάθισαν στις έδρες. Τρεις άλλοι έπήγαν στην αίθουσα των συνεδριάσεων του μυστικού δικαστηρίου.

'Ολα αυτά έγιναν με ταχύτητα τόλμη και συνοχή που έδειχναν ότι οι άνδρες εκείνοι ήσαν αποφασισμένοι νά πεθάνουν επί τόπου και ότι τό σχεδιον είχε μελετηθή επί πολύ καιρό.

Οι όμάδες αυτές ήσαν του Ρολάνδου Κανδιάνο. Τό σχέδιόν του ήτο άπλούστατον. Ν' αφήση τόν 'Αλτιέρι και τόν Φόσκαρι νά συμπλακούν στην παραλία του Λίδο και νά καταστραφούν ή τούλάχιστον νά έξασθενήσουν και όι δύο.

'Επειτα όταν ό νικητής όποιος και άν ήτο όταν θά έπιχειρούσε νά πάη στο δογικό άνάκτορο, θά του έπετίθεντο έφ' όδους σφοδρές και εάν έφθανε έως τήν πλατεία του 'Αγίου Μάρκου θά έδινε μάχη εκεί.

'Ο Ρολάνδος Κανδιάνο ακολουθούμενος από πέντε ή έξι συντρόφους του, παρουσιάσθη στην πόλη μόλις ό Φόσκαρι και ό 'Αλτιέρι έφθασαν στο Λίδο.

Φορούσε τήν ένδυμασία που έφορούσε άλλοτε πριν συλληφθή. Καμιά μεταμφίεση δέν έκρυβε τό άρρενωπό του πρόσωπο όπου έζωγραφίζετο παράξενος τόλμη και μεγαγχολία. Γιά μόνο όπλο έφερε στο πλευρό τό ξίφος του.

Μιά γυναίκα του λαού τόν άνεγνώρισε πρώτη. Τόν έδειξε σε κάποια φίλη της, και μετά ένα τέταρτο τής ώρας ό Ρολάνδος ήταν περικυκλωμένος από πλήθος που παραληρούσε. Νεαί που είχαν άκούσει τήν ιστορία του έρωτός του με τή Λεωνόρα έκλαιγαν. Γέροι ναυτικοί, και βαρκάρηδες έφώναζαν.

— 'Η Βενετία έσώθηκε. Νά ό Ρολάνδος ό δυνατός. 'Ο Ρολάνδος έφθασε σ' ένα σταυροδρόμι. 'Αμέσως έστήθη μία εξέδρα, από άδεια βαρέλια, έπάνω στα όποια έτοποθετήθη μία πόρτα. Τόν άρπάσαν και τόν έφεραν στην εξέδρα.

'Εκαμε μία χειρονομία και τρομερή σιγή έπεκράτησε στο πλήθος. Με δυνατή φωνή ό Ρολάνδος άρχισε νά λέη.

— Θέλετε τήν δουλείαν ή τήν έλευθερίαν;

Μιά άπερίγραπτη βοή άπάντησε:

— 'Ελευθερία, έλευθερία...

— Θέλετε νά μου έμπιστευθήτε τήν φύλαξιν τής έλευθερίας σας;

Και ή βοή άπάντησε πιο μανιώδης.

— Ναι, ναι, Ρολάνδε! Ρολάνδε δυνατέ! Είσαι ό δόγης του λαού!

'Ο Ρολάνδος έδήλωσε ότι δέχεται αυτό που ήθελεν ό λαός. 'Επειτα κατέβη από τήν εξέδρα και εξακολούθησε νά προχωρή πρός τό δογικόν άνάκτορον.

'Ο Σκαλμπρίνο κατέβη στο κύτος τής ναυαρχίδος χωρίς νά τόν ιδή κανείς.

('Ακολουθεί)

ΟΙ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ

ΜΟΝΟ ΕΣΕΝΑ

Τώρα που καλωσύνεψεν η φύση
και μ'ας γιομίζει απ' όμορφες και μύρα,
τά γκρίζα της τ'ά πέπλα έχουν ξεφτίσει
και μοιάζει από γιορτή το φως τριγύρα,

Είπα: «γράψε και σ'ό κάποιον τραγουδι»
άρχισε από την «Ανοιξη, τ' άηδόνια
που άνοιξαν τόπο νάβγη το λουλουδι
λυώνοντας με τίς τρίλιες τους τ'ά χιόνια,

Μίλησε για τόν ήλιο, που, τ'ό δείλι,
με μ'όβ άνταύγειες τ'ά βουνά στολίζει,
κι' όταν χαθή, σ'ά έρωτευμένα χείλη
την ξενοιασιά του σκοταδιού χαρίζει,

Θυμίσου τ'ό ζουλιάρικο τ'ό κύμα
που, ως λίκνιζε στήν άπαλή του άγκάλη
κάποτε δυό καρδιές, έκανε μνήμα
μιά ώραία βαρκούλα, στού έρωτα τή ζάλη.

«Η πές για τ'ά κυκλάμινα τ'ά φίνια
που ήθελαν ρόζ, μ'ά που λιλά έχουν γίνει,
της λίμνης τ' άγρια νούφαρα, τ'ά κρίνα,
του κήπου τή βιολέττα, τ'ό γλυτσίνι,

Γράψε και για νυχτιές με ώραίο φεγγάρι
άπαλινές, γλυκειές, ώχροασμένιες,
που σερενάτες κάνουν με καμάρι
παιδιά, κάτω από γλάστρες με γκαρντένιες»

Μά όταν σ'ό χέρι μου άρπαξα τήν πέννα
κι' οί πίκρες κι' οί όμορφές του κόσμου έοβύσαν
της φαντασίας τ'ά μάτια, μόνο έσένα
είδαν, και, για ν'ά σέ κρατήσω, έκλείσαν.

ΕΦΗ ΜΙΣΤΡΑ

ΠΡΩΤΟΕΥΠΝΗΜΑ

Κι' έτσι, καθώς βρεθήκαμε
κοντά, κοντά κάποια στιγμή,
έγινε ο πόθος μου τραχύς
κι' ο λογισμός μου νόθος.
Κι' ως έγειρες άπάνω μου
το παιδικό σου τ'ό κορμί
κι' άρέλγητα δεθήκαμε,
σ'της παιδικής σου της ψυχής
τ'ά δάσπρα παιχνιδίσματα
κυκλόφερεν ο πόθος.

Και σ' έπνιξαν σκιρτήματα
κάποιας λαχτάρας μακρυνης
και σ'ών χεριών μου τήν άφή
τρέμισε—άνθος—ή ρόγα
σ'ά στήθεια σου, που νοιώσανε
σ'ε πρωτοτίναγμα ήδονής
της σάρκας τ'ά ευπνήματα
σ'της σάρκας μου τήν έπαφή,
κι' από τή φλόγα μου άναψες
και τή δικιά σου φλόγα.

Σύμφωνα με την υπόσχεση που δώσαμε, βραβεύουμε γι' α' δεύτερη φορά την ΚΑ ΠΑΟΛΑ ΣΕΤΣΙ, τή
ΔΑΔΑ ΟΛΓΑ ΣΟΛΩΜΟΥ και τους κυρίους ΤΑΚΗΝ ΛΙΤΣΟΝ, ΓΙΑΝ. ΑΗΔΟΝΟΠΟΥΛΟΝ, ΣΤΕΛΙΟΝ ΑΝΕΜΟΝ,
ΦΑΙΔΩΝΑ ΣΠΑΘΑΡΗΝ και ΣΤ. ΚΕΠΕΤΖΗΝ.—Σ.Γ.ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ Ηβράβευση αυτή δίνει το δικαίωμα στους
βραβευμένους να δημοσιεύονται ποιήματά τους έξω από τήν σελίδα των «Νέων Λογοτεχνών», υπό τήν έγκρι-
σίν μας πάντοτε. Τά ποιήματά τους θα δημοσιεύονται κάτω από έναν ειδικό τίτλο: «ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ».
Επίσης βραβεύουμε για πρώτη φορά με τους γνωστούς όρους τους κ. κ. ΔΗΜ. Ι. ΣΙΑΤ και ΙΩΑΝ. Μ.
ΣΑΡΡΗΝ και τους παρακαλούμε να μ'ας στείλουν έργα τους, που θα δημοσιευτούν τιμητικά.

ΘΡΥΛΟΣ

Στου πύργου του παλαιοῦ τή σάλα
πορτραίτα κρέμονται μεγάλα.

«Απ' τή χρυσή κορνίζα μέσα,
ένας περήφανος ίππότης,
με τή φανταχτερή στολή του
και με φτερά σ'ό καπελλίνο,
άκουμπισμένος σ'ό σπαθί του,
με βλέμμα τρυφερό κυτάζει
την νέα—πάντοτε—καλή του.

Κάποιος αγάπης παραμύθι
σ'όν πύργο μέσα έλησμονήθη.

Τώρα περάσαν τόσα χρόνια,
που ήταν στολίδι μέσ' σ'όν πύργο
μιά ξανθομάλλα κοντεσίνα
που είχε τ'ά μάγουλα σ'άν ρόδα
κι' είχε τ'ά χέρια της σ'άν κρίνα,
κι' αγάπησε ο χλωμός ίππότης
τ'ά κρίνα και τ'ά ρόδα εκείνα.

Μά ήταν σκληρή ή γρηά κοντέσσα
που διάταζε σ'όν πύργο μέσα.

«Ηθελε ή κόρη της ν'ά πάρη
κάποιον μεγάλο γέρο δοῦκα
ν'ά βάλη δουκικό στεφάνι.
Κι' όταν του δοῦκα ή συνοδεία
από μακριά σ'όν δρόμο έφάνη,
ο ίππότης με τήν κοντεσίνα
αγκαλιασμένοι είχαν πεθάνει.

Στου πύργου του παλαιοῦ τή σάλα
πορτραίτα σιγοκλαίν μεγάλα.

ΦΑΙΔΩΝ ΣΠΑΘΑΡΗΣ

Γυναίκα μπρός μου σ'άθρηκες
πρώτη φορά, παιδούλα άγνη,
κι' ή ξαναμμένη σου ματιά
χάθη σ'ε όνειρων πλάτια.
Σ'ά χείλη σου, ξεψύχαγεν
ή λιγωμένη σου φωνή
μ'ά, ξάφνου, σ'ά ν'ά χάθηκες
μέσα σ'τήν ίδια σου φωτιά.
Βασίλεψαν τ'ά μάτια σου
μέσα σ'ά δυό μου μάτια.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ ΣΠΑΘΙ ΚΑΙ ΤΟ ΧΕΡΙ !..

ΤΟΝ ΕΙΧΑΝ ΚΑΨΕΙ

ΜΕ ΤΟ ΔΙΚΗΟ ΤΟΥ.

Ο περίφημος ήγεμών της 'Αλβανί-
ας Σκεντέρμπεης, που είχε νικήσει
τους Τούρκους σ'ε έλκοσι άλλοεπάλλη-
λες μάχες, ήταν τόσο άνδρείος, που
ο λαός του είχε φτάσει σ'ό σημείο ν'ά
πιστεύη ότι ή δύναμή του άφείλετο
μόνο και μόνο σ'ό σπαθί του, που εί-
χε κάποια μαγική δύναμη.

Ο Μωάμεθ Β' σ'ι' αὐτιά του όποι-
ου είχε φτάσει ή φήμη αὐτή, όταν κά-
ποτε έκανε άνακωχή με τ'ό Σκεντέρμ-
πε, τ'ό έξέφρασε τήν έπιθυμία ν'ά
δ'ά από κοντά τ'ό περήφημο αὐτό
σπαθί.

Ο Σκεντέρμπεης, χωρίς κανένα δι-
σταγμό, έσπευσε ν'ά εκτελέση τήν έ-
πιθυμία του Σουλτάνου, στέλνοντάς,
τ'ό σπαθί.

Ο Μωάμεθ, που τ'ό έξήτασε και τ'ό
πέστεψε ένα κοινότατο σπαθί, τ'ό τ'ό έ-
 ήταν άδύνατο ν'ά καταλάβη π'ώς, με
έν, τέτοιο σπαθί είχε κάνει τόσες άν-
δραγαθίες, ενώ αὐτός, που είχε σ'ίς
όπλοήδες του τόσα και τόσα σπαθιά
περίφημα, δέν μπορούσε ν'ά κάνη τί-
ποτε.

«Δίκηο έχει ν' άπορή άποκρίθηκε
ο Σκεντέρμπεης άφοῦ με τ'ό σπαθί δέν
τ'ό έστειλα και τ'ό χέρι μου !

ΤΙΤΛΟΣ ΜΙΑ ΦΟΡΑ !

«Όταν ο περίφημος Γάλλος εῤθυ-
μογράφος Κουρτελέν είχε, μόλις, έκλε-
ύη μέλος της 'Ακαδημίας Γκονκούρ,
έγραφε τήν έπιστολή ενός νέου συγ-
γραφέα που έπρόκειτο ν'ά εκδώσῃ τ'ό
πρώτο έργο του.

—Μαίτρ, τ'ό είπε, ο έπίδοξος....
συνάδελφός του, έχω ανάγκη της συμ-
βουλής σας, προκειμένου ν'ά εκδώσω
τ'ό πρώτο βιβλίο μου.

—Περί τίνος πρόκειται αγαπητέ ;
τ'ό είπε με καλωσύνη ο Κουρτελέν.
—Θ'ά ήθελα ν'ά με βοηθήσετε ν'ά
βρω ένα κατάλληλο τίτλο για τ'ό ρω-
άνσιο μου που πρόκειται ν'ά εκδώσω
προσεχώς.

—Διάβολε! έκαμεν ο Κουρτελέν
σ'αυτά σκεπτόμενος. Και άφοῦ έμεινε για
λίγο σκεπτικός.
—Δέν μου λείπε αγαπητέ είπε. Είς τ'ό
βιβλίο σας, γίνεται λόγος καθόλου πε-
ρί ταμπούρλου ;

—Περί ταμπούρλου ; Ρώτησε έκ-
πληκτος ο νεαρός συγγραφέας. Μά τήν
τίτλη μου όχι.
—Λαμπρά ! Για πέσμου τώρα μή-
πως κάνετε λόγο περί τρουμπέττας
ή τρουμπέττας ;

—Όχι, σ'ας
έμαθε τ'ό κάψιμο τ'ό μελοδράματος
είπε σ'ό συνθέτη με άπειρη θλίψη.
—Μά τί σοῦ ήρθε καῦμένο, Λούλη,
ν'ά κάψης τ'ό καλύτερο σ'ό τ'ά έργα
σου;

Τότε ο μουσουργός έσκυψε σ'ι' αὐτί
του και τ'ό είπε με ένα ειρωνικό τόνο
σ'ή φωνή.
—'Επειδή δέν ήμουνα απολύτως
βέβαιος π'ώς θ'ά πεθάνω, όπότε είχα
τόν καιρό ν'ά φροντίσω κι' άλλη φορά
ν'ά εξαγνισθῶν οί άμαρτίες μου, έκα-
ψα τ'ό πρωτότυπο, άλλα κράτησα τ'ό
αντίγραφο τ'ό έργου μου.

Κάποτε έπεσκέφθη τ'ό Δουμά ένας
γνωστός του και τ'ό ζήτησε ν'ά δώσῃ
25 φράγκα, για ν'ά συμπληρωθῶν τ'ά
έξοδα της κηδείας ενός δικαστικού
κλητήρος που είχε πεθάνει άπο-
ρος.

Ο Δουμάς, που, παρ' όλα τ'ά τε-
ράστια κέρδη του από τ'ό συγγραφικό
του ταλέντο, χρωστοῦσε διαρκώς για-
τί ήταν σπάταλος και οί δικαστικοί
κλητήρες τ'όν έβουβάρδιζαν διαρκώς
με κατασχετήρια, σηκώθηκε, πήγε σ'ό
γραφείο του, πήρε απ' αὐτό 800 φράγ-
κα και είπε σ'όν επισκέπη του :

—Έέλεις 25 φράγκα για ν'ά κηδέ-
ψης ένα δικαστικό κλητήρα είπες ;
Νά, πάρε 300 και φρόντισε ν'ά κηδέψης
καμιά δωδεκαριά απ' αὐτούς.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΠΛΗΡΩΜΕΝΗ

«Όταν ο Βοναπάρτης ώμοιάσθη
άρχιστράτηγος της στρατιάς της 'Ιτα-
λίας, ένας συνάδελφός του, τ'ό είπε :

—Είσαι, νομίζω, πολύ νέος για ν'ά
διοικήσης μια δολόκληρη στρατιά.
—Δέ σημαίνει, τ'ό άπάντησε χω-
ρίς ν'ά πειραχθῇ ο Ναπολέων. «Όταν
γυρίσω απ' τήν έκτρατεία, θ'ά είμαι
άρκετά γέρος.

ΕΙΧΕ ΠΡΟΒΛΕΨΕΙ ΓΙΑ ΟΛΑ

Μιά μέρα που ο μεγάλος μουσουρ-
γός Λούλης, ένοιωσε τ'όν έαυτό του
πολύ άσχημα και τ'ό πέρασε ή ιδέα π'ώς
μπορούσε ν'ά πεθάνη, φώναξε έναν πα-
π'ά και τ'ό ζήτησε ν'ά τ'όν μεταλάβῃ.

Ο παπ'ας πήγε πρόθυμα κι' άφοῦ
τ'όν εξομολόγησε τ'ό επέβαλε ως έν-
δειξη μετανοίας για τ'ά άμαρτήματα
που είχε διαπράξει, ν'ά κάψῃ τ'ά χει-
ρόγραφα τ'ό τελευταίου του μελο-
δράματος.

Για μιά στιγμή ο μουσουργός έδί-
στασε, άλλα μπρός σ'τήν έπιμονή ο-
μ'ως τ'ό λειτούργη τ'ό ψήστου, όπο-
χώρησε και έρριψε τ'ά, άμαρτωλά χει-
ρόγραφα σ'ή φωτιά.

Σ'ε λίγες μέρες, όμως, ή κατάσταση
τ'ό άρρωστου καλλιτέρεψε και από
τους πρώτους που πήγανε ν'ά τ'όν συγ-
χαροῦν για τή διάσωσή του, ήταν και
ο πρίγκηψ ν'ε Κοντέ, ο όποιος μόλις
έμαθε τ'ό κάψιμο τ'ό μελοδράματος
είπε σ'ό συνθέτη με άπειρη θλίψη.

—Μά τί σοῦ ήρθε καῦμένο, Λούλη,
ν'ά κάψης τ'ό καλύτερο σ'ό τ'ά έργα
σου;

Τότε ο μουσουργός έσκυψε σ'ι' αὐτί
του και τ'ό είπε με ένα ειρωνικό τόνο
σ'ή φωνή.

—'Επειδή δέν ήμουνα απολύτως
βέβαιος π'ώς θ'ά πεθάνω, όπότε είχα
τόν καιρό ν'ά φροντίσω κι' άλλη φορά
ν'ά εξαγνισθῶν οί άμαρτίες μου, έκα-
ψα τ'ό πρωτότυπο, άλλα κράτησα τ'ό
αντίγραφο τ'ό έργου μου.

Ο διάσημος κριτικός Μπωμαρσαί,
κάποτε που ο δοῦκας ν'ε Σούλν τ'όν
επρόσβαλε, άρνήθηκε ν'ά μονομαχήσῃ
μαζί του.

Αργότερα, κατόπιν ενός έπεισοδι-
ου, έστειλε τούς μάρτυράς του σ'ό
Μπωμαρσαί ένας κοινός άστος που
λεγότανε Μπλάνς.

Χωρίς ν'ά διστάση διόλου ο Μπω-
μαρσαί τότε, άπεκρίθηκε σ'ούς μάρτυ-
ρες που τ'ό πρότειναν τή μονομαχία.

—Δέν πιστεύω ν'ά κάνω αὐτή γκά-
φρα. 'Εγώ άρνήθηκα καλύτερη προσφο-
ρά και θ'ά δεχθῶ τώρα τούτη. Νά σ'ας
βγῇ απ' τ'ό νοῦ!

ΕΠΕΘΑΝΑ ΚΥΡΙΕ !

Κάποτε, που ένας νεαρός συγγρα-
φέας έννοούσε ν'ά βομβαρδίξῃ τ'ό Βολ-
ταίρο με μιά έπιστολή κάθε μέρα ζη-
τώντας τήν κρίση του για ένα έργο
που τ'όυχε στείλει, ο πνευματώδης φι-
λόσοφος άπαυδήσας τ'ό έγραψε.

Κύριε, πρέπει ν'ά μάθετε ότι πέθανα
και έτσι δέ θ'ά μπορώ σ'ό εξής ν'ά δι-
βάξω τ'ά γράμματα που μοῦ στέλνετε.
Συνεπ'ώς σ'ας είναι περιττό ν'ά χαλάτε
άσκοπα, χαρτί, μελάνι και γραμμα-
τόσημα !..

ΩΡΑΙΟ ΚΟΛΠΟ

Ο πρότινος άποθανών Τσέχος συν-
θέτης 'Ιωσήφ Σούκ, συναντήθηκε μιά
μέρα με τ'όν περίφημο έπίσης συνθέτη
Ντιβόρτζακ ο όποιος σ'ε μιά στιγμή τ'ό
είπε.

—Ποιό από τ'ά έργα μου, σ'ας άρέ-
σει περισσότερο ;

—Αγαπώ πολύ τή συμφωνία σου
του Νέου Κόσμου, είπε ο Σούκ, άλλα
προτιμώ μιάν άλλη που είναι τώρα 18
χρονών και έχει τ'ά όμορφότερα γα-
λανά μάτια τ'ό κόσμου.

Ο Ντιβόρτζακ, που κατάλαβε ότι ο
συνάδελφός του ήταν έρωτευμένος με
τήν κόρη του Νατάσα και με τ'ά λό-
για αὐτά έκανε έμμέσως αίτηση γά-
μου, δέν άρνήθηκε ν'ά τ'όν κάνῃ γάμ-
πό του.

ΤΙ ΘΑ ΕΚΑΝΕ...

Ο Βολταίρος έρώτησε κάποτε ένα
γνωστό του νέο, τί έπάγγελμα έπρό-
κειτο ν'ά διαλέξῃ.

—Έλέω ν'ά γίνω γιατρός, τ'ό ά-
πάντησε εκείνος.

—Λαμπρή δουλειά, που δέ θέλει
πολύ σκοτοδρα, είπε ο περίφημος ποιη-
τής και φιλόσοφος. Θ'ά βάλης φάρ-
μακα που δέν έξέρεις, σ'ε σώματα που
τά γνωρίζεις ακόμα λιγότερο.

ΛΑΚΩΝΙΣΜΟΣ

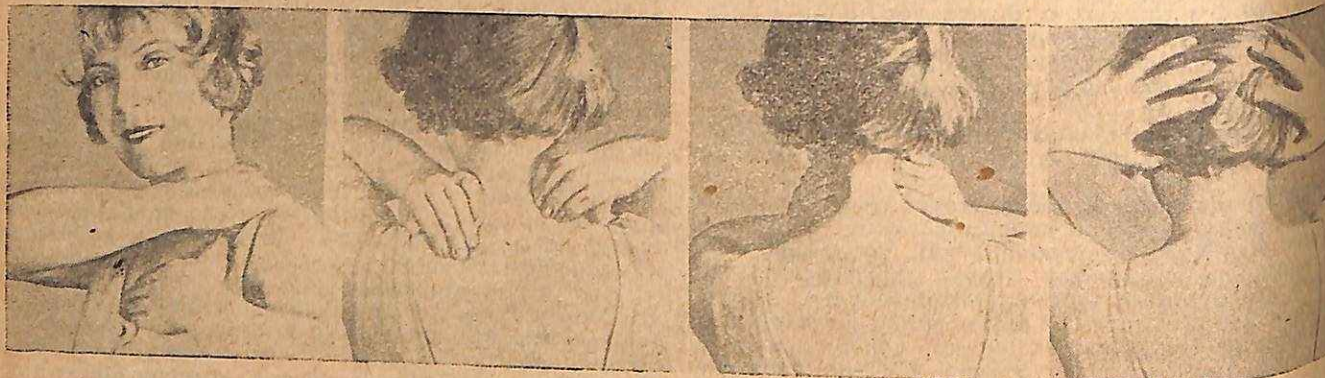
Ο Γκριλλόν είπε κάποτε σ'όν βασι-
λέα 'Ερρίκο τ'όν Δ' Μεγαλειότατε τρεις
λέξεις μόνον χρήματα και άδεια.

—Γκριλλόν, είπε ο βασιλεύς, τέσ-
σερες λέξεις: Ούτε τ'όνα ούτε τ'άλλο.

ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΟΜΟΡΦΕΣ

Ότι περισσότερο, ασχημίζει μια κομψή σιλουέττα είναι η μεγάλη κοιλιά

Να μερικές ασκήσεις για να έχετε ωραίο λαιμό και για να ξεκουράσετε τα νεύρα.

Ιονφέρετε το αριστερό χέρι στον θυμοειδή αδένα, που βρίσκεται στο στήθος, και τρίβετε ελαφρά ενώ με το δεξί κάνετε μασάζ προχωρώντας απ' τα δεξιά προς τα αριστερά.

Τό μασάζ αυτό πρέπει να γίνεται κάθε πρωί επί πέντε λεπτά και κάθε βράδυ, ίσο διάστημα.

2ον τουτο, πιέστε με τα δάκτυλα και των δυο χεριών τον τράχηλον προς τους ώμους όπως βλέπετε στην ανω εικόνα. Κάθε χέρι θα βρίσκεται σε διαφορετική θέση. Κάνετε δέ με δύναμη μασάζ, ανεβοκατεβάζοντας τα δάκτυλά σας. Πριν αρχίσετε καλόν είναι να αλείψετε τα δάκτυλά σας με λίγη κόλιντ κρέαμ.

Η διάρκεια και του μασάζ αυτού δεν πρέπει να υπερβαίνει τα 5 λεπτά.

3ον Έχοντας τα χέρια στα πλάγια του λαιμού σας, πιέστε προς τα μέσα τις σάρκες του λαιμού. Αφού τις αφήσετε να επανέλθουν στη θέση τους, ξαναρχίσετε. Αυτό το μασάζ δίνει ευκινησία στους μύς του λαιμού. Όταν είσθε εκνευρισμένη, δοκιμάστε το άμεσα. Θα αισθανθήτε τον έαυτό σας σε λίγο ευδιάθετο. Κανονικά, αυτή η άσκηση, πρέπει να γίνεται το πρωί και το βράδυ πριν κοιμηθείτε για λίγα λεπτά της ώρας.

4ον Τοποθετήστε τους αντίχειρές σας όπως βλέπετε στην εικόνα, αφήνοντας τα άλλα δάκτυλα ακουμπισμένα ελαφρά στον στήθος. Πιέστε βαθύς τους αντίχειρές σας προς τα μέσα. Αυτή είναι επίσης μια άσκηση που ξεκουράζει τα πόδια και ζωηρεύει το βλέμμα. Πιέστε τις τέσσερες άσκήσεις αυτές οι γίνονται μία μετά την άλλη κάθε πρωί και το βράδυ πριν πέσετε να κοιμηθείτε. Θα σας ωφεληθούν πολύ.

Χάμω, σι λ' πλάγια, με τα χέρια επάνω από το κεφάλι, πιέστε τους βραχίονας τόσο, ώστε να αισθανεσθε τον τράχηλό σας να μετατίθενται. Χωρίς να αλλάξετε τη θέση των μελών σας κυλισθήτε μπρούμυτα σε τρόπο που το στομάχι σας να εφάπτεται του πατώματος.

Ξαναγυρίστε στην προηγούμενη στάση σας κι' ελαφρώστε να κυλισθε, προχωρώντας όσο το δυνατόν περισσότερο στο πάτωμα. Αυτό θα σας κάμη όμορφη, με επιπλέον κοιλιά. Επίσης κάθε μέρα, κυττάζετε όπως σας, αλλά με το χάρακα, για να ιδίτε αν προοδεύσατε. Άσκήσεις μόνον δεν αρκούν.

Πρέπει να προσέχετε και την τροφή σας. Μην τρώτε πολύ και αποφεύγετε βαρυά φαγητά. Πιείτε πολύ και αποφεύγετε βαρυά φαγητά. Πιείτε πολύ και αποφεύγετε βαρυά φαγητά. Πιείτε πολύ και αποφεύγετε βαρυά φαγητά.

Αυτό συνήθως προέρχεται από την παιδική ηλικία, όταν θ' ασκώσαστε τέλειους μύς. Σταθήτε ίσια, με τις πόδια σας δώση τέλειους μύς. Σταθήτε ίσια, με τις πόδια σας δώση τέλειους μύς.

Και μη λησμονείτε επίσης να περπατάτε ίσια, να στέκεσθε με τον ένα μηρό πιο ψηλά από τον άλλον, προ πάντος να προσέχετε και την τροφή σας.

Όταν αρχίζετε μια δίαιτα για να αδυνατίσετε, προ πάντος να προσέχετε μη χαλάσετε στο πρόσωπο. Γι' αυτό να μη παραλείπετε να κάνετε καθημερινά ελαφρό μασάζ με τις άκρες των δακτύλων κάτω από μάγουλα δεξιά ανάμεσα στα φρύδια και στους τάφους.

Όταν αρχίζετε μια δίαιτα για να αδυνατίσετε, προ πάντος να προσέχετε μη χαλάσετε στο πρόσωπο. Γι' αυτό να μη παραλείπετε να κάνετε καθημερινά ελαφρό μασάζ με τις άκρες των δακτύλων κάτω από μάγουλα δεξιά ανάμεσα στα φρύδια και στους τάφους.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

Δίδα ΠΟΝΕΜΕΝΗ Ένταυθα.—Υποθέτω ότι η πάθησής σας μόνο με ακτινοθεραπεία θα μπορούσε να θεραπευθεί. Πάντως αυτό τα περιστατικά είναι πολύ δύσκολα να συστήσει κανείς κάτι με πεποίθηση από μακριά. Γι' αυτό θα προτιμούσα να σας έλεγα, προτού καθορίσω τη θεραπεία σας, μια Πέμπτη ή Σάββατο, στην Πολυκλινική Χατζηδμήτρη (Χαλκοκονδύλη και Καματερού) το πρωί 10—12. Έννοείται ότι δεν είναι... υποχρεωτικό να σας εξετάσω, εγώ. Μπορείτε, αν θέλετε, να έλθετε μαζί και όποιον άλλον δερματολόγο προτιμάτε.

ΑΛΟΝΑ ΟΡΙΕΤΤΑ Ένταυθα.—Για τα καλλιά σας συμβουλευώ την Lotion speciale silvkrine, με την οποία μπορείτε να τα βάζετε ακριβώς και κατόπιν, για να στεγνώσει το κένισμα, να βάσετε λίγο Sil-tos, που έχουν τραχεία όψη, μεταχειρισθήτε την ακόλουθη συνταγή, κάνοντας μ' αυτή δύο φορές την ημέρα ένα ελαφρό μασάζ. Huile d' amandes douces Eau de chaux) à à 30 gr.

ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ.—Πλένετε το λαιμό με ένα μαλακό σφουγγάρι ή με μπαμπάκι με Coumarine 0,005 milligr. gr. Teinture de benjoin 5 > Tolu > Eau de roses 20 > Έπάνω δέ στα σπυράκια, που ασχημίζουν το πρόσωπο και που δεν κάνετε καλού φρόνιμα να τα πιέζετε και να τα ε-

ρεθίζετε, κάνετε κάθε βράδυ μια επάλειψη με το παρακάτω μίγμα.

Dermatol	5	gr.
Oxyde de zinc	10	>
Grenétine	25	>
Glycerine	à à 30	>
Eau	)	>

Ξαναγράψτε μου μετά είκοσι μέρες. ΧΑΡΙΤ. ΜΙΚΡΟΥΛΑ.—Το κόκκινο χρώμα στα μάγουλα μπαίνει κατά τρόπους δηλαδή ή εσωτερικώς με φάρμακα που καταπολεμούν την αναιμία ή εξωτερικώς με... ρουζ, πράγμα γνωστότατο και πολύ κοινό. Έπειδή όμως καταλαβαίνω πως θέλετε φυσικό χρώμα, σας δίνω την παρακάτω συνταγή.

Poudre de poixe vomique	0,01	gr.
Hemoglobine cryst	0,20	>
Glyceroph. de chaux	à à 0,20	>
> > soude	>	>
> > magnésie	0,10	>
Pour un cachet, F. S. No 60		

Απ' αυτές τις δόσεις πίνετε δύο το μεσημέρι και μία το βράδυ προ του φαγητού. Σας συμβουλεύω επίσης: τροφή εκλεκτή, τονωτική, περιπάτους, γυμναστική, χλιαρά ή κρύα ντους και αρκετή άναπνοη.

Τρίβετε κάθε πρωί το πρόσωπό σας ελαφρά με μια χνουδωτή πετσέτα, κάθε βράδυ δέ κάνετε μασάζ με τα δάκτυλα και χρήση της παρακάτω κρέμας:

Stearine	25	gr
Glycerine	50	>
Eau de roses	120	>
Lessive de soude	2,50	>

Essence de roses VI gouttes Γράψατέ μου παρακαλώ πιο ευανάγνωστα το άλλο ψευδώνυμο, που υπογράφετε, τη δεύτερη σελίδα της επιστολής σας, για να μπορέσω ν' απαντήσω.

ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ.—Είναι πλέον να πιστεύουμε πως η άκμή θεραπεύεται μόνον με αλοιφές και αποκλειστικώς με τοπική θεραπεία. Και επειδή είναι θέμα που ενδιαφέρει πολλές, σας δίνω, με κάθε δυνατή συντομία, τα κύρια σημεία της θεραπείας της άκμης (σπυράκια, μιμπίκια κλπ.)

α) Δίαιτα, κυρίως γαλακτοτροφική. Τα ερεθιστικά φαγητά και τα πικτά πρέπει ν' αποφεύγονται.

β) Καταπολέμησης της δυσκοιλιότητας. Είναι απαραίτητο να εργάζονται φυσιολογικά το στομάχι και τα έντερα. Γι' αυτό, όσες μου ζητούν συμβουλές για άκμή, πρέπει να μου αναφέρουν αν πάσχουν ή όχι από δυσκοιλιότητα, για να τους συνιστώ ανάλογη θεραπεία.

γ) Γυμναστική κάθε πρωί και σωματικές ασκήσεις. Εντριβή του σώματος με ένα μάλλινο ύφασμα βουτηγμένο μέσα σε κολώνια ή σε αλκοόλ καμφορέ.

Είς τα άλλα σας ερωτήματα ή απαντήσεις εις το προσεχές.

ΗΡΩ Δ. Λάρισσαν. Διά την περίπτωσίν σας εφαρμόσατε τας ως άνω υποδείξεις και δώσατέ μας ακριβή σας διεύθυνσιν δια να σας γράψωμεν ιδιαιτέρως λεπτομερές στερόν.

ΗΛΟΛΑΝ ΑΡΓΑΛΑΣΤΗΝ. Έφ' όσον πρόκειται να έλθετε περάστε να σας δώ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

Η ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΤΟ ΒΛΑΒΕΡΟ ΓΑΛΑ

Μια νέα μητέρα, η κ. Γ., Σ., από το Παναράκι, με την γεμάτη δικαιολογητική αίτηση, με ξαναφέρει σ' ένα θέμα, που είναι και επικαιρότατο τώρα το θέμα της Αθήνας, χωρίς στις καλές προσπάθειες των γαλατάδων, που έννοούν να ξεπληρωθούν τό... πωροφόλοι τους. Και

Όσοι έχουμε λοιπόν σε μια τόσο σκοτεινή εποχή άμαθειας, βαρβαρότητας και «νομιμισμού» εγκληματικής περιουσίας της ζωής, ώστε η υγεία των παιδιών μας να είναι εμπιστευμένη στα βρώμικα χέρια και τα μολυσμένα πιάτα των ανθρώπων, που η έλξη των γαλατάδων, που έννοούν να ξεπληρωθούν τό... πωροφόλοι τους. Και

Όσοι έχουμε λοιπόν σε μια τόσο σκοτεινή εποχή άμαθειας, βαρβαρότητας και «νομιμισμού» εγκληματικής περιουσίας της ζωής, ώστε η υγεία των παιδιών μας να είναι εμπιστευμένη στα βρώμικα χέρια και τα μολυσμένα πιάτα των ανθρώπων, που η έλξη των γαλατάδων, που έννοούν να ξεπληρωθούν τό... πωροφόλοι τους. Και

Όσοι έχουμε λοιπόν σε μια τόσο σκοτεινή εποχή άμαθειας, βαρβαρότητας και «νομιμισμού» εγκληματικής περιουσίας της ζωής, ώστε η υγεία των παιδιών μας να είναι εμπιστευμένη στα βρώμικα χέρια και τα μολυσμένα πιάτα των ανθρώπων, που η έλξη των γαλατάδων, που έννοούν να ξεπληρωθούν τό... πωροφόλοι τους. Και

βαίνουν τι σπαραγμός καρδιάς για τη μάνα αυτή να βλέπει το χάρσιν μπαινί στο σπίτι της σταλμένο από την άσυνείδητη κι' εγκληματική προσπάθεια ενός γαλατά να κερδίση μερικές δεκάρες παραπάνω από το αίσχρο εμπόριο της βρωμιάς και του θανάτου; Υπάρχει εγκλημα που θάπρεπε να τιμωρήται αυστηρότερα;

Σας βεβαίω πως πολύ λίγο θέλει μια μητέρα να ξέρη με πιο ημερολογιακό «κανόνα» ο τάδε ή δείνα σεβασμιώτατος, για τον όποιον ενδιαφέρεται η Πολιτεία, θα κηδεύση το δηλητηριασμένο παιδί της, για το όποιο δεν ενδιαφέρθηκε κανείς...

Ένα πράγμα μονάχα βλέπουμε και ξέρουμε μες οι μητέρες: πως η ζωή των παιδιών μας είναι στη διάκριση του πρώτου γαλατά και ποιός ξέρει πόσων άλλων ακόμη εμπόρων του «δ» ξειδιού του χαλκού και των διαφόρων βακίλλων του θανάτου. Και αφού οι αρμόδιοι δεν ενδιαφέρονται να μας πούν τι πρέπει να κάνωμε για να προστατεύωμε την υγεία των παιδιών μας και τη δική μας—αντί ν' ακόωμε τα διάφορα παράσιτα και τους φάλτσους άμανέδες στα ραδιόφωνα, δεν θα μπορούσαμε ν' ακόωμε διαλέξεις υγιεινής και ωφέλιμης οδηγίας;—πότε μας τούλάχιστον έσεις οι μη αρμόδιοι, που ίσως έχετε επίσης παιδιά και πνεύτε, τι πρέπει να κάνωμε; Πώς να φυλαγώμαστε από τα βρώμικα και μολυσμένα γάλατα; Γράψτε κάτι ειδικώς πάνω σ' αυτό το θέμα. Μου έχουν πει

πως ούτε το παστεριωμένο γάλα δέ μας εξασφαλίζει από τις μολύνσεις, γιατί ο παστερισμός δεν έχει τη δύναμη να σκοτώσι τα μικρόβια. Είναι αλήθεια; Τι συμβουλεύετε; Υπάρχει κανένα ειδικό βιβλίο, που να μπορεί κανείς να το προμηθευθή και πού να τα περιέχει όλ' αυτά;...

Βλέπετε πως το θέμα είναι γενικού ενδιαφέροντος και γι' αυτό έπρωτίμωσα να το ξαναφέρω σ' αυτή τη σελίδα, μολονότι και προ καιρού είχα γράψει για το γάλα. Μά επειδή τότε δεν είχα εκταθή στο κεφάλαιο των μολύνσεων, βρισκω την ευκαιρία να το κάνω τώρα. Άλλωστε, υποπτεύομαι πως η ίδια αγωνία που κατέχει την έπιστολογράφο μου, βασανίζει και πολλές άλλες μητέρες. Έτσι, θα δοθώ σ' όλες η ευκαιρία να μάθουν, τι τους είναι απαραίτητο να ξέρουν για το γάλα και για τους κινδύνους που προέρχονται απ' αυτό.

Άλλά πρέπει εϋθὺς εξ αρχής να δηλώσω πως ο υπερβολικός φόβος δεν είναι καλός, γιατί καμιά φορά μπορεί να βλάψη όσο και η υπερβολική αδιαφορία. Υπάρχουν μητέρες που από το φόβο τους έπαψαν να δίνουν στα παιδιά τους γάλα. Αυτό δεν είναι λογικό. Εκείνο, που έπρεπε να κάνουν, είναι να προσπαθουν να δίνουν στα παιδιά τους όσο το δυνατόν πιο καθαρό και πιο άκινδυνο γάλα. Το άπλυτο δεν υπάρχει πούθενά. Υπάρχει όμως τόκακό, το καλό και το καλύτερο. (Ακολουθεί) Ο ΓΙΑΡΟΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Διά να μην έχετε στομάχι

Μια λέξις μόνον, υπάρχει για να χαρακτηρισθή η τελεία κοιλιά κι' αυτή είναι «έπιπες».

Η Τζόαν Κράουφορντ είναι η στάρ που έχει την τελειότερα κοιλιά. Ξέρει πως να σταθή. Οι μύς της κοιλιάς της είναι δυνατοί, και τα κόκκαλα των μηρών δεν διακρίνονται καθόλου.

Για να ιδίτε, αν η κοιλιά σας είναι κανονική σταθήτε μπρός στον καθρέπτη χωρίς ρούχα και άκουμπήστε ένα χάρακα εμπρός σας. Αν ιδίτε ότι η κοιλιά σας εφάπτεται, τότε είσθε εν τάξει. Άλλοιως πρέπει να φροντίσετε άμέσως να τη διορθώσετε.

Πρώτα απ' όλα, να περπατάτε ίσια και να κάθεσθε ίσια. Μην ξαπλώνεσθε στις καρέκλες.

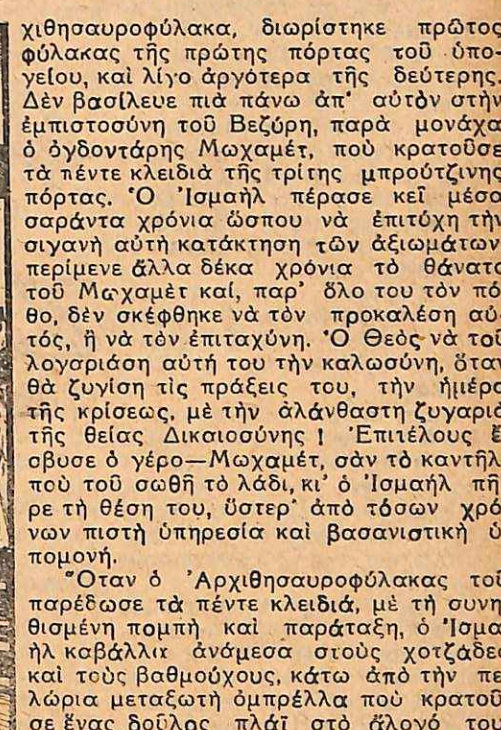
Κι' έπειτα κάνετε την ακόλουθο άσκηση. Ξαπλωθήτε

1798

ΜΑΛΑ ΤΗΓΑΝΙΤΑ-- Πλάτουμε τὰ μίγματα αὐτὰ ἐν ἑκείνῃ τῇ μηχανῇ τοῦ παγωτοῦ καὶ τὸ παγώνουμε. Μαριδες τηγ. ποτατο ρουτυφο, τὸ αὐτὸ
Γαρίδες λαβολ.-- Φρούτια Ραδίκια--Φρούτια κρόκους μιὰ σάλτσα Μπεσσομ
τοῦ μουσακά. Βάζουμε τὸ ποτὰν εἰχνόμε σ' ὅλην τὴν
ταψί στὸ φούενο καὶ σὲ τρία

ΥΡΙΑ ΜΟΥ ΦΑΓΗΤΩ

ἄρχαια διάλεκτο καὶ δίνει τὸν ἄνθρωπο πού ὀρκίζεται ἀκό-
 μη φοβερώτερη ἀφοῦ δὲν καταλαβαίνει οὔτε ὁ ἴδιος, οὔτ-
 κι ἄλλος κανεὶς τί λέει.

...τοτανε την τάξη και την πειθαρχία που υπο- πιδ διαβασμένους από μένα. Έγώ δεν μπορώ να προσθέσω
χρόνια, κέρδισε την εϋνοια του 'Αρ. τίποτα.
ΧΟΥΣΗ ΜΠΕΝ ΑΧΜΑΡ

Φασόλια φρέσκα γιαχνί
Γαρίδες λαδοκ.—Φρούτα
Μαρίδες την
Ραδικία.—Φρούτα
του μουσακά. Βάζομε τ

...ταψι στο φούρνο και σε τρία

2001

ПАН

Ο ΤΡΕΛΛΟΣ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕ

Μόλις έξεκίνησε τὸ τρέινο, ἔνοι-
ωσα ἀμέσως πὼς ὁ γείτονάς
του στὸ βαγόνι δὲ βρισκότανε σὲ
κατάσταση ἀπόλυτα φυσιολογική.
Ἡ θέση του δὲν τὸν χωροῦσε, φαι-
νόταν ταραγμένος ἐξαιρετικά, ρι-
γοῦσε, θάλεγε κανεὶς ἀπ' τὸν πυ-
ρετό, μὲ κύτταζε τέλως παράξενα.
Ὅπως εἶμαστε μόνοι μας, ἀνθρώ-
πος καὶ τὸν ἐρώτησα :

— Μήπως εἰσάστε ἄρρωστος, κύ-
ριε ;

— Ὁ ἄγνωστος γέλασε ἕνα πλατὺ
ἀνατριχιαστικὸ γέλιο κι' ἀπάν-
τησε :

— Οἱ κομῆτες παρασύρονται ἀπ'
τὴν κεντροφύγα δύναμη καὶ τρέχου-
νε στὸ ἄπειρο. Μήπως ἀμφιβάλλε-
τε γι' αὐτὸ, κύριε ;

— Ὁ ταξιδιώτης τηροῦσε μιὰν ἐ-
πιβλητικὴ καὶ προκλητικὴ στά-
ση. Μήπως εἶχα νὰ κάνω μὲ τρελ-
λό ; Ἄν αὐτὸ ἦταν ἀλήθεια, τὸ μό-
νο ποὺ μοῦμενε ἦταν νὰ καταβάλω
κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ τὸν ἱου-
χάσω. Τοῦ ἀπάντησα λοιπὸν ἁ-
μέσως :

— Δὲν ἀμφιβάλλω διόλου. Εἶμαι ἀπόλυτα σύμφωνος,
μαζί σας, ἀγαπητέ κύριε.

Παρ' ὅλα αὐτὰ δὲν ἠσύχασε. Ἴσως ἡ ἀπάντησή μου
δὲν τοῦ φάνηκε πολὺ εὐκρινής. Καὶ ἔανῃτε.

— Οἱ κομῆτες, δὲν εἶναι αὐτοκίνητα, κύριε, νὰ κυλᾶνε.
Διατρέχουνε τὸ ἄπειρο μὲ μιὰν ἀφάνταστη ταχύτητα, ἐμ-
πρὸς τὴν ὁποία εἶνε τίποτα καὶ τοῦ πιὸ μοντέρνου αὐτο-
κινήτου ἢ γρηγοράδα. Γιὰ νὰ μὴν τὸ ξέρετε αὐτὸ, θὰ πῇ
πὼς δὲν ἔχετε τὴν παραμικρὴ γνῶση. Περιττό, λοιπὸν, νὰ
μὲ κοροϊβεύετε. Ἐγὼ εἶμαι ἡ Ἐπιστήμη, σεῖς εἰσάστε ἡ Μη
δαμνότητα. Ἀνθρώποι σὰν καὶ σὰς εἶναι ἀχρηστοὶ καὶ
πρέπει νὰ χάνωνται ἀπ' τὸ πρόσωπο τῆς γῆς !

Αὐτὴ τὴ φορά ἐθεώρησα φρονιμώτερο νὰ κλείσω τὸ στό-
μα μου καὶ νὰ προσέχω καὶ τὴν παραμικρότερη κίνησή του
γιὰ νὰ εἶμαι σὲ θέση νὰ προφυλαχθῶ. Ἦμουν πιά βέβαι-
ος, ἀλλοίμονο, πὼς εἶχα νὰ κάνω μὲ τρελλό.

Ὁ γείτονάς μου, ἀφοῦ μὲ κύτταζε μὲ περιφρόνηση, ἔ-
μεινε λίγες στιγμὲς ἀκίνητος. Αὐτὸ μὲ εὐχαρίστησε. Γρή-
γορα, ὅμως, ἀντελήφθηκα πὼς ἡ ἡρεμία του ἦταν φαινο-
μενική. Τὴ στιγμὴ ἀλήθεια, ποὺ κάθε ἄλλο, παρὰ αὐτὸ
ποὺ ἔγινε περίμενα, ὁ τρελλὸς ἔβγαλε δυὸ περιστροφά,
ἀπ' τὴν τσέπη του καὶ τὰ πρότεινε κατὰ πάνω μου.

Τὶ μπορούσα νὰ κάνω τώρα ; Ἦμουν ἄοπλος καὶ τὸ
μόνο ποὺ εἶχα νὰ κάνω, ἦταν νὰ μείνω ψυχραίμος καὶ νὰ
κέρδιζα ὅσο μπορούσα περισσότερο καιρὸ. Ἐπρὸςποιήθη-
κα, λοιπὸν, πὼς ἡ χειρονομία του μὲ εἶχε ἀφήσει ἐντελῶς
γαλήνιο καὶ εἶπα.

— Ἀλήθεια, εἶναι ἡ πιὸ καλὴ προφύλαξη νὰ κρατᾶ κανεὶς
ἐπάνω του πιστόλι αὐτὴ τὴν ἐποχὴ, ποὺ οἱ κακοποιοὶ
παρουσιάζονται ἐμφανικὰ παντοῦ, καὶ ποὺ κι' αὐτὰ τὰ
τραῖνα δὲν εἶναι πάντα ἀσφαλῆ ὥστε νὰ μὴ ξέρη κανεὶς
τὶ ἀπρόοπτα μποροῦν νὰ τοῦ τύχουν !

— Ἀφήστε τίς πονηρίες κατὰ μέρος ! Σὰς περνᾷ ἡ ἰδέα
πὼς μπορεῖτε νὰ μὲ γελᾶσετε ; Γελιῶσαστε, ὅμως, σεῖς
ὁ ἴδιος. Νοιώθω καλὰ ποιὸς εἶναι ὁ σκοπὸς σας, Ψηλά τὰ
χέρια, γρήγορα ! Μοῦ ἀπάντησε.

Τὶ νὰ κάνω ; Ἐσπευσα νὰ ὑπακούσω, χωρὶς ὡς τόσο,
νὰ ἀποσπάσω οὕτε μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια μου ἀπ' τὸν ἐπι-
κίνδυνο γείτονα.

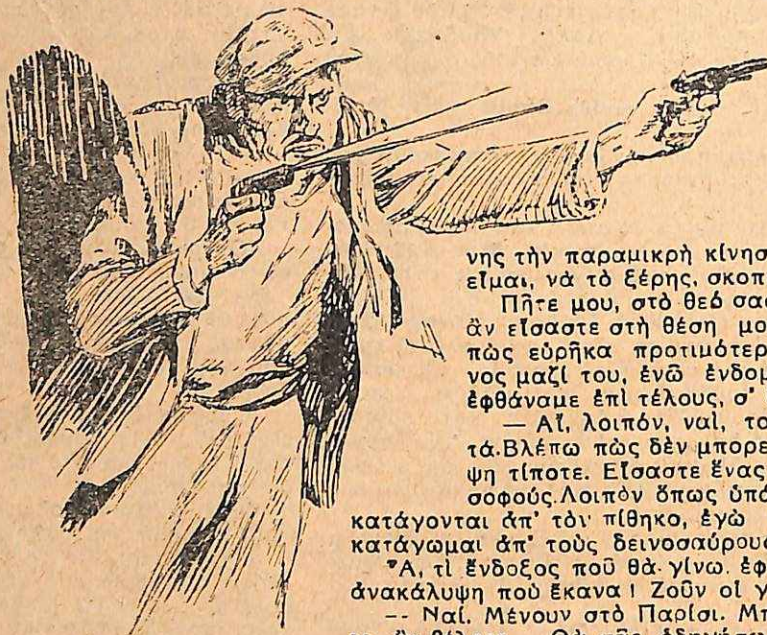
Σὲ λίγο ὁ τρελλὸς μοῦ εἶπε :

— Τὶ ἔχετε, ἀλήθεια, ἐπάνω στὸ δέρμα σας ;

— Ἐνὰ πουκάμισο, ἀπάντησα γελώντας.

Ἡ ἀπάντησή μου τὸν ἔκανε νὰ παραφροσθῇ.

— Λές ψέμματα, βρωμερὸ ζῶο, συχαμερὸ ἔρπετό ! Εἶσαι
ἀπύγανος τῶν δεινοσαύρων, εἶσαι ἕνας νόθος δεινόσαυ-
ρος !.. Τὸ νοιώθω ἀπὸ τὴ μύτη σου... Κι' αὐτὰ ποὺ σκεπᾶ-
ζει τὸ πουκάμισό σου εἶναι λέπια, λέπια βρωμερά ! Ἄ, ἄ,
ἐκφυλισμένε δεινόσαυρε, ποὺ σὲ κυνηγᾷ τὸσον καιρὸ, τῶρα
σὲ κρατῶ, ἐπὶ τέλους, καὶ δὲν ἔννοῶ νὰ σ' ἀφήσω ! Κατα-

νης τὴν παραμικρὴ κίνηση, σὲ σκοτῶ
εἶμαι, νὰ τὸ ξέρης, σκοπευτὴς καλὸς.

Πῆγε μου, στὸ θεὸ σας, τί θὰ κάνω
ἂν εἰσάστε στὴ θέση μου ; Ἐγὼ, ὅμως,
ἀν εὐρήκα προτιμώτερο νὰ μείνω
νος μαζί του, ἐνῶ ἐνδομύχως εὐχόμην
ἐφθάναι ἐπὶ τέλους, σ' ἕνα σταθμὸ !

— Αἱ, λοιπὸν, ναί, τοῦ εἶπα τότε
τά. Βλέπω πὼς δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ σκε-
ψῇ τίποτε. Εἰσάστε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀ-
σοφούς. Λοιπὸν ὅπως ὑπάρχουν ἄνθρωποι

κατάγονται ἀπ' τὸν πῆλο, ἐγὼ εἶχα τὴν ἀ-
κατάγωναί ἀπ' τοὺς δεινοσαύρους !

Ἄ, τί ἐνδοξος ποὺ θὰ γίνω, ἐφώνασε, γι'
ἀνακάλυψη ποὺ ἔκανα ! Ζοῦν οἱ γονεῖς σου ;

— Ναί. Μένουν στὸ Παρίσι. Μπορεῖτε νὰ τὴν
τε, ἂν θέλετε. Θὰ σᾶς ὁδηγήσω ἐγὼ ὁ ἴδιος
τοὺς. Γιὰ τοῦτο, εἶναι φρονιμώτερο νὰ μὴ μὲ πε-
ρᾶτε. Ἄν με σκοτώσετε, θὰ χάσῃ ἡ Ἐπιστήμη !

Ὁ τρελλὸς δὲν ἀπάντησε διόλου. Ἐπῆρε
σκανδάλες τῶν δυὸ πιστολίων, καὶ ταυτόχρονα
ρερς ἐξέφυγαν ἀπ' αὐτὰ ποὺ τίς ἐνοιῶσα. Ἀνατρι-
τας σύγκορμα, νὰ περνοῦν δίπλα στοὺς κροτάφους
τοῦ.

Ὁρμησα τότε σὰν θερπὸ κατὰ πάνω στὸν
ἔκείνος μοῦρριξε ἄλλες δυὸ σφαῖρες. Ἐν τούτοις
πὸ θαῦμα, δὲν μὲ πέτυχε καμμιὰ. Πρόλαβα ἔτσι
ν' ἀρπάξω τὰ χέρια του, καὶ τὰ νύχια μου ἐξέσπασαν
βαθεῖα μέσα σὲ τίς σάρκες του, ὥστε τὸν ἀνάγκασαν
νὰ μὴν τὰ δάχτυλά του. Τὰ πιστόλια τοῦ ἐξέφυγαν κατὰ
κατὰ γῆς. Μὲ τὸ πόδι μου τ' ἀσπρῶξα ἀμέσως
κάθισμα. Ἐπειτα ἀντιμετώπισα πάλι τὸν τρελλό.

Τὰ μάτια ἀνοιγμένα διάπλατα ἀπ' τὴ λύσσα, μὲ
ἀσπριδερό στὸ στόμα, ἐτοιμαζόταν νὰ ριχθῇ
γιὰ νὰ μὲ καταβάλῃ.

Ἀρχισε τότε μιὰ ἄγρια πάλη. Ἦμουν ἀποφά-
σις νὰ μὴν ὑποχωρήσω καὶ τὸ ἐνστικτο τῆς αὐτοσυν-
μοῦ εἶχε δεκαπλασιάσει τίς δυνάμεις. Ἐξαφνὰ
να τρομερὸ χτύπημα μὲ τὸ γόνατο στὴν κοιλιά,
καὶ παρὰ λίγο νὰ πέσω ἀνάποδα. Ὁ τρελλὸς ἔπε-
σε ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμιαία ἀδυναμία μου, ἔτρεξε
ἀπ' τίς δυὸ πόρτες τοῦ βαγονιοῦ, τὴν ἀνοίξε

Ἄνᾳπνευσα μὲ ἀνακούφιση. Φθηνὰ τὴν εἶχα
Ὁ τρελλὸς θὰ εἶχε πέσει χωρὶς ἄλλο στὴ σιδη-
γραμμὴ καὶ ποιὸς ξέρει ἂν ζοῦσε τώρα. Δὲν ἦταν
παράξενο νὰ μὴν εἶχε πέσει, ἀλλὰ νὰ πῆγε σ' ἄλλο
νὰ καὶ νὰ ξαναγύριζε σὲ λίγο.

Γιὰ τοῦτο ἐφρόντισα ἀμέσως νὰ πάρω στὰ χέρια
μπράουνινγκ καὶ νὰ σταθῶ στὴ μέση τοῦ βαγονιοῦ
γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, ἔτοιμος πρὸ πάντων νὰ τὸν
σω ἀδίστακτα, ἂν ἔκανε νὰ μοῦ ἐπιτεθῇ ἄλλη μιὰ
φορὰ.

Ὅσο μεγάλη κι' ἂν ἦταν ἡ ἀγωνία μου, μπόρεσα
χρὼς νὰ μείνω ψυχραίμος ὡς τὸ τέλος. Μιὰ στιγμὴ
ἔξα ἀπ' τὰ μικρὰ παραθρόκια τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ
οὗ στὰ πλαγινὰ διαμερίσματα. Ἦσαν καὶ τὰ
ἔτσι ἐξηγῆται πὼς δὲν εἶχαν ἔλθει καμμιὰ ἀμέ-
ση.

Ἐπὶ τέλους τὸ τραῖνο ἐσταμάτησε σὲ κάποιον
Τὸ μαρτύριό μου εἶχε τελειώσει. Κατέβηκα ἀμέ-
σα καὶ πῆγα καὶ διηγήθηκα τὴν περιπέτειά μου
ἀρχηγὸ τοῦ τραίνου. Ἐσυγκινήθηκε. Ψάξαμε
βαγόνια. Δὲν ξαναβρήκαμε, ὅμως, τὸν τρελλό.

Ὅς τόσο δὲν ἔννοῦσα νὰ συνεχίσω τὸ ταξί-
ἴδιο βαγόνι. Ἐπρότιμηση νὰ μείνω στὸ διαμέ-
ἀρχηγὸ τοῦ τραίνου κι' ἔτσι τὸ αἶσθημα τῆς
μοῦ χάρισε λίγων ὥρων ἀνακουφιστικὸ ὕπνο.

Ὅταν ἐφθασα στὸ σταθμὸ ποὺ κατέβηκα

λαβαίνω καὶ
δὲν θὰ σὺ
διόλου εὐ-
νὰ ζήσης
κι' ἐμπρός
κλουβὶ τοῦ
λογικὸ
ἀλλὰ δὲν
ὅμως, νὰ
ἀπορετικὰ

Εἶχα ἀρχίσει νὰ τοὺς διηγούμαι τὴν τραγικὴ μου περι-
πέτεια, ὅταν μιὰ στιγμὴ, κόπηκε στὴ μέση ἡ διήγησή μου.
Ἐκείνη τὴν ὥρα εἶχε φανῇ μπροστά μου ὁ τρελλός. Πε-
ρὶς κοντὰ σ' ἕναν παλὸ παιδικὸ μου φίλο, ποὺ κατοικοῦ-
σε σ' ἕνα ὠραῖο ἐξοχικὸ σπίτι κοντὰ σὲ ποτάμι. Ὁ φίλος
μου κι' ἡ συντροφιά του μὲ ὑποδέχτηκαν μὲ μεγάλη χαρὰ
στὸ σταθμὸ.

Εἶχα ἀρχίσει νὰ τοὺς διηγούμαι τὴν τραγικὴ μου περι-
πέτεια, ὅταν μιὰ στιγμὴ, κόπηκε στὴ μέση ἡ διήγησή μου.
Ἐκείνη τὴν ὥρα εἶχε φανῇ μπροστά μου ὁ τρελλός. Πε-
ρὶς κοντὰ σ' ἕναν παλὸ παιδικὸ μου φίλο, ποὺ κατοικοῦ-
σε σ' ἕνα ὠραῖο ἐξοχικὸ σπίτι κοντὰ σὲ ποτάμι. Ὁ φίλος
μου κι' ἡ συντροφιά του μὲ ὑποδέχτηκαν μὲ μεγάλη χαρὰ
στὸ σταθμὸ.

Εἶχα ἀρχίσει νὰ τοὺς διηγούμαι τὴν τραγικὴ μου περι-
πέτεια, ὅταν μιὰ στιγμὴ, κόπηκε στὴ μέση ἡ διήγησή μου.
Ἐκείνη τὴν ὥρα εἶχε φανῇ μπροστά μου ὁ τρελλός. Πε-
ρὶς κοντὰ σ' ἕναν παλὸ παιδικὸ μου φίλο, ποὺ κατοικοῦ-
σε σ' ἕνα ὠραῖο ἐξοχικὸ σπίτι κοντὰ σὲ ποτάμι. Ὁ φίλος
μου κι' ἡ συντροφιά του μὲ ὑποδέχτηκαν μὲ μεγάλη χαρὰ
στὸ σταθμὸ.

Εἶχα ἀρχίσει νὰ τοὺς διηγούμαι τὴν τραγικὴ μου περι-
πέτεια, ὅταν μιὰ στιγμὴ, κόπηκε στὴ μέση ἡ διήγησή μου.
Ἐκείνη τὴν ὥρα εἶχε φανῇ μπροστά μου ὁ τρελλός. Πε-
ρὶς κοντὰ σ' ἕναν παλὸ παιδικὸ μου φίλο, ποὺ κατοικοῦ-
σε σ' ἕνα ὠραῖο ἐξοχικὸ σπίτι κοντὰ σὲ ποτάμι. Ὁ φίλος
μου κι' ἡ συντροφιά του μὲ ὑποδέχτηκαν μὲ μεγάλη χαρὰ
στὸ σταθμὸ.

Εἶχα ἀρχίσει νὰ τοὺς διηγούμαι τὴν τραγικὴ μου περι-
πέτεια, ὅταν μιὰ στιγμὴ, κόπηκε στὴ μέση ἡ διήγησή μου.
Ἐκείνη τὴν ὥρα εἶχε φανῇ μπροστά μου ὁ τρελλός. Πε-
ρὶς κοντὰ σ' ἕναν παλὸ παιδικὸ μου φίλο, ποὺ κατοικοῦ-
σε σ' ἕνα ὠραῖο ἐξοχικὸ σπίτι κοντὰ σὲ ποτάμι. Ὁ φίλος
μου κι' ἡ συντροφιά του μὲ ὑποδέχτηκαν μὲ μεγάλη χαρὰ
στὸ σταθμὸ.

Εἶχα ἀρχίσει νὰ τοὺς διηγούμαι τὴν τραγικὴ μου περι-
πέτεια, ὅταν μιὰ στιγμὴ, κόπηκε στὴ μέση ἡ διήγησή μου.
Ἐκείνη τὴν ὥρα εἶχε φανῇ μπροστά μου ὁ τρελλός. Πε-
ρὶς κοντὰ σ' ἕναν παλὸ παιδικὸ μου φίλο, ποὺ κατοικοῦ-
σε σ' ἕνα ὠραῖο ἐξοχικὸ σπίτι κοντὰ σὲ ποτάμι. Ὁ φίλος
μου κι' ἡ συντροφιά του μὲ ὑποδέχτηκαν μὲ μεγάλη χαρὰ
στὸ σταθμὸ.

Εἶχα ἀρχίσει νὰ τοὺς διηγούμαι τὴν τραγικὴ μου περι-
πέτεια, ὅταν μιὰ στιγμὴ, κόπηκε στὴ μέση ἡ διήγησή μου.
Ἐκείνη τὴν ὥρα εἶχε φανῇ μπροστά μου ὁ τρελλός. Πε-
ρὶς κοντὰ σ' ἕναν παλὸ παιδικὸ μου φίλο, ποὺ κατοικοῦ-
σε σ' ἕνα ὠραῖο ἐξοχικὸ σπίτι κοντὰ σὲ ποτάμι. Ὁ φίλος
μου κι' ἡ συντροφιά του μὲ ὑποδέχτηκαν μὲ μεγάλη χαρὰ
στὸ σταθμὸ.

Εἶχα ἀρχίσει νὰ τοὺς διηγούμαι τὴν τραγικὴ μου περι-
πέτεια, ὅταν μιὰ στιγμὴ, κόπηκε στὴ μέση ἡ διήγησή μου.
Ἐκείνη τὴν ὥρα εἶχε φανῇ μπροστά μου ὁ τρελλός. Πε-
ρὶς κοντὰ σ' ἕναν παλὸ παιδικὸ μου φίλο, ποὺ κατοικοῦ-
σε σ' ἕνα ὠραῖο ἐξοχικὸ σπίτι κοντὰ σὲ ποτάμι. Ὁ φίλος
μου κι' ἡ συντροφιά του μὲ ὑποδέχτηκαν μὲ μεγάλη χαρὰ
στὸ σταθμὸ.

Εἶχα ἀρχίσει νὰ τοὺς διηγούμαι τὴν τραγικὴ μου περι-
πέτεια, ὅταν μιὰ στιγμὴ, κόπηκε στὴ μέση ἡ διήγησή μου.
Ἐκείνη τὴν ὥρα εἶχε φανῇ μπροστά μου ὁ τρελλός. Πε-
ρὶς κοντὰ σ' ἕναν παλὸ παιδικὸ μου φίλο, ποὺ κατοικοῦ-
σε σ' ἕνα ὠραῖο ἐξοχικὸ σπίτι κοντὰ σὲ ποτάμι. Ὁ φίλος
μου κι' ἡ συντροφιά του μὲ ὑποδέχτηκαν μὲ μεγάλη χαρὰ
στὸ σταθμὸ.

Εἶχα ἀρχίσει νὰ τοὺς διηγούμαι τὴν τραγικὴ μου περι-
πέτεια, ὅταν μιὰ στιγμὴ, κόπηκε στὴ μέση ἡ διήγησή μου.
Ἐκείνη τὴν ὥρα εἶχε φανῇ μπροστά μου ὁ τρελλός. Πε-
ρὶς κοντὰ σ' ἕναν παλὸ παιδικὸ μου φίλο, ποὺ κατοικοῦ-
σε σ' ἕνα ὠραῖο ἐξοχικὸ σπίτι κοντὰ σὲ ποτάμι. Ὁ φίλος
μου κι' ἡ συντροφιά του μὲ ὑποδέχτηκαν μὲ μεγάλη χαρὰ
στὸ σταθμὸ.

Εἶχα ἀρχίσει νὰ τοὺς διηγούμαι τὴν τραγικὴ μου περι-
πέτεια, ὅταν μιὰ στιγμὴ, κόπηκε στὴ μέση ἡ διήγησή μου.
Ἐκείνη τὴν ὥρα εἶχε φανῇ μπροστά μου ὁ τρελλός. Πε-
ρὶς κοντὰ σ' ἕναν παλὸ παιδικὸ μου φίλο, ποὺ κατοικοῦ-
σε σ' ἕνα ὠραῖο ἐξοχικὸ σπίτι κοντὰ σὲ ποτάμι. Ὁ φίλος
μου κι' ἡ συντροφιά του μὲ ὑποδέχτηκαν μὲ μεγάλη χαρὰ
στὸ σταθμὸ.

Εἶχα ἀρχίσει νὰ τοὺς διηγούμαι τὴν τραγικὴ μου περι-
πέτεια, ὅταν μιὰ στιγμὴ, κόπηκε στὴ μέση ἡ διήγησή μου.
Ἐκείνη τὴν ὥρα εἶχε φανῇ μπροστά μου ὁ τρελλός. Πε-
ρὶς κοντὰ σ' ἕναν παλὸ παιδικὸ μου φίλο, ποὺ κατοικοῦ-
σε σ' ἕνα ὠραῖο ἐξοχικὸ σπίτι κοντὰ σὲ ποτάμι. Ὁ φίλος
μου κι' ἡ συντροφιά του μὲ ὑποδέχτηκαν μὲ μεγάλη χαρὰ
στὸ σταθμὸ.

Εἶχα ἀρχίσει νὰ τοὺς διηγούμαι τὴν τραγικὴ μου περι-
πέτεια, ὅταν μιὰ στιγμὴ, κόπηκε στὴ μέση ἡ διήγησή μου.
Ἐκείνη τὴν ὥρα εἶχε φανῇ μπροστά μου ὁ τρελλός. Πε-
ρὶς κοντὰ σ' ἕναν παλὸ παιδικὸ μου φίλο, ποὺ κατοικοῦ-
σε σ' ἕνα ὠραῖο ἐξοχικὸ σπίτι κοντὰ σὲ ποτάμι. Ὁ φίλος
μου κι' ἡ συντροφιά του μὲ ὑποδέχτηκαν μὲ μεγάλη χαρὰ
στὸ σταθμὸ.

Εἶχα ἀρχίσει νὰ τοὺς διηγούμαι τὴν τραγικὴ μου περι-
πέτεια, ὅταν μιὰ στιγμὴ, κόπηκε στὴ μέση ἡ διήγησή μου.
Ἐκείνη τὴν ὥρα εἶχε φανῇ μπροστά μου ὁ τρελλός. Πε-
ρὶς κοντὰ σ' ἕναν παλὸ παιδικὸ μου φίλο, ποὺ κατοικοῦ-
σε σ' ἕνα ὠραῖο ἐξοχικὸ σπίτι κοντὰ σὲ ποτάμι. Ὁ φίλος
μου κι' ἡ συντροφιά του μὲ ὑποδέχτηκαν μὲ μεγάλη χαρὰ
στὸ σταθμὸ.

Εἶχα ἀρχίσει νὰ τοὺς διηγούμαι τὴν τραγικὴ μου περι-
πέτεια, ὅταν μιὰ στιγμὴ, κόπηκε στὴ μέση ἡ διήγησή μου.
Ἐκείνη τὴν ὥρα εἶχε φανῇ μπροστά μου ὁ τρελλός. Πε-
ρὶς κοντὰ σ' ἕναν παλὸ παιδικὸ μου φίλο, ποὺ κατοικοῦ-
σε σ' ἕνα ὠραῖο ἐξοχικὸ σπίτι κοντὰ σὲ ποτάμι. Ὁ φίλος
μου κι' ἡ συντροφιά του μὲ ὑποδέχτηκαν μὲ μεγάλη χαρὰ
στὸ σταθμὸ.

Εἶχα ἀρχίσει νὰ τοὺς διηγούμαι τὴν τραγικὴ μου περι-
πέτεια, ὅταν μιὰ στιγμὴ, κόπηκε στὴ μέση ἡ διήγησή μου.
Ἐκείνη τὴν ὥρα εἶχε φανῇ μπροστά μου ὁ τρελλός. Πε-
ρὶς κοντὰ σ' ἕναν παλὸ παιδικὸ μου φίλο, ποὺ κατοικοῦ-
σε σ' ἕνα ὠραῖο ἐξοχικὸ σπίτι κοντὰ σὲ ποτάμι. Ὁ φίλος
μου κι' ἡ συντροφιά του μὲ ὑποδέχτηκαν μὲ μεγάλη χαρὰ
στὸ σταθμὸ.

Εἶχα ἀρχίσει νὰ τοὺς διηγούμαι τὴν τραγικὴ μου περι-
πέτεια, ὅταν μιὰ στιγμὴ, κόπηκε στὴ μέση ἡ διήγησή μου.
Ἐκείνη τὴν ὥρα εἶχε φανῇ μπροστά μου ὁ τρελλός. Πε-
ρὶς κοντὰ σ' ἕναν παλὸ παιδικὸ μου φίλο, ποὺ κατοικοῦ-
σε σ' ἕνα ὠραῖο ἐξοχικὸ σπίτι κοντὰ σὲ ποτάμι. Ὁ φίλος
μου κι' ἡ συντροφιά του μὲ ὑποδέχτηκαν μὲ μεγάλη χαρὰ
στὸ σταθμὸ.

Εἶχα ἀρχίσει νὰ τοὺς διηγούμαι τὴν τραγικὴ μου περι-
πέτεια, ὅταν μιὰ στιγμὴ, κόπηκε στὴ μέση ἡ διήγησή μου.
Ἐκείνη τὴν ὥρα εἶχε φανῇ μπροστά μου ὁ τρελλός. Πε-
ρὶς κοντὰ σ' ἕναν παλὸ παιδικὸ μου φίλο, ποὺ κατοικοῦ-
σε σ' ἕνα ὠραῖο ἐξοχικὸ σπίτι κοντὰ σὲ ποτάμι. Ὁ φίλος
μου κι' ἡ συντροφιά του μὲ ὑποδέχτηκαν μὲ μεγάλη χαρὰ
στὸ σταθμὸ.

Εἶχα ἀρχίσει νὰ τοὺς διηγούμαι τὴν τραγικὴ μου περι-
πέτεια, ὅταν μιὰ στιγμὴ, κόπηκε στὴ μέση ἡ διήγησή μου.
Ἐκείνη τὴν ὥρα εἶχε φανῇ μπροστά μου ὁ τρελλός. Πε-
ρὶς κοντὰ σ' ἕναν παλὸ παιδικὸ μου φίλο, ποὺ κατοικοῦ-
σε σ' ἕνα ὠραῖο ἐξοχικὸ σπίτι κοντὰ σὲ ποτάμι. Ὁ φίλος
μου κι' ἡ συντροφιά του μὲ ὑποδέχτηκαν μὲ μεγάλη χαρὰ
στὸ σταθμὸ.

Εἶχα ἀρχίσει νὰ τοὺς διηγούμαι τὴν τραγικὴ μου περι-
πέτεια, ὅταν μιὰ στιγμὴ, κόπηκε στὴ μέση ἡ διήγησή μου.
Ἐκείνη τὴν ὥρα εἶχε φανῇ μπροστά μου ὁ τρελλός. Πε-
ρὶς κοντὰ σ' ἕναν παλὸ παιδικὸ μου φίλο, ποὺ κατοικοῦ-
σε σ' ἕνα ὠραῖο ἐξοχικὸ σπίτι κοντὰ σὲ ποτάμι. Ὁ φίλος
μου κι' ἡ συντροφιά του μὲ ὑποδέχτηκαν μὲ μεγάλη χαρὰ
στὸ σταθμὸ.

Εἶχα ἀρχίσει νὰ τοὺς διηγούμαι τὴν τραγικὴ μου περι-
πέτεια, ὅταν μιὰ στιγμὴ, κόπηκε στὴ μέση ἡ διήγησή μου.
Ἐκείνη τὴν ὥρα εἶχε φανῇ μπροστά μου ὁ τρελλός. Πε-
ρὶς κοντὰ σ' ἕναν παλὸ παιδικὸ μου φίλο, ποὺ κατοικοῦ-
σε σ' ἕνα ὠραῖο ἐξοχικὸ σπίτι κοντὰ σὲ ποτάμι. Ὁ φίλος
μου κι' ἡ συντροφιά του μὲ ὑποδέχτηκαν μὲ μεγάλη χαρὰ
στὸ σταθμὸ.

Εἶχα ἀρχίσει νὰ τοὺς διηγούμαι τὴν τραγικὴ μου περι-
πέτεια, ὅταν μιὰ στιγμὴ, κόπηκε στὴ μέση ἡ διήγησή μου.
Ἐκείνη τὴν ὥρα εἶχε φανῇ μπροστά μου ὁ τρελλός. Πε-
ρὶς κοντὰ σ' ἕναν παλὸ παιδικὸ μου φίλο, ποὺ κατοικοῦ-
σε σ' ἕνα ὠραῖο ἐξοχικὸ σπίτι κοντὰ σὲ ποτάμι. Ὁ φίλος
μου κι' ἡ συντροφιά του μὲ ὑποδέχτηκαν μὲ μεγάλη χαρὰ
στὸ σταθμὸ.

Εἶχα ἀρχίσει νὰ τοὺς διηγούμαι τὴν τραγικὴ μου περι-
πέτεια, ὅταν μιὰ στιγμὴ, κόπηκε στὴ μέση ἡ διήγησή μου.
Ἐκείνη τὴν ὥρα εἶχε φανῇ μπροστά μου ὁ τρελλός. Πε-
ρὶς κοντὰ σ' ἕναν παλὸ παιδικὸ μου φίλο, ποὺ κατοικοῦ-
σε σ' ἕνα ὠραῖο ἐξοχικὸ σπίτι κοντὰ σὲ ποτάμι. Ὁ φίλος
μου κι' ἡ συντροφιά του μὲ ὑποδέχτηκαν μὲ μεγάλη χαρὰ
στὸ σταθμὸ.

Εἶχα ἀρχίσει νὰ τοὺς διηγούμαι τὴν τραγικὴ μου περι-
πέτεια, ὅταν μιὰ στιγμὴ, κόπηκε στὴ μέση ἡ διήγησή μου.
Ἐκείνη τὴν ὥρα εἶχε φανῇ μπροστά μου ὁ τρελλός. Πε-
ρὶς κοντὰ σ' ἕναν παλὸ παιδικὸ μου φίλο, ποὺ κατοικοῦ-
σε σ' ἕνα ὠραῖο ἐξοχικὸ σπίτι κοντὰ σὲ ποτάμι. Ὁ φίλος
μου κι' ἡ συντροφιά του μὲ ὑποδέχτηκαν μὲ μεγάλη χαρὰ
στὸ σταθμὸ.

Εἶχα ἀρχίσει νὰ τοὺς διηγούμαι τὴν τραγικὴ μου περι-
πέτεια, ὅταν μιὰ στιγμὴ, κόπηκε στὴ μέση ἡ διήγησή μου.
Ἐκείνη τὴν ὥρα εἶχε φανῇ μπροστά μου ὁ τρελλός. Πε-
ρὶς κοντὰ σ' ἕναν παλὸ παιδικὸ μου φίλο, ποὺ κατοικοῦ-
σε σ' ἕνα ὠραῖο ἐξοχικὸ σπίτι κοντὰ σὲ ποτάμι. Ὁ φίλος
μου κι' ἡ συντροφιά του μὲ ὑποδέχτηκαν μὲ μεγάλη χαρὰ
στὸ σταθμὸ.

Εἶχα ἀρχίσει νὰ τοὺς διηγούμαι τὴν τραγικὴ μου περι-
πέτεια, ὅταν μιὰ στιγμὴ, κόπηκε στὴ μέση ἡ διήγησή μου.
Ἐκείνη τὴν ὥρα εἶχε φανῇ μπροστά μου ὁ τρελλός. Πε-
ρὶς κοντὰ σ' ἕναν παλὸ παιδικὸ μου φίλο, ποὺ κατοικοῦ-
σε σ' ἕνα ὠραῖο ἐξοχικὸ σπίτι κοντὰ σὲ ποτάμι. Ὁ φίλος
μου κι' ἡ συντροφιά του μὲ ὑποδέχτηκαν μὲ μεγάλη χαρὰ
στὸ σταθμὸ.

Εἶχα ἀρχίσει νὰ τοὺς διηγούμαι τὴν τραγικὴ μου περι-
πέτεια, ὅταν μιὰ στιγμὴ, κόπηκε στὴ μέση ἡ διήγησή μου.
Ἐκείνη τὴν ὥρα εἶχε φανῇ μπροστά μου ὁ τρελλός. Πε-
ρὶς κοντὰ σ' ἕ

ΤΙ ΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗ

Παναγ. Κ. Σ. Διορθώστε το λιγάκι στο έκφραση, κώ μέρος, τονώστε το φινάλε και ξαναστείλτε το. Μιχ. Χρ. Λυπάμαι που καθώς φαίνεται παρεξηγήσατε τα λόγια μου. Το «Φτωχή Μαρίνα» π.χ. δεν είναι εκείνο που θα μπορούσε να δημοσιευτεί, όχι μόνο γιατί είναι μεγάλο αλλά γιατί είναι και μονόπλευρο και του λείπει η δράση. Το άλλο είναι πάρα πολύ μεγάλο. Θανασ. Α.γ. Διορθώστε δύο χαλαρόδρες που έχει και ξαναστείλτε το. Κ. Β. ο. κ. Περιορίσου στο πεζό. Εκεί έχει στρώσει τη φράση και σιγά-σιγά θα γράψω γινώμη μου για τα υπόλοιπα. Σταυρ. Μπορούσατε την αφήγηση να τη δώσατε πιο ζωντανά περιγράφοντας το ίδιο πράγμα ως δράση, με διάλογο. Προσπαθήστε να το γράψετε έτσι. Θα κερδίσει πάρα πολύ. Δημ. Μ. Καλή εικόνα άλλ' ακίνητη. Θάσπεκε περίφημα ως μέρος ενός όλου αλλά έτσι δεν έχει καμιά λογοτεχνική υπόσταση. Αργ. Διαμ. Έχετε σπουδαίο περιγραφικό ταλέντο. Μην τ' αφήσετε να χαθεί. Μεταχειρισθήτε το σε θέματα κινητικά, όπου μπορεί ν' αναδειχτεί και να εκτιμηθεί. Αποφεύγετε κοινότοπα θέματα. Δ. Α. λ. ε. Ξ. Πολύ καλλίτερα. Μπρόβο. Κοπιάστε λίγο ακόμα. Α. Α. διαβάστε και Παπαδιαμάντη γράψτε μου να σας πω

Κάθε αναγνώστης μας, έχει το δικαίωμα να μας στείλει έργα του, ξμμετρα ή πεζά με τους εξής όρους: α) Πρέπει να είναι γραμμένα ευανάγνωστα κι' από τη μία μόνο μεριά του χαρτιού. β) Τα πεζά δεν πρέπει να υπερβαίνουν τη μία στήλη, της τρίστης σελίδας μας και τα ποιήματα τη μισή. γ) Κάθε έργο που θα στέλνεται για να κριθεί, πρέπει να συνοδεύεται από ένα αμεταχείριστο πεντάδραχμο γραμματόσημο για κρίτρα. Τα έργα των αναγνωστών μας, που εγκρίνονται—ή κρίση είναι βέβαια κάπως αυστηρή—δημοσιεύονται στη σελίδα: «ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ». Κάθε μήνα γίνεται εκλογή ανάμεσα από κείνα, που δημοσιεύθηκαν, και ο συγγραφέας του καλύτερου καλείται να μας δώσει μια ολοκληρωμένη σελίδα του, ή όποια δημοσιεύεται τιμητικά μέσα στην άλλη ύλη του περιοδικού, και πληρώνεται όπως και η άλλη μας συνεργασία. Χειρόγραφα δεν επιστρέφονται.

να διαβάσετε και με νεότερους. Η μελέτη μονή κι' η επιμονή, καταπορώνουν. Τ.ρ. Α. ρεξηγήσατε την επιμονή να ζητάω μικρά πεζά και μου στείλανε περιλήψη διηγήματος φιλολογικής (!) απόψεως. ζει τις περιλήψεις που βρίσκονται στα τογραφικά προγράμματα γράφει για μικρά πρέπει να διολέγετε με ανάλογο που να να δοθεί άνετα στο ν. Προσπαθήστε.

Σ.α.κ. Όταν δημοσιεύω κάτι ενός νέου δεν γράφω γινώμη μου για τα υπόλοιπα. Εκτός του ότι δασκάλοι δικό τους δημοσιεύουν τη χαρά της δημοσίευσης είναι σωστό να την σκιάσει κριτική, πρέπει, δυστυχώς, και οικονομία στο χώρο. Αν είναι το πρώτο, σας γράφω την προσπάθεια και τρέπω μ' όλη μου την εργασία έντατικά για στείλετε γρήγορα κάτι δημοσιεύσιμο. Έμ.μ. Είδοσ αυτό προϋποθέτει γρήγορης τεχνικής. Κουράζεστε έφ' όσον δεν έχετε τα φίλ. Α.ν.τ.ω.ν., Θ.ε.ο.φ. Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΔΕΔΤΙΟ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

ΕΛΛΗΝΟΕΘΝΟΝ

No 8

13 Ιουνίου 1935

“ΜΠΡΑΣΣΟ,,
ΟΛΑ ΛΑΜΠΟΥΝ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

Brasso

ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΣΤΙΛΒΩΜΑ ΜΕΤΑΛΛΩΝ

STE AME DES USINES NTESTRÉE

ΜΙΑ ΝΕΑ & ΤΑΧΕΙΑ ΜΕΘΟΔΟΣ ΚΑΘΙΣΤΑ ΤΟΥΣ ΟΔΟΝΤΑΣ ΚΑΤΑΛΕΥΚΟΥΣ

Η νέα επιστήμη απέδειξε ότι εκατομμύρια μικρών μορίων επικαλύπτουν την επιφάνεια των οδόντων, το οποίο προκαλούν το κιτρίνισμα αυτών. Χρησιμοποιήσατε τώρα αυτή τη νέα μέθοδο ή όποια καθιστά τόσο γρήγορα γυαλιστερά, τα θαμπά και αποχρωματισμένα δόντια.

ΚΟΛΥΝΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΘΗΚΗ ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΪΖΗ, ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 36 - ΑΘΗΝΑΙ

ΕΝΑ ΠΡΟΣΩΠΟ ΟΛΟ ΔΡΟΣΙΑ

ΧΩΡΙΣ ΠΑΝΑΔΕΣ, ΡΥΤΙΔΕΣ, ΣΗΓΥΡΙΑ, ΜΠΙΜΠΙΚΙΑ, ΜΑΥΡΟΥΣ ΠΟΡΟΥΣ, ΓΥΑΛΑΔΑ, ΗΛΙΟΚΑΥΜΑΤΑ, ΕΡΥΘΡΟΤΗΤΕΣ

Θα έχετε και σεις χάρις εις το παγκοσμίου φήμης
LILIENTMILCH
(Γάλα των κρίνων)

Το LILIENTMILCH παρασκευασμένον αποκλειστικώς εκ σπανίων καλλυντικών φυτικών εκχυλισμάτων, είναι αβλαβέστατον και μοναδικόν διά την εξάλειψιν όλων των ασημιών του προσώπου· στρώνει και διατηρεί την πούδραν και προσδίδει εις την επιδερμίδα την απαλότητα του βελούδου. Ζητούνται αποκλειστικοί μεταπωληταί επαρχιών.

Ζητήσατε το LILIENTMILCH από τον Γενικόν Αντιπρόσωπον:

ERMAN MARX
Στοά Φέξη 22 - ΑΘΗΝΑΙ

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Του προσώπου και ολνυδότητε-ρου του σώματος χρησιμοποίησατε το παγκοσμίου φήμης Βιεννέζικον καλλυντικόν άποτριχώτικόν RAPIDENTH, το όποιον εξαλείφει διά παντός με την ρίζαν το περιττόν τρίχωμα. Συγχρόνως δέ λόγω των έκλεκτών του καλλυντικών συστατικών προσδίδει εις το δέρμα την απαλότητα βελούδου.

Αποκλειστική πώλησις διά την Ελλάδα

ERMAN MARX

Στοά Φέξη 59 (Πρώτος δροφος) ΑΘΗΝΑΙ

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑΪΔΟΣ

Παθολόγος—Παιδίατρος

Ορφέως 57 — Τηλ. [26 - 569

ΑΘΗΝΑΙ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ περίπτερον έν λειτουργία 3X3 1/2 μ. όδός Βασιλείου του Μεγάλου τέρμα Ρούφ. Πληροφορίαι έντός.

Γυναικείοι Πίλοι
ΚΟΥΛΑΣ ΛΑΣΚΑΡΗ

Όδός Αγίου Μάρκου 36

Maison de mode Mainarçone6

Όίατρος του «ΠΑΝΘΕΟΥ»
κ. ΟΡΦΕΥΣ ΚΑΡΑΒΙΑΣ

δέχεται έν τη Πολυκλινική Χατζιδάκη Καματερού 1 και Χαλκοκονδύλη (Παρά την Όμόνοιαν) ώραι επίσκεψέως 10—12 καθ' έκάστην έκτός Κυριακής και επί συνεντεύξει. Τηλέφωνόν 27-784.

Ελαφρῶς
καστανές

Brunettes

Χλωμές

Ξανθές

Ηλιοκαμμέ-
νες ξανθές

Μελαγχρινές

Σιτόχρωες
Καστανές

Διὰ βραδυ-
νές έξόδους

Προσιτή τιμή

GEORGE

Οκτώ λεπτοί άρωματισμοί

Υλικά άβλαβή

Δροσιά νεανική

Ρόδινη εμφάνιση

Ανωτέρα ποιότης

ΤΟ ΚΥΤΙΟΝ ΔΡΑΧΜΑΣΙ 25

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 5 ΤΗΛ. 20.918

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Είς τὰ ἐργαστήριά μας ἀπὸ 15ης Μαΐου λειτουργοῦν δύο μηχανήματα τελευταίου τύπου. Μοντέλα 1935 (Paris) τὰ ὁποῖα παρασκευάζουν PERMANANT με φάρμακα σκάλες καὶ χονδρὲς μπούκλες. Οὐδεὶς δύναται νὰ συναγωνισθῇ διότι διαθέτομεν τὰ τελειότερα μεσα τὴν PERMANANT. Φάρμακα, τοῦ μεγάλου Παρισιανοῦ οἴκου REALIS (Paris). Ταχύτης: ἐντὸς μιᾶς ὥρας καὶ 15 λεπτῶν. Περμανάντ ἀρίστη. Τιμὴ δραχ. 100.

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Γιὰ σᾶς ποὺ ἔχετε βαμμένα μαλλιά ἢ κακομεταχειρισμένα ἀπὸ ὅ,τι δῆποτε φάρμακα, καὶ θέλετε νὰ κάμω PERMANANT. Τὰ ἐργαστήριά μας ἀναλαμβάνουν ἐν μὴναι νὰ ἔχετε Περμανάντ. Χημικὴν. Χωρὶς μηχανήματα ἄνευ ἡλεκτρισμοῦ, με ἀπόλυτον ἐγγύησιν. Δοκιμὴ δωρεάν. Δραχ. 150.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

13 ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 13

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ